

Bách Hoa Tiên Tử Oai Truyền

Contents

Bách Hoa Tiên Tử Oai Truyền	1
1. Chương 1: Minh Bộ Lưu Hương	2
2. Chương 2: Tuyệt Sắc Tùy Hành Thi	3
3. Chương 3: Truy Lạc Ma	4
4. Chương 4: Tiệc Kỷ Niệm Hiệp Hội Săn Ma	6
5. Chương 5: Tuyệt Thể Kinh Hỉ	8
6. Chương 6: Thiên Tướng Truy Lạc Trần Gian	10
7. Chương 7: Cung Hỉ Phát Tài	12
8. Chương 9: Ta Muốn Viết Một Bức Huyết Thư	14
9. Chương 10: Đào Hoa Tiên Tử	15
10. Chương 11: Địa Ngục Giữa Trần Gian	17
11. Chương 12: Truy Lạc Ma Cầu Hôn	19
12. Chương 13: Ăn Cửa Ta Phun Ra Cho Ta	21
13. Chương 14: Tiên Tử Tọa Niệm	24
14. Chương 15: Người Chẳng Lê Không Đáng Chết Sao	26
15. Chương 16: Ai Siêu Độ Ai Giữ Kín	29
16. Chương 17: Thay Nàng Giữ Lại	32
17. Chương 18: Vậ Thi, Người Là Chấp Niệm Của Ai	35
18. Chương 19: Chuyện Của Nữ Nhân	36
19. Chương 20: Nhân Quả.	38
20. Chương 21: Khuyết, Tấu Chương Biểu Tặng Lúc Nửa Đêm.	40
21. Chương 22: Người Chính Là Ta	41
22. Chương 23: Phong Ấn	42
23. Chương 24: Đùng Khóc	43
24. Chương 25: Năm Tháng Trong Nháy Mắt Trôi Đi, Nhẹ Hát Tình Ca Tình Tựa Mây Khói Diệt (một)	44
25. Chương 26: Năm Tháng Trong Nháy Mắt Trôi Đi, Nhẹ Hát Tình Ca Tình Tựa Mây Khói Diệt (hai)	46
26. Chương 27: Năm Tháng Trong Nháy Mắt Trôi Qua, Nhẹ Hát Tình Ca Tình Diệt Như Khói (ba)	47

Bách Hoa Tiên Tử Oai Truyền

Giới thiệu

Nhất Độ Quân Hoa ấp úng nói: “Thần kinh, bọn họ lại mắng nam chính của ta cảm thú, không có tí

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-hoa-tien-tu-oai-truyen>

1. Chương 1: Minh Bộ Lưu Hương

Trên thế giới này, chung quy cũng có một số thứ chúng ta không nhìn thấy được nhưng vẫn âm thầm tồn tại. Người săn ma có chức trách chính là tiêu diệt những thứ tà vật không tuân thủ quy tắc.

Thế nhưng người săn ma cũng phải ăn cơm, mà Minh Bộ chân chính lại ít, vì lẽ đó Thần giới liền tạo dựng riêng một tổ chức — Hiệp Hội Săn Ma. Khụ, được rồi, nói theo cách phổ thông, thì chính là thợ săn tiền thưởng.

Ta tên Phong Phi Phi, là một pháp sư. Hiện nay đang làm việc tại Hiệp Hội Săn Ma. Pháp sư khi công kích gần thì một đòn cũng không đỡ nổi, vì lẽ đó ta và toàn bộ các pháp sư đều nuôi một cục cưng chiến sĩ. Bình thường khi mua được một bộ thi thể, thi triển phép thuật, lại dùng máu của chính mình làm đường dẫn để cho nó sinh mệnh. Như vậy cục cưng cùng chủ nhân sẽ cùng chung sinh mệnh, chủ nhân sau khi chết, linh khí biến mất, nó cũng sẽ vong theo. Người trong ngành gọi chúng nó là Tùy Hành Thi.

Ta đi trên phố trong đêm tối, ánh đèn đường mờ nhạt đem bóng ta kéo dài tà tà trên mặt đất, nhìn khuôn mặt đang đại ra cùng với cách cử động cứng nhắc của Tùy Hành Thi ở phía sau, thở dài thật sâu, ở trong lòng ác độc chửi bới Minh Bộ Lưu Hương bảy bảy bốn mươi chín lần. Đột nhiên, trong bầu trời đêm âm thanh tay áo lay động theo chiều gió truyền đến, lão tử kinh hãi đến mức mặt mày biến sắc, vừa muốn xoay người lại, một thanh tiêu hồn kiếm phá không bay đến, Tùy Hành Thi của ta thành hình còn chưa đủ ba ngày cứ như vậy liền tiêu tùng. Lưu Hương thu hồi kiếm, vẻ mặt trêu tức nhìn ta. Ta thu lại móng vuốt, liều mạng nhìn xuống mong muốn đi lên cào nát gương mặt xinh đẹp hăng hái của hắn.

Người trước mặt cười khê một tiếng, liền biến mất không thấy tăm hơi. Ta vịn tay lên trụ màu trắng ngà của đèn đường, chỉ muốn lớn tiếng khóc rống. Thứ tư, đây là lần thứ tư của năm nay rồi. Mùa xuân năm nay, chính là một cái mùa phi thường bất hạnh, một cái Tùy Hành Thi theo ta mười tám năm, lực công kích đã đạt đến chiến sĩ cấp 28 — tự nhiên, ở khu vực ngoại thành trong lúc đang nhìn thôn nữ tắm bị Minh Bộ Lưu Hương bổ một đao, từ đó trở đi, năm tháng bi thảm của ta liền bắt đầu.

Một năm này, ta trước sau có tổng cộng bốn cái Tùy Hành Thi, đều cho Lưu Hương ăn sạch. Đáng giận chính là ta có đầy bụng oán khí, nhưng lại không làm gì được vì lo ngại cường quyền — trở trêu, Minh giới cấp cao Minh Bộ nha, ta tự thấy bản thân không có đủ dũng khí để cùng hắn đối nghịch. Liền cắn răng, nuốt xuống bụng, ô ô. . . . Sáng sớm nhận được MSM của Lão Thường, cách một cái máy tính cũng có thể tưởng tượng đến cái bản mặt hờ hững đầy kích động của hắn “Phi Phi, Nơi này của Thường ca có hàng mới, cực phẩm nha.”

Ta thất vọng nhìn, cho dù tốt thì cũng có ích lợi gì, người cho rằng lớn lên có bộ dạng đẹp thì có thể khiến cho Lưu Hương không giết người sao? Lão Thường không có phát hiện tinh thần ta sa sút, liền gửi đến cho ta mấy hình ảnh cực rõ nét. Say này khi hồi tưởng lại ta vẫn nghĩ, nếu như không có mấy cái hình ảnh này,

có thể việc đấy sẽ không xảy ra . Nhưng là vào thời điểm đầu tiên ta nhận ra, ta ý thức được trên thế gian này có chút chuyện, nhất định phải phát sinh, tuyệt đối không có cách nào thay đổi.

Người bên trong ảnh, mái tóc dài màu tím nhạt, lông mày xám nhạt phong đậm như mưa bụi, hai mắt nhắm nghiền, lông mi nhỏ dài dưới mí mắt đan thành một mảnh đồng nhất. Sống mũi thẳng tắp như dao gọt, xinh đẹp tuyệt trần, đôi môi hồng nhạt mềm mại, no đủ đầy đặn. Làn da của hắn mang màu lúa mạch nhàn nhạt, nơi nhỏ nhỏ phong cảnh lộ ra ánh sáng nhẹ nhàng như ngọc. ta đành chỉ hô hấp, ở trên bàn phím gõ gõ ra một hàng chữ: “Nếu như hình ảnh là thật, xin đợi tiền; nếu như hình ảnh đã trải qua PTS, xin đợi chết.” . Ta thật nhanh chạy đến, gần như là trong nháy mắt đi đến nhà Lão Thường, thằng nhãi này đang ngồi ở trong đại sảnh, bản mặt tươi cười giảo hoạt y như lão hồ ly tinh. Ta hung tợn nắm lấy cổ áo của hắn , kéo hắn lên “Người đâu?” .

Hắn vươn tay trái ra “Tiền đâu?” Ta khê cần rằng, đau lòng đưa khoản tiền 50 nghìn vạn cho hắn, có trời mới biết ta muốn giết con quái vật ham tiền này đến nhường nào, lần này đúng là rút cạn máu người mà. Thế nhưng loại cảm giác đau lòng này chỉ kéo dài trong 3 phút lẻ hai giây, thời điểm mà ta nhìn thấy thân thể ở chỗ Tầng Bảo Thất của hắn, quá mức chấn động. Câu nói sau đó của Lão Thường hoàn toàn có thể khái quát tất cả tình hình hiện tại của ta, hắn nói “Phi Phi, Phi Phi! Chú ý nước miếng của người đi ! ! !”

Kỳ thực sau đó ta rất kinh ngạc, ta dĩ nhiên không có chảy máu mũi, chỉ là lãng phí hai cân nước miếng, điều này không phải chính là nói rõ Phi Phi ta còn tương đối thuần khiết ư? Ấy.., Ấy..., đừng đánh, đừng đánh. . . .

2. Chương 2: Tuyệt Sắc Tùy Hành Thi

Hai, tuyệt sắc Tùy Hành Thi. Ta ôm thân thể xinh đẹp có chút tan tác này về, đổi phần lót trong quan tài thủy tinh bằng cái đệm tơ lụa màu trắng, sau đó thả hắn vào. Khai triển phép thuật xong xuôi , ta nhỏ một giọt máu màu xanh lam vào giữa mi tâm của hắn, máu dần dần thẩm thấu vào da thịt của hắn, ta nắm lấy tay của hắn, ở trong lòng trịnh trọng hứa hẹn: 5 nghìn vạn, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi, cho dù phải cùng Lưu Hương liều mạng, cũng tuyệt đối sẽ không cho phép hắn thương tổn ngươi cho dù chỉ là một sợi lông.

Thời điểm ta đẩy lấp quan tài thủy tinh ta đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng. tại sao ta lại có cảm giác bị lừa nhĩ? Ta muốn chính là một bộ Chiến Sĩ Tùy HànhThi mạnh mẽ nha! Thân thể này mặc dù là tinh xảo đặc sắc, tuyệt đại phong hoa, nhưng là hắn có thể tham gia chiến đấu sao ? Ta nhỏ vào a phi phi phi, chết tiệt lão Thường, dám lừa ta. . .

Một năm này ta đều chưa có làm nhiệm vụ , ai, ngấm lại trong lòng đầy bụng tức. Hôm nay, Việt Ngân Châu - hội trưởng hiệp hội Săn Ma phát ra một phong thư cho ta, chủ đề là: Nếu ngài khỏe mạnh, xin mời đọc đoạn thứ nhất; nếu ngày đã chết, xin mời đọc đoạn cuối. Nội dung như sau:

”Phong tiểu thư: lâu ngày không gặp, trong lòng nhung nhớ. Nàng xem ngày hôm nay quả thực là trời trong nắng ấm, bầu trời trong veo. Một đám chim nhạn ở trên bầu trời bay lượn, một hồi tách ra , một hồi hợp lại, xiết bao vui sướng. Lá Phong ở bên ngoài hiệp hội Săn Ma đã đỏ rực như lửa, từng mảng từng mảng ở bên trong gió thu xoay tròn bay xuống, đẹp như vậy, đơn độc như vậy. Hắc Ám sẫm lâm xanh rồi lại vàng, vàng rồi lại héo, bên trong ma thú lại được một cái mùa vui vẻ, ta nghĩ chúng ta quen nhau hiểu nhau cũng đã nhiều năm, trong lòng ta có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với ngươi. Khốn kiếp, con mẹ nó người thông minh không nói tiếng lông, nhanh đưa ta một ngàn vạn! ! ! .

Từ sau bữa tiệc từ biệt lần trước của Hiệp Hội Săn Ma, đến nay đã gần bảy tháng, cứ mỗi tháng ba mươi ngày, cách biệt đã 2 100 ngày. (Nhất Độ Quân Hoa hai tay che mặt: Ờ? Ta xin thề, ta không quen biết người này, tuyệt đối không quen biết!). Gần đây nghe đồn ‘bạn hiền’ nhìn trộm nữ tử tắm rửa mà bị nhân sĩ chính nghĩa đánh gục trước nhà tắm, thế nhưng lại là sự là thật, Ngân Châu lấy làm xấu hổ. , Song mọi chuyện đã qua, Châu đã thay mặt đăng báo tạ lỗi, cho nên hãy an tâm, không cần lo lắng.

Khác: Hiệp hội Săn Ma lấy chủ nghĩa tinh thần nhân ái làm gốc, mỗi vị hội viên có hoàn cảnh khó khăn sẽ được trợ cấp một dương bạc, tất cả chi phí đều được miễn, nếu như có nhu cầu xin vui lòng xuất trình thẻ căn cước cá nhân và thẻ chứng nhận là thành viên của Hiệp hội Săn Ma trước 9h sáng ngày 30 tháng 8, tại phía trước văn phòng hội trưởng hiệp hội Săn Ma để điền >. Chúng ta sẽ tiến hành xét duyệt trong vòng một tháng, xác nhận sự thật, trong một trăm ngày bạc sẽ được phân phát đến trong tay ngài.

Gửi ngài. Hiệp hội Săn Ma: Việt Ngân Châu”.

Ta nhìn hồi lâu, Sau đó mắng một tiếng khốn kiếp. Cầm chén canh Định Hồn đi xuống tầng hầm, đỡ mỹ nhân trong quan tài nửa nằm nửa ngồi dậy, hắt hơi hé mắt, ánh mắt kia như cơn sóng mùa xuân trên mặt hồ, lại như viên ngọc Lưu Ly bị thương tổn cứ như thế liên tục tấn công trái tim yếu đuối của ta. Ta nỗ lực không chế hai tay run rẩy, vừa múc một muôi canh, vừa tự nói với mình: Phi Phi, đây chẳng qua chỉ là cái Tùy Hành Thi, Tùy Hành Thi mà thôi. Nhìn qua đầy cảnh sắc người như thế nào sẽ bị một chút xú sắc đẹp thế này mê hoặc đây. Sau khi đã xử lý xong chén canh, ta hài lòng đứng lên, đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên phát hiện chén canh này, hình như như là không có cho vào trong miệng hắt? Mịa nó.

Ta ợ một tiếng no nê, dùng cái muôi múc canh, đưa đến bên mép hắt, con mắt của hắt mở lớn, đúng là giống ngọc Lưu Ly đều mang chút màu xanh. Hắt nhìn ta một cái, ánh mắt kia như dòng nước chảy xiết. Ta hít một hơi thật sâu, không phải là muốn ngấm quyền rũ ta đấy chứ. Hắt hơi hé môi, trong miệng cắn cái muôi, ta nghe thấy âm thanh hít khí của chính mình, này, này, đây quả thật là là lôi kéo người ta phạm tội mà. Đây quả thật là cục cựa Tùy Hành Thi biết nghe lời, sau mấy ngày quan sát ta đưa ra kết luận như vậy. Hắt đã có thể tự điều khiển động tác, người này tốc độ linh ngộ cực kỳ vượt qua dự liệu của ta. Thế nhưng hắt thông thường chỉ nói với ta ba chữ: Được/Tốt/Đúng. Ta có khi lấy tay đặt lên trán hắt, sẽ không phải là bị chứng mất ngủ đấy chứ? Hắt chỉ yên tĩnh nhìn ta, phi thường phi thường yên tĩnh, ngoan đến mức tâm ta đều run lên.

Mấy ngày nay cũng không có dẫn hắt đi ra ngoài, không chừng lại bị Lưu Hương dòm ngó xuống tay giết chết. Ta đi tới hiệp hội Săn Ma, Việt Ngân Châu nhìn thấy ta, một mặt tươi cười “Đến trả tiền?” Ta xì cười một tiếng “Đòi tiền không có, đòi mạng thì có một cái.” Nàng đen mặt lại, ném về phía ta một quyển sách, ta chụp đến tay cúi đầu nhìn, bìa ngoài là Minh Giới Thông Tập Lệnh, mặt trên có con dấu hồng của lão đại. Ta nhào tới ở trên mặt nàng tầng tầng dấu hôn, nàng giật nảy cả mình, quát lớn “Phong Phi Phi, người cái người chim nợ tiền không trả, còn dám chiếm tiện nghi của lão nương? ! !”.

Ta cười khanh khách đi ra, lật xem tờ thứ nhất: Sa na quái, đẳng cấp 38 cấp. Sinh vật hỏa m thuật, độc tố hệ ma pháp vô hiệu. Tiền thưởng một trăm vạn. Ta gật gù, chọn nó đi..

3. Chương 3: Truy Lạc Ma

Thời điểm ta trở về, trong lòng một trận kinh sợ, trời ạ, trong đại sảnh không hề nhiễm một hạt bụi, quần áo bẩn trên ghế salông toàn bộ biến mất, trên nền đá cẩm thạch cũng không có thấy những dấu giày muôn màu muôn vẻ của ta, bóng loáng đến mức có thể soi gương, ta duỗi chân ra lại rụt trở về, không lẽ là ta đi nhầm nhà đấy chứ? Đánh giá trên dưới một lúc lâu, mới xác định được. Ta vừa đi vừa xem xét. Đẩy cửa phòng của ta ra, miệng mở lớn hình chữ O, trên sàn vỏ hạt dưa, vỏ kẹo, vỏ hạt kê đều không thấy, sàn nhà không nhiễm một hạt bụi. Chăn được xếp gọn gàng, áo ngủ hàng ngày được gấp ở đầu giường.

Trong lòng đầy nghi ngờ, đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có một người khác, ta lao ra gian phòng gào to một tiếng “5 nghìn vạn! ! !” Trong phòng bếp một dáng người phong hoa tuyết đại lộ ra, âm thanh trong trẻo như băng tuyết “Nơi này.”. Ta đi tới, Ở bên hông hắt trù vào, trù vào, trù vào, khụ khụ, trù vào cái yếm đỏ lần trước ta thu được ở chỗ Ngân Châu, ta che miệng, nhin cười đến nội thương.

Ánh mắt của hắt tinh khiết như một cái hồ không đáy. Ta cởi cái yếm xuống, cầm áo choàng màu xám thất ở bên hông cho hắt, hắt chính đang thái cà chua, ta cho rằng cà chua rất non, nhưng mà so sánh với bàn tay của hắt, quả thật giống ông lão gần đất xa trời Bữa cơm tối nay ăn phi thường vui vẻ, ta vùng vẫy

như nước chảy mây trôi, hắn chỉ là ném hai miếng, sau đó nhẹ nhàng buông đũa xuống, ôn nhu nhìn ta nói: “Ta no rồi.”

Ta hì hì cười “Ngày mai ta cho người làm cơm người liền biết chính mình có bao nhiêu hạnh phúc đi.” Hắn hơi mỉm cười, lông mi hơi run run, cứ như vậy ngoan ngoãn yên tĩnh, chặc chặc, thấy thể sắc tâm của ta lại lan tràn. Ta dùng muôi bạc gõ gõ chiếc đĩa: “Ngày mai chúng ta đi Hắc Âm sâm lâm săn Sa na quái đi.” Hắn vừa thu thập bát đũa trên bàn, vừa nhẹ giọng nói: “Tốt.”

“Người ngay cả binh khí đều không có. . . Người cầm được rìu Song Nhận sao?” Hắn lông mi thật dài nhếch lên, một mặt nghi hoặc. Ta mặt đỏ lên: “Trước đây Tùy Hành Thi của ta đều dùng rìu Song Nhận , vì lẽ đó ta chỉ có cái này. . .” . Hắn cầm bát đũa ôm vào nhà bếp, âm thanh rõ ràng trong trẻo “Tốt.” Ta cắt ngang “Nói cái gì đều tốt, người không thể nói hai tiếng ‘không tốt’ sao?” Hắn từ phòng bếp ló ra thân thể: “Người gọi ta 5 nghìn vạn, không tốt.” Ta xì một tiếng bật cười: “Được vậy ta liền kêu là . . . Khả Khả đi, Khả Khả có được hay không?” Hắn Nhu Nhu tỉnh tể nói: “Được.”

Hắc Âm sâm lâm, ta dùng bằng phép thuật dẫn Sa na quái ra, sau đó vừa chạy, vừa hỏi thăm một lượt mười tám đời tổ tông của thằng nhãi vẽ chân dung truy nã kia , mục nội nó, Con Sa na quái trên bức so với con rùa còn nhỏ hơn, nhưng mà cái con đang đứng trước mặt ta đây so với voi cũng không khác là bao. Cũng không ghi chú rõ tỉ lệ chênh lệch là bao nhiêu nha. Trước đây gặp phải tình huống như thế này, ta thường bỏ mặc Tùy Hành Thi mà chạy, nhưng mà ngược lại lần này ta không nỡ bỏ mặc Khả Khả . Hắn đứng ở đằng kia, trên đôi vai mỏng manh yếu đuối mang thanh rìu Song Nhận đồ sộ cực kỳ không tương xứng , ta có chút xấu hổ. phát ra vài cái Búng Ma pháp, Sa na quái cũng có chút không chống đỡ nổi , thể nhưng cự ly cũng càng ngày càng gần. Ta không có thời gian thi triển phép thuật, tăng tốc hướng về trước chạy, đột nhiên phía trước va phải lồng ngực của ai đó, cư nhiên lại là Khả Khả.

Rìu Song nhận vung lên, Sa na quái phía sau kêu gào thảm thiết, ta quay đầu nhìn lại, một mảnh máu thịt mơ hồ. Trong lòng thoáng qua chút sợ hãi, ta vỗ vai Khả Khả : “Lực công kích không kém a.” Hắn nhú chặt lông mày, lấy tay áo che mặt: “Mùi máu tanh, thật là khó ngửi.” Ta cười ha ha vài tiếng, lấy đầu của Sa na quái, lôi kéo hắn đi ra ngoài. Ta đem đầu của Sa na quái đến hiệp hội Săn Ma, Ngân Châu cười duyên: “Ồ ha ha, tiền thưởng một trăm vạn, trừ đi thì người còn thiếu ta chín trăm vạn.” Ta cắt một tiếng, quay đầu muốn chạy, nằng lại kéo ta lại: “Tháng sau hiệp hội tổ chức kỷ niệm 68 năm thành lập hội, mỗi hội viên đều mang theo Tùy Hành Thi của mình, nhớ đến nha.” .

Ta lườm một cái: “Không đi.” Nằng lôi kéo ống tay áo của ta: “Người biểu diễn đặc biệt có thưởng lớn , tuyệt đối kinh hỉ.” Ta lập tức tới gần nằng “ Bao nhiêu tiền?” Nằng đắc ý cười “Không có quan hệ đến tiền bạc, tuyệt đối kinh hỉ.” Ta nghiêm mặt “Không có tiền không đi.” Chuẩn bị bước chân ra khỏi văn phòng, một thanh âm truyền đến “Chín trăm vạn, xóa bỏ.”

Ta lập tức quay đầu đưa ra một cái tươi cười xán lạn “Có giết ta, ta cũng muốn đi, cho dù bị người đánh gãy chân, phải bò cũng sẽ bò đến nha .” Ta dựa vào khung cửa, nhìn Khả Khả đang bận rộn trong nhà bếp: “Tháng sau hiệp hội Săn Ma tổ chức bữa tiệc, chúng ta cùng đi chứ.” Hắn nhẹ nhàng gật đầu, nói được, một vài sợi tóc dài màu tím buông trên trán hắn, ta cười cười, tiến lên giúp hắn vén lên, cố định ở sau vành tai của hắn. Lông mi hắn hơi rũ, nhẹ nhàng rung động, con mắt tinh khiết như một khối thủy tinh hoàn mỹ.

” Ta muốn biểu diễn tiết mục nha, ta sẽ dạy người bài hát mà ta thích nhất.” Hắn thanh âm mỉm cười, ôn nhu tỉnh tể nói: “Được.” Ta gảy đàn cổ, dạy hắn bài >, hắn cực kỳ yên tĩnh.

Kiếp trước người là một cánh hoa đào

Phủ kín hồn ta một trời thương nhớ Giữa hồng trần ta nhìn sao thấu

Ánh mắt người đã từng nhớ đến ta kiếp sau ta là một cánh hoa đào

Đã từng tàn úa dưới ngón tay người Giữa hồng trần nghe tiếng người thở dài

Hoa rơi tan tác nhớ dung nhan người Kiếp trước người là một cánh hoa đào

Giữa hồng trần tịch mịch khai hoa Ta nhớ người nơi bụi hoa xưa lưu luyến

Nhìn hoài niệm tàn phai dưới trăng mờ kiếp sau ta là một cánh hoa đào

Trên mặt cánh khoa khắc nhân duyên đôi ta Người yêu hoa không hiểu nỗi lòng hoa

Nên mảnh tình này vẫn hoài gian nan Ta dùng ba kiếp tình đổi lấy người một đời duyên phận

Chỉ vì kiếp này có thể một lần gặp mặt Ta dùng ba kiếp tình đổi lấy người một đời duyên phận

Chỉ vì không muốn lại hẹn nhau kiếp sau tương kiến

Làn điệu rất thê lương, khúc này đàn còn chưa xong, trong lòng đã có chút chua xót, hần lảng lảng mà nhìn ta, con mòng lung một tầng lệ. Ta miễn cưỡng cười cười : “Ta rất yêu thích bài hát này nha.” Hần đứng dậy: “Không tốt.” Ngày thứ hai, ta lật qua lật lại bản Thông Tập Lệnh này, càng về sau đẳng cấp nhân vật càng cao.

Yếp la: Cấp 85, Ma pháp: Hệ Băng, Ma pháp độc tố: vô hiệu. Tiền thưởng: Ba trăm vạn. Âm chi huyết ma: Cấp 138, Ma pháp: Hệ Phong, Ma pháp Hệ Thủy: vô hiệu, tiền thưởng: Một ngàn vạn.

Huyết Ma vương: Cấp 160, Ma pháp toàn năng, ma pháp Hệ Hỏa: vô hiệu, tiền thưởng: hai nghìn vạn. . Ta lật đến trang cuối cùng, bên trên ghi: Truy lạc ma. Đẳng cấp: không rõ, Ma pháp toàn năng, toàn bộ ma pháp đều vô hiệu. Đặc điểm: Cực đẹp cực độc. Chân dung: Không rõ. Tiền thưởng: Muốn bao nhiêu cũng được. Người có ý định săn quái trực tiếp cùng Minh vương gặp mặt nói chuyện. Liên hệ địa chỉ: XXXXXXXX, số điện thoại: XXXXXXXX, cổ vấn QQ: XXXXXXXX, thảo luận quần hào: XXXXXXXX, QICQ: XXXXXXXX, diễn đàn tương tự. . .

Ta run rẩy một lúc , toàn bộ ma pháp đều vô hiệu sao, té xỉu..

4. Chương 4: Tiệc Kỷ Niệm Hiệp Hội Săn Ma

Đột nhiên có người từ phía sau vỗ một cái vào vai ta, ta lập tức nhảy dựng lên. Khả Khả về mặt ngạc nhiên, ta cười quay lại trấn an hắn: “Không có việc gì, không có việc gì, thần kinh quá nhạy cảm thôi.” Hắn hơi hơi mỉm cười nhìn ta: “Ăn điểm tâm đi.”

Ta không thèm để ý đến hình tượng, ngấu nghiến ăn điểm tâm, “Ăn từ từ”. Ta ngẩn đầu, có chút mờ mịt: “Khả Khả, ta không tìm thấy con quái thích hợp nào hết”. Hắn lấy bản Thông Tập Lệnh qua, lật chậm rãi, ta nhắm nháp món cháo thịt nạc, vô tình ngẩn đầu, thấy hắn lật đến trang cuối đột nhiên cười lạnh. Ta xoa xoa hai mắt, về mặt của hắn bình tĩnh như vậy, ta vừa rồi nhìn lầm rồi sao? Hắn nhìn trang giấy đến xuất thần, ta cười: “Người sẽ không với có ý định gì với Truy Lạc ma đó chứ?” Hắn cười bình thản đẹp đến phi thường, ánh mắt như Hồ xanh không gợn sóng “Huyết Ma Vương thế nào”. Ta phun phì một ngụm cháo trên bàn, sau đó sắc thiếu chút nữa đứt khí bỏ mạng. Khả Khả đi tới vỗ vỗ lưng ta: “Ăn từ từ”

Ta bị sặc đến mặt mũi đỏ bừng, muốn cười đều cười không nổi... Mang theo Khả Khả xuất môn, đi dưới con đường đèn hoa ưa thích, ban ngày cũng không có đốt sáng. Đã lâu không có gặp phải Lưu Hương a, ta nghĩ, nhưng mà vừa quay đầu nhìn thấy về mặt tươi tắn hiếu kỳ của Khả Khả, ta cầu nguyện, thượng đế phù hộ a, tốt nhất về sau không gặp, chết già cũng không gặp.

Thu lại biểu tình nóng vội, mặt mày bình thản, ta nhìn Khả Khả: “ Đến nơi này làm gì?” Hắn một mặt cười “Thích, dạo chơi”. Ta cùng hắn đi xung quanh xem xét, sau đó thì thấy một cái ma vật cao chín trượng đi ra. Gầm lên một tiếng, mặt đất kịch liệt rung động, trời đất đều biến thành một mảnh đỏ như máu, ta giật nảy cả mình, Huyết Ma Vương! Một tay rút ra pháp trượng, một tay ngăn trở Khả Khả, ta bắt đầu niệm chú ngữ, triệu hồi tia chớp. Sau một tiếng nổ thật lớn, Huyết Ma Vương cao chín trượng nội tạng bay tung tóe, huyết nhục vung vãi. Ta ngây ngốc, thế nào cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện loại tình huống này. Khả Khả lảng lảng mà nhìn ta, vẫn như cũ cười đến tuyệt đẹp mà yên tĩnh. Thời điểm ta đem đầu Huyết Ma Vương đến chỗ Việt Ngân Châu, nàng ôm ta hung hăng gặm vài miếng, gặm cho ta một thân phát tởm, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái, nếu như người làm thế này là Khả Khả, ta hẳn là sẽ không động tâm sao? Mịa nó, ta làm sao có thể có loại tư tưởng không thuần khiết này...

Dạ tiệc kỷ niệm hiệp hội Săn Ma cuối cùng cũng bắt đầu. Hội trường cực kỳ náo nhiệt, gần như toàn bộ hội viên Săn Ma đều đến. Việt Ngân Châu mặc một thân lễ phục màu trắng bạc bó sát, dáng người thật sự không giống cây gậy như bình thường, mọi người nhìn mà mắt như muốn lòi ra, ta quay đầu xem một chút, Khả Khả vẫn còn đi theo phía sau, mắt nhìn thẳng “Rất có định lực nha.” Ta lúc ấy nghĩ như vậy.

Thời điểm ta mang theo Khả Khả đi tới, tất cả thanh âm đều tĩnh lặng lại, chúng ta tìm được vị trí ngồi xuống. Thật lâu sau, Việt Ngân Châu kinh hãi kêu một tiếng “Trời ạ! ! !” . Ta vội vàng ngẩng đầu nhìn, nàng giống như một trận cuồng phong xông tới đây, một phen nắm kéo ta tiến đến đứng bên cạnh Khả Khả, sau đó máu mũi tuôn ra. Khả Khả không dấu vết đem ống tay áo từ trong tay nàng lấy ra, hướng đến bên người ta cọ cọ. Ta lập tức đứng lên ngăn cách nàng: “Làm gì, làm gì ?” Đột nhiên Việt Ngân Châu sắc mặt trở nên mãnh liệt , ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện mọi người đều dồn hết qua đây, biểu hiện dự định lao vào đánh hội đồng ta cho đến chết. Ta rụt cổ lại... Ta, ta không có làm ra chuyện gì khiến thiên hạ căm ghét chứ! Việt Ngân Châu một phen tóm chặt cổ áo ta, dùng thần lực trước nay ta chưa từng thấy xách ta lên “Tuyệt đại phong hoa như vậy, giai nhân thế gian khó gặp, ngươi thế nhưng lại để người ta kiêng riu Song Nhận ! ! Phong Phi Phi, chuyện khác có thể nhịn nhưng chuyện này thì không! ! ! Ta hôm nay không bóp chết ngươi cái người không biết thương hoa tiếc ngọc này là không được! ! !” Trong đám người một trận hưởng ứng: “Người như thế, quả thực là cả người và thần đều căm phẫn, khiến người ta giận sôi, tội lỗi chồng chất...” Ta không nói gì.

Việt Ngân Châu tay đặt ở trên cổ ta: “Nói! Ngươi có biết tội hay không?” Ta nhìn một đám người đang tức giận, bị thống mà kiên quyết nói: “ Ta sai lầm rồi, ta rõ ràng như thế ngược đãi một cái tuyệt đại giai nhân. Hành vi của ta có tội, là phi thường đáng xấu hổ, ta thực xin lỗi nhân dân, xin lỗi quốc gia, xin lỗi chính phủ, xin lỗi đảng. Thế nên ta quyết định từ nay về sau hối lỗi sửa sai, thay đổi triệt để, làm lại từ đầu ...”. Nói đi nói lại, nói đến không còn gì để nói. Vì thế liền tiến thành tình trạng khóc không thành tiếng. Mọi người tức giận có chút nguôi ngoai, Việt Ngân Châu quát: “Cụ thể biện pháp sửa chữa! !” Ta run lên một chút: “Đầu tiên ta sẽ vì hành vi đã làm hôm nay khắc sâu kiểm điểm, hối lỗi trong vòng ba mươi ngày, làm giấy cam kết, tuyệt không tái phạm, xin mời các vị ở đây làm chứng. Mặt khác, cùng lắm thì ta đưa trọng ma pháp của ta cho hấn, ta kiêng riu Song Nhận là được ...”. Việt Ngân Châu lúc này mới giảm chút phần nộ: “Bây giờ bắt đầu thực hiện kiểm điểm cho ta!”

Đột nhiên, một cô gái xinh đẹp tiến đến, sắc mặt hồng hồng: “Ca ca, ta có cái Ngọc Bích Trọng, tặng cho người...”. Ta hung ác trừng mắt nhìn Khả Khả, sau đó phát hiện sát khí xung quanh, liền lập tức đổi thành vẻ mặt ôn nhu đầy ý cười. Khả Khả vẫn như cũ cười đến an tĩnh mà xinh đẹp: “Ta thích riu Song Nhận, cảm ơn.” Thanh âm của hấn như trước rất nhẹ, nhưng mờ ám như xác thực có một lực lượng không cho phép hấn chống cự. Mọi người hướng ta trừng mắt, ta nhanh chóng giơ hai tay lên cao biểu thị mình vô tội. Dạ tiệc cuối cùng đã bắt đầu, Khả Khả ngồi dựa vào ta, vẻ mặt không mấy hứng thú. cô gái ngồi bên cạnh hấn cứ tần suất mỗi phút hai mươi lần nhìn hấn, mỗi lần ba giây. Hấn dựa vào vai ta nhắm mắt ngủ một chút. Vì vậy, ta tức thì nhận được mỗi phút ba cái trừng mắt của cô gái kia, mỗi lần hai mươi giây.

Việt Ngân Châu mặt mày hớn hở, sau một hồi nói nhảm, rốt cục bắt đầu biểu diễn, các loại hình biểu diễn, các loại soái ca mỹ nữ tiến lên sân khấu, thế nhưng ta phát hiện hiện cảm giác của ta đối với soái ca cũng là rất nhạt rất nhạt rồi... Lúc đến phiên Khả Khả, hấn còn đang ngủ, ta khẽ run vai, hấn tỉnh lại, vẻ mặt vô tội mà nhìn ta. Ta dùng cảm ra hiệu, thầm nghĩ nghìn vạn lần đừng làm ta mất mặt a. Hấn ngịch ngợm nhú nhú mày, một cái chớp mắt tựa hồ muốn nói “Sao?”.

Hấn xoay người một cái tuyệt đẹp liền rơi vào trên đài, từ trên dàn nhạc lấy một cái đàn cổ, ngồi ở bậc thang trên sân khấu, tùy tiện chọn một tư thế cũng phong tình vạn chủng. Thanh âm trong suốt như u huyền vang lên, trong tiếng đàn hát một mảng thâm tình lại mang theo nhân nhạt ưu thương.

Nét phác họa trên nền sứ Thanh Hoa, đường bút sắc sảo đậm chuyển nhạt Hoa mẫu đơn điểm tô trên thân bình như nàng điểm trang

Mùi Đàn Hương thoảng qua song cửa ...Ta chợt hiểu lòng nàng Trên giấy Tuyên Thành ngồi bút đến đây bỗng đứt đoạn..

Sắc men phủ tranh mỹ nữ đầy ý vị ẩn tàng Nụ cười của nàng lại như hoa xuân chớm nở

Nét đẹp của nàng như sợi tơ mềm mại nhẹ bay đến nơi ta chẳng thể đặt chân đến Trời còn sắc xanh đợi

mưa phùn nhanh đến, như ta mãi chờ nàng

Khói bếp lượn lơ bay ngàn vạn dặm cách trở Dưới đáy bình là đôi dòng Hán Lệ phóng theo nét khoáng đạt
Cứ xem như ta vì muốn gặp nàng mà phóng bút đợi chờ trời còn vượn sắc xanh đợi mưa phùn nhanh đến,
như ta mãi chờ nàng

Ánh trăng ai vớt ? Để soi sáng mãi một kết thúc đắm lệ Như sứ Thanh Hoa mãi mãi một nét điểm lệ truyền
mãi ngàn sau

Ánh mắt nàng...đã cười... ..

Hắn gảy hết khúc nhạc sau đó đặt đàn lại chỗ cũ, sau đó đi xuống. Ta một mực lẳng lặng mà nhìn hắn. Trong lòng bỗng nhiên tràn lan một loại cảm giác, gọi là tình yêu. Hắn đi tới trước mặt ta, giống, giống, giống như một con chó nhỏ lăm lăm bám mang khúc xương trở về chờ chủ nhân tưởng thưởng, Cái gì mà đàn hát mới tình thâm thiết hoàn toàn biến mất không dấu vết. Ta chống lấy hai vai hắn, cười đến cả người run lên, lúc cười xong, ta ôm lấy cổ hắn, hết sức bình tĩnh tại gương mặt hắn hạ xuống một cái hôn. Hắn hơi nghiêng đầu đi, gò má như ngọc, xuất hiện một rặng phần hồng.

Xung quanh đột nhiên vang lên một tràng tiếng vỗ tay cùng tiếng thở than , trời ạ, để ta đập đầu chết đi....

5. Chương 5: Tuyệt Thế Kinh Hi

Náo loạn một hồi, đột nhiên ta nhớ tới một truyện trọng yếu. “Việt Ngân Châu!! Cái tuyệt thế kinh hi của người đâu? !” Việt Ngân Châu ưu mỹ mà làm một cái thủ thế: “Ngày hôm nay, chúng ta đặc biệt may mắn mới đến một người Săn Ma mà trong hai mươi năm qua đứng đầu bảng xếp hạng cao thủ...” Nói chưa xong, tiếng vỗ tay như nước thủy triều. Ta theo đoàn người nhìn lại, một người, một thân y phục màu đen, áo choàng trong gió liệ liệ rung động —— Lưu Hương! Ta cắn chặt răng, kéo kéo Việt Ngân Châu: “Đây là kinh hi mà người nói?” Nàng vẻ mặt vô cùng phấn khởi: “Đây còn chưa đủ kinh hi à? Từ trước tiệc kỷ niệm chưa từng mới được hắn đến nha.”

Ta nghiêng chặt răng: “... Chỉ kinh mà không có hi, kinh ngạc chứ không mừng rỡ.” Một tay nắm lấy Khả Khả, liền hướng ra ngoài chạy thẳng. Chết tiệt, Việt Ngân Châu vừa truy đuổi, vừa cao giọng hô to: “Phong Phi Phi, người đứng lại đó cho ta!” Ta không ngừng kêu khổ, đáng chết... Nàng một phen ngăn cản, rất sợ ta chạy mất: “Ta thỉnh cầu đã lâu, người ta chính là nghe nói người cũng tham gia cho nên mới tới. Dù thế nào cũng phải cho ta một chút thể diện chứ?” Ta cười khổ, đau khổ lớn nhất trong cuộc đời không phải là đã từng có một đoạn tình cảm chân thành tha thiết trước mặt nhưng không biết quý trọng, mà là kết bạn không cần thận nha các đồng chí.

Ta nắm chặt Khả Khả, quay đầu chống lại ánh mắt Lưu Hương. Hắn bước từng bước về phía ta, trước đây mặc kệ hắn đối với Tùy Hành Thi của ta như thế nào, trước giờ ta thấy đều là một bộ dáng biểu tình trêu tức, thế nhưng lần này trên mặt hắn lại là một dạng lãnh khốc. Ta đem Khả Khả bảo hộ ở sau người, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Khả Khả như trước nở nụ cười nhẹ tựa mây gió, thanh âm hắn ôn nhu tinh tế: “Làm sao vậy? Phi Phi đừng sợ, có ta đây, không cần sợ hãi.” Ta nhẹ nhàng vén tóc trên trán hắn, ánh mắt hắn tinh khiết trong suốt như thế. Ta thì thầm nói: “Yên tâm, mặc kệ là ta bị Lưu Hương giết, hoặc là ta giết Lưu Hương giết, cũng tuyệt đối sẽ không để hắn thương tổn người.” Khả Khả vẫn như cũ, an tĩnh mà nhìn ta, hắn nói Phi Phi không có việc gì, đừng sợ không có việc gì.

Ta triệu hồi ra Bạch Cốt trượng, Lưu Hương đứng cách ta một khoảng rất nhỏ, ánh mắt hắn nhìn về Khả Khả ở phía sau lưng ta. Ta nắm chặt trượng, lập tức xông tới, hắn khẽ lách thân tránh được ta, ánh mắt hắn đột nhiên xuất hiện một tia ưu thương: “Người thực sự vì hắn mà cùng ta liều mạng sao?” Trông ánh mắt hắn như thế, ta đột nhiên khó hiểu mà có chút chột dạ: “Người đã giết bốn con Tùy Hành Thi của ra rồi!” Lưu Hương nhẹ nhàng cười, trước giờ ta chưa từng nhìn thấy hắn cười, cũng không nghĩ tới có người có thể cười đến bị thương cô quạnh như vậy.

“Cho nên, cũng không để bụng thêm một lần nữa đúng không?” Thanh âm vô cùng lạnh, rét tận xương tủy, ta trong đầu có một tiếng nói khiến ta điên cuồng, nó nói Khả Khả sẽ chết, hẳn thật sự sẽ giết Khả Khả! Hắn đi về hướng Khả Khả, ta quảng pháp trường đi, cấp tốc tiến lên ôm lấy hắn. Hắn cuống quýt thả trường kiếm trong tay ra, trâm ngọc bích trên tay ta cắm thật sâu vào bên thắt lưng hắn. Hắn nhìn ta thật sâu, trong mắt tựa như mảnh châu đứt dây, từng hạt châu rơi xuống vỡ nát. Hắn nhẹ nhàng ôm thắt lưng ta, đầu cảm tựa ở trên bả vai ta, ngữ điệu nghẹn ngào: “Ngày hôm nay Minh Vương mở hội, ta một mình trốn tới đây. Bởi vì Ngân Châu nói, người sẽ tới đây.”

Toàn thân ta đều đang run rẩy, nước mắt chạy xuống bên mép tóc hắn “Ta không muốn giết người, xin người thả Khả Khả đi, ta không có gì cả, chỉ van cầu người thả hắn đi.” Hắn cái gì cũng không nói, chỉ là làm cầm chế, đem ta đặt vào một chỗ ngồi xuống. Ta chỉ như một khán giả nhàn rỗi, ta thấy Lưu Hương rút ra đai lưng màu đen băng bó vết thương, nhìn bọn họ giao thủ, nhìn các loại ma pháp mãnh liệt đan vào nhau, nhìn Khả Khả bị chế trụ trong liệt hỏa ma pháp đang thiêu đốt hắn dần dần, ánh lửa đầy trời. Nước mắt ta rơi như mưa trước cảnh tượng hủy diệt này.

Giọng hát của Khả Khả quanh quẩn bên tai ta, hắn vừa đánh đàn vừa cất tiếng hát. Trời còn vượn sắc xanh đợi mưa phùn nhanh đến, như ta mãi chờ nàng

Khói bếp như vượn vẩn lượn lơ như ngăn cách đôi nơi Dưới đáy bình là đôi dòng Hán Lệ phóng theo nét khoáng đạt

Cứ xem như ta vì muốn gặp nàng mà phóng bút đợi chờ Ta nhìn vào đồng lửa hừng hực, nội tâm, từng chút từng chút hóa thành tro. Khả Khả an tĩnh xinh đẹp như vậy, Khả Khả phong hoa tuyệt đại như vậy, Khả Khả cực cứng ngoan ngoãn như vậy, cứ như vậy mà chôn vùi trong ánh lửa. Những ngày bình thản ấm áp ấy, chưa chất đan xen nghẹn tại yết hầu ta. Lưu Hương mệt mỏi đi tới, quạt cường nhếch khóe miệng, một tia máu tươi uốn lượn chảy xuống. Hắn tháo bỏ cầm chế, ta nắm chặt trâm ngọc bích, lúc đấy ta muốn xông lên đâm hắn, cho dù bị giết đi cũng không sao. Nhưng mà cuối cùng cũng không có làm như thế. .

Ta ngơ ngác đứng lên, đột nhiên trong vô hạn uể oải, ta nhìn chằm chằm vào mắt Lưu Hương: “Lưu Hương, ta hận người, cả đời này, vĩnh viễn rất hận người.” Hắn chậm rãi thâm thúy như nước, lạnh lùng nói: “Vậy thì hận đi”. Sau đó xoay người sải bước rời đi, hội trường một mảnh yên tĩnh. Ngọn lửa nọ vẫn như cũ sáng rực, pho hội trường Nam Cung Phi thờ dài, vô nhẹ vai ta. Việt Ngân Châu vẽ mặt hào khí: “Xem như là, cái cũ không đi, cái mới sao đến”. Vì vậy nguyên bản là một màn dạ tiệc đặc biệt náo nhiệt cứ như vậy liên kết thúc.

Ta về đến nhà, mở cửa, sau đó ngất người. Dưới ánh đèn màu bạc của ngọn đèn thủy tinh, Khả Khả một thân trang phục màu trắng, tỉ mỉ bày ra một bàn đồ ăn. Ta xoa xoa hai mắt, xác định mình không có hoa mắt. Hắn thấy ta, hơi mỉm cười: “Mau ngồi xuống đi, rất nhanh sẽ có cơm ăn”. Ta chậm rãi đi tới, đưa tay lên trên mặt hắn nhéo nhéo, xác định đúng là sự thật. “Người...” “Ta lừa gạt hắn, không có việc gì đâu Phi Phi, đừng sợ, không có chuyện gì”. Ta lấy hết sức ra quyền, lúc đánh đến ngực hắn lại nhẹ nhàng: “Người, con mẹ nó, dọa ta sợ muốn chết, dọa ta sợ muốn chết...” Sau đó thì ôm hắn khóc thành mất gấu mèo. .

Khả Khả cầm tay của ta, chậm rãi vòng lại quanh lưng hắn, hắn ôm ta cảm tựa trên vai ta, trong nụ cười sáng lạng lại có một tia quyến rũ: “Ta dễ dàng chết như vậy sao, làm sao xứng đáng với năm nghìn vạn đây...” Ta có chút bất an, Khả Khả hình như có chỗ nào đó không giống với trước kia? Ta nằm trên giường, thể nào cũng ngủ không được, Lưu Hương dùng chính là địa ngục hỏa, ta sẽ không ngủ đến mức cho rằng Tùy hành thi có khả năng chịu đựng cấp độ ma pháp này. Ta gọi điện thoại cho lão Thường, âm báo tắt máy. .

“Lão Thường? Lão Thường hơn nửa năm trước đã chết rồi a...” Việt Ngân Châu vẽ mặt hồ nghi khi nói ra những lời này, ta lui về phía sau một bước dài, đưa tay chống đỡ trên mặt bức tường: “Ba tháng trước hắn còn bán một con Tùy hành thi cho ta!” . Không có khả năng, là ta và Nam Cung tự mình chôn cất hắn.”

“Cũng không có khả năng sống lại chứ!” “Ta thấy người tử lệ mắc bệnh thần kinh rất cao!”

6. Chương 6: Thiên Tướng Trục Lạc Trần Gian

Ta lục tìm trên MSN thật lâu, ngày đó xác thực không thấy nhật ký ghi lại đoạn nói chuyện. Ta không tin ngày đó không phải là hắn, bộ mặt lão hồ ly cười gian xảo, phong cách tham tiền như mạng, không nghĩ ra được còn có người có khả năng bắt chước giống như vậy. Cảm giác giống như trong một cái phim kinh dị, vừa tỉnh lại sau giấc ngủ mọi thứ đều không còn tồn tại. Đáng sợ chính là Khả Khả lại tồn tại ! !

Hắn vẫn như trước kia, nấu cơm vẫn mang hương vị như vậy, vẫn là nụ cười dụ dỗ người ta phạm tội như vậy, chỉ là trong lời nói nhiều hơn một loại quyến rũ, mỉa mai kỳ lạ... Ta chôn mình tìm kiếm trong đồng sách đã qua nhiều ngày, rốt cuộc trong một quyển sách ma pháp thượng cổ tìm được một đoạn, đại ý là: Niết Bàn, thông thường gọi là Trọng Sinh, đây là một loại viễn cổ ma pháp, thi thuật giả chết, dùng tiên khí dẫn hồn có khả năng sống lại, hơn nữa pháp lực cũng tăng lên.

Ta đơn độc đi tìm Nguyệt bà bà — trưởng lão của hiệp hội Săn ma. Bà vẻ mặt từ ái mà nhìn ta, đầu tóc bạc nhìn qua đặc biệt tang thương: “Phi Phi, người thật sự không nhớ Lưu Hương sao?” Ta cắn răng: “Hắn có hóa thành tro ta đều nhận ra được, thằng nhãi này, luôn cùng ta đối nghịch! !”. Bà cười, nếp nhăn trên mặt đều giãn ra: “Người đã từng là thần tiên, bởi vì hắn mà bị biếm xuống trần gian.”

Ta kinh ngạc, trong đầu lập tức hiện ra chuyện tình rung động tâm can giữa Thất tiên nữ cùng Đồng Vinh, ai dè bà bà hạ một câu nói khiến ảo mộng của ta bị tan nát: “Người đùa giỡn hắn, Thần Đế tức giận, ra lệnh tiến nhập luân hồi”. Trời ơi! Trong đầu ta đột nhiên hiện lên cảnh tượng như thế này: Lưu Hương kinh hoàng tựa vào góc tường, trên mặt ta khắc rõ hai chữ ‘DM TẶC’, mang theo nụ cười dữ tợn tà ác, một cước đạp trên ngực hắn, một tay trên người hắn gỡ bỏ đồ chơi. Cái này... cái này... cái này khả năng không lớn nha!

Ta hồ nghi: “Lưu Hương e là không phải kiểu người dễ bắt nạt như vậy chứ?” Nguyệt bà bà đáng tươi cười càng thêm sáng lạn nhìn ta: “Thời gian đó hắn cũng chỉ là trung cấp minh bộ, mà tiên thuật của người tại thiên đình chính là không tời.” Ta nhắm mắt lại, trời ơi, vậy danh tiếng của ta ở thiên đình ... “Ta ... Ta bắt hắn làm gì? Hạ thuốc XOXO? Đánh hôn mê bá vương ngành thượng cung?” “Cũng không có nghiêm trọng như vậy, chỉ là bắt được rồi bức người ta tiếp rượu mà thôi...”

Ta hơi dễ chịu một chút, lại bất bình đứng lên: “Chỉ là tiếp rượu mà giáng ta xuống trần gian à?” Nguyệt bà bà vẻ mặt biểu cảm buồn cười: “Loại sự tình này nói lớn liền lớn nói nhỏ liền nhỏ, trên thiên đình chính là muốn làm lớn chuyện, trên cơ bản người đang xuống dốc. Vừa vặn thời gian đó thiên đình đang tiến hành Xây dựng Hạo Nhiên Chính Khí nội bộ tiến hành chỉnh đốn toàn bộ nhân viên, đúng lúc người xui xẻo làm một cái gương điển hình, vì vậy người liền lên đường. Đó là lý do mà Thần Đế cũng không có hủy đi tiên tịch, người hiện tại tại thiên đình, vẫn là tiên như trước.” Ta khẽ cắn môi, cái trán xuất hiện một hạt mồ hôi cực đại ... “Khả Khả kia, chỉ muốn lấy máu của ta Trọng Sinh đúng không?” Nguyệt bà bà như trước cười: “Vậy người mong muốn hắn sẽ vì cái gì đây?”

Ta bước đi, Nguyệt bà bà gọi ta lại: “Phi Phi, từ lúc người bị giáng chức, Lưu Hương vẫn luôn bảo vệ người. Ngay cả cơ hội điều động đến tiên giới đều bỏ qua.” Trong lòng ta có điểm phiền muộn, thở dài thật dài. Đối diện, Lưu Hương phía trước mặt đi tới, thấy ta, trực tiếp không nhìn, ta nhìn nhìn bóng dáng hắn cao ngất, mảnh thẳng: Hồng nhan họa thủy a...

Về đến nhà, Khả Khả lẳng lặng ngồi trên sofa, lật xem bản thông tập lệnh, vẻ mặt hắn ôn hòa như vậy, càng giống tác phẩm Đường Thi Tống Từ. Thấy ta trở về, hắn cười vui vẻ mày mắt cong cong “Chúng ta ngày mai đi săn cái gì” Ta thất bại mà thở dài, mặc kệ thế nào, phản chính nghĩa của ta lại bị hắn làm cho mê hoặc rồi. Thời điểm Việt Ngân Châu đến thăm ta, ta đang gội đầu, Khả Khả mở rộng cửa. Ta nghe được một tiếng rít lên, dính tai nhức óc. Nàng chỉ vào Khả Khả, ngón tay run rẩy: “Người, người...” Khả Khả hàm chứa ý cười, vẻ mặt hiền kỳ.

Ta vừa xoa tóc, vừa liếc mắt nhìn nàng: “Cảnh cáo người không được nói ra nha!” Nàng vọt tới trước mặt ta, hết sức kinh ngạc: “Chuyện gì xảy ra, tại sao hắn lại không chết?” Ta nhàn nhạt mà trả lời: “Trốn thoát thôi”. Một đêm đó, Việt Ngân Châu phân tâm, rất sớm liền rời đi. Ta thấy kỳ quái tại sao nàng kinh ngạc như vậy, thế nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều.

Nửa đêm, ta luôn ngủ rất say, đột nhiên Khả Khả như gió xông tới. Ta ngồi dậy, mắt buồn ngủ mông lung,

mơ màng hỏi: “Làm sao vậy?”. Thế nhưng hấn nắm lấy ta dùng sức ném ra ngoài cửa sổ. Ta rơi trên thảm cỏ ngoài phòng, xoa cái mông đau nhức vô cùng, chửi bới: “Ngày hôm nay lại phát điên cái gì vậy ! !”

Lúc sáng xong, nhìn lại, phát hiện chung quanh đông nghịt một đám pháp sư. Liếc mắt, thấy Việt Ngân Châu cùng Nam Cung Phỉ, ta đi lên trước: “Làm cái gì vậy?” Hai người liếc nhau, không nói. Lưu Hương toàn thân trang phục màu đen đi tới, vung tay lên, hỏa ma pháp, kinh thiên động địa. Căn phòng, nhún chìm trong biển lửa. Thế nhưng Khả Khả, Khả Khả vẫn còn ở bên trong! !

Ánh lửa khắp bầu trời, ta theo trực giác hướng vào trong phòng xông tới, Lưu Hương xông đến, ôm chặt lấy ta, tay hấn gần như khóa vào da thịt ta. Ta liều mạng đá hấn, sau đó quay đầu lại , một ngụm cắn lên vai hấn, kéo xuống một khối máu thịt. Lúc này hấn mới cúi đầu nhìn ta, trong mắt tâm tình hỗn loạn, là ta nhìn lầm sao?. Ngọn lửa hùng hực đột nhiên bốc cao, từ trong phóng ra ánh sáng rực rỡ. Ta cảm thấy tia sáng kia đột nhiên mở rộng, quay đầu lại, trong lửa, một bóng người chậm rãi bay đến. Ta đành chỉ hô hấp..

Hỏa diễm trên người, một thân xiêm y đỏ rực, đỏ đến mức thê lương, đỏ đến mức mãnh liệt , đỏ đến mức khiến cho lòng người tan nát. Hấn tóc đen như mực, tóc dài lưu chuyển trong ánh sáng chói rực, lông mày như trước nhạt như mưa bụi, màu da như ngọc, trắng trẻo đến gần như trong suốt. Ánh mắt trong suốt, như ánh sáng trong suốt của ngọc lưu ly tùy thời có thể vỡ nát, hấn nhẹ nhàng lướt qua đoàn người, gió phàn phật thổi qua hồng y khiến người ta kinh hãi, gió lặng nhìn người trước mắt yên tĩnh như từ trong tranh bước ra, gió nổi lên khiến người trước mắt tràn đầy dự cảm.

Loại mỹ lệ đánh chiếm tâm hồn người khác , toàn bộ sát khí đều biến thành si mê. Môi hấn một sắc hồng diễm lệ, yêu dị ướt át, khoe miệng khe nhếch, nụ cười thản nhiên tựa mây gió, ngũ quan tinh xảo lung linh, ôn nhu như quỳnh hoa toái ngọc, tựa đóa bỉ ngạn hoa, ánh lửa rực rỡ đầy trời, cứ như vậy câu hồn, như vậy khuynh thiên khuynh địa, như vậy khiến cho nhật nguyệt thất sắc . . Người đó không còn là Khả Khả, vẫn là bóng dáng phong hoa tuyết đại, vẫn là dung nhan khuynh thiên khuynh địa, chỉ là khí chất tà mị khiến người ta mê đắm cùng khí phách vương giả quân lâm thiên hạ. Hấn đứng trên ngọn lửa rực rỡ, hư vô mờ ảo, diễm tuyệt thiên địa. Khiến cho người điên cuồng, sợ hãi không thể giải thích, tựa như một giấc mộng, khiến người can tâm tình nguyện rơi vào trong đó, vì hấn mà chết trong mộng.

Trong đầu ta trống rỗng, tình cảnh này, giống như đã từng quen biết... Hấn khe nhếch cái cằm tinh xảo đến hoàn mỹ, hơi mỉm cười nhìn chăm chú vào ta, ưu nhã thanh tuyệt hướng về phía ta vươn tay ra, thanh âm thanh thúy tinh khiết trong trẻo như châu như ngọc : “Theo ta đi”. Tay hấn thon dài, trơn bóng như ngọc, tinh tế tuyệt đẹp, ngọc cốt băng cơ. Ta quay đầu lại một chút thoáng nhìn Lưu Hương, nhẹ nhàng mà lui một bước tránh khỏi hấn.

Hấn chậm rãi thu lại tươi cười, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra khí tức nguy hiểm, từ trong mắt hấn lan ra một loại lạnh lẽo hủy thiên diệt địa, không khí đột nhiên lạnh xuống! ! Hấn nghiêm mặt lạnh tựa như tuyết Trường Bạch sơn, lạnh lùng mà thét to: “Hỉ nhi!”. Một người phụ nữ lướt người đi tới, giống như ma quỷ xuất hiện trước mặt ta, ta sợ đến thiếu chút nữa ngã mặt lên trời té xuống đất, ta trái tim yếu đuối của ta, trải qua chấn động của Trụy Lạc ma, lại thêm cái chấn động này nữa, thiếu chút nữa bệnh tim tái phát. Không khỏi mắng to một tiếng: “Đệt! Muốn hù chết lão tử a ! !”. Trụy Lạc ma kia lạnh lùng mà nhìn ta: “Đánh cho ta!”

Hỉ Nhi kia liền yếu điệu đi tới , một thân quần dài xanh nhạt như mộng như ảo. Ta không khỏi thầm khen, thế nhưng thời điểm nàng đi tới trước mặt ta, ta khen không nổi nữa . Nàng tay đang cầm, cầm, khụ khụ, cầm một cây mây! ! ! Ta lui về sau mấy bước, đây, đây, làm cái gì vậy?.

Nàng ta đi tới trước mặt ta, một tay túm lấy ta, tư thế yếu điệu mà gờ tay lên, nặng nề ở trên cái mông của ta đánh một , đau rất dấy lên lửa giận của ta. Ta xông tới, sử dụng Băng ma pháp, nàng ta lại nghiêng người tránh thoát, cũng không đánh trả. Phía trước từ trong ngọn lửa Trụy Lạc ma ánh mắt lạnh băng: “Đánh tiếp! !”. Thế là trên mông của ta lại trúng một roi. Ta nhanh chóng vọt tới bên người Lưu Hương, kéo kéo vạt áo của hấn: “Lưu Hương, cứu mạng, cứu mạng! ! !”.

Trên ngọn lửa Trụy Lạc ma sắc mặt càng thêm băng lãnh, nhưng lại yếu dã mị hoặc, nghiêng trời lệch đất: “Tiếp tục đánh!”. Yêu nữ được gọi là Hỉ Nhi tiếp tục xông đến, lại nặng tay nện thêm một roi. Lưu Hương đứng im bất động, ta gần như có chút tuyệt vọng, hai mắt nhắm nghiền nhắm mắt mà nhìn bóng dáng tuyệt đẹp

chìm trong biển lửa, ta một bên nức nở một bên mắng: “Truyện Lạc ma , tên hồn đản nhà ngươi! !” Sau đó, chợt nghe nghe mọi người lão đảo hít một ngụm khí lạnh. Hồn mặt không biểu cảm, chỉ là hơi đảo mắt qua, trong không khí có một loại lực lượng chấp rã trần ngập, làm cho sợ hãi cùng hèn mọn của con người không còn chỗ che giấu, Lưu Hương có chút cứng ngắc. Ta hoảng sợ nhìn hắn, ngay lúc hắn chuẩn bị mở miệng , ta quán triệt tỉnh ngộ.

Yêu nữ phía trước đang hướng tới, ta liều mạng bắt chấp đau nhức cấp tốc vọt tới trước mặt hắn, làm ra bộ dáng vô cùng đau đớn: “Ta sai rồi, ta biết sai rồi, ta về sau không dám nữa đâu...” Đôi mắt đẹp khẽ nâng, sắc mặt tạm hòa hoãn, nhưng vẫn như cũ khiến người ta tâm hồn khiếp sợ. Hắn từ trên ngọn lửa bay đến, tư thái phiêu dật như tiên. Hắn chậm rãi vươn tay, tay ôn nhu, đẹp đến độ nhìn thấy mà giật mình, ta thức thời mà đi tới phía trước, ngẩng đầu nhìn chung quanh, ánh mắt mọi người đều tụ lại trên người ta, nhìn cười đến mức khuôn mặt méo mó, ta che mặt, trời ạ, hình tượng của ta a...

Hắn nắm lấy tay ta , cảm xúc mềm mại, lại có một tia mất hồn. Ta từ lúc sinh ra đến bây giờ mới hiểu thế nào là sợ hãi đến tận cùng, có trời mới biết hắn có thể ngược chết ta hay không nha. Trong hỗn loạn, ta một bên nắm chặt Lưu Hương, bầu gắt gao, một bên thét chói tai: “ Cứu mạng a —————” Hắn hừ lạnh một tiếng, rõ ràng cứ như vậy mang theo cả Lưu Hương bay lên trời, để lại bên dưới một đám người mắt như muốn rớt ra.

7. Chương 7: Cung Hỉ Phát Tài

Ta ngồi ở trước bàn, cười đến thiếu chút nữa động kinh. Hai soái ca, một mỹ nữ cùng Hỉ Nhi song song đứng cạnh nhau, Vũ Dương chỉ vào bọn họ nói: “Đây là gia thần của ta, Cung – Hỉ – Phát – Tài”. Ta nằm trên ghế, cười đến trời đất mù mịt, rút hết sức lực toàn thân. Người này, thật không phải là hài hước bình thường. Cười xong. ngẩng đầu, lại ngã xuống tiếp tục cười, mãi đến lúc bốn người trên mặt cũng không nhìn được nữa. Vũ Dương mới đi xuống, vẻ mặt ôn nhu mà vỗ về mái tóc dài của ta: “Được rồi, người nếu tiếp tục cười , bốn người bọn họ sợ là đều muốn nghiền cổ tự sát mất”. Đi ra khỏi cung điện tổ vàng nạm ngọc, đập vào mắt ta tất cả đều là hoa đào, có hồng nhạt, có đỏ thắm, khí thế ngập trời, quả thật là náo nhiệt. Nhưng lại không có bóng dáng của ong mật và hồ điệp. Ta đi qua biển hoa, thấy Lưu Hương một thân y phục màu xanh, đứng dưới tán hoa đào, vóc người cao ngất gần như hoàn mỹ, khiến ta nuốt nước bọt ào ào.

Ta cười quyền rũ một bước tiến lên, cho hắn một cái ôm thăm thiết, thuận tiện chà lau nước bọt lên áo hắn: “Lưu Hương, người thật lạnh khốc nha”. Hắn nhìn ta nhàn nhạt lạnh lùng: “So với Vũ Dương còn lạnh khốc sao?” . Ta kéo tay hắn tựa vào gốc cây ngồi xuống: “Hắn sao có thể so với ngươi a. Lớn lên thì lại giống như một nữ nhân, hơn nữa lại là hồ ly tinh nữ nhân, một điểm mùi vị đàn ông cũng không có. Đẹp đến làm cho người ta sợ hãi, thật là hoài nghi hắn có phải hay không là nam tính động vật”. Ta vừa nghĩ một đằng nói một nẻo, trong lòng kinh ngạc: ta, lúc nào lại trở nên chân chó như thế cơ chứ?

Lưu Hương khoe miệng chỉ nhếch một tia cười nhàn nhạt, như là nhìn không được hỏi: “như vậy người thích hắn sao?” . Ta nói như chém đinh chặt sắt: “Ta như thế nào lại thích hắn, ta lại không có đoạn tay áo chỉ phích. Muốn thích cũng là thích người nha, loại anh tuấn ngây người, loại tàn khốc chết người a”. Phía sau “khụ” một tiếng, ta kinh hoàng mà chậm chậm xoay người, trong lòng kêu thầm: “Ông trời phù hộ, sẽ không trùng hợp như thế chứ...” . Cung Hỉ hai người đứng ở phía sau ta, Hỉ Nhi nét mặt biểu cảm người chết chắc rồi: “Vừa rồi chủ nhân tại Đào Hoa đình ngây người một trận”. Ta cẩn cẩn thận thận hỏi: “Nhìn thấy bao nhiêu?”. Cung: “Không nhiều lắm, chỉ là đoạn người tán tỉnh Lưu Hương và tổn thương hắn !”.

Hai người Cung Hỉ xoay người rời đi, xong rồi, ta kinh hoàng đến cực điểm kéo tay áo Lưu Hương “Lưu Hương, chúng ta bỏ trốn đi?”. Lưu Hương yên lặng nhìn ta: “Đi đâu?” . Ta thầm mắng một tiếng: “con mẹ nó, lúc này mà còn quần đi đâu, chỗ nào khiến cho hắn tìm không ra là được rồi”. Trong chớp mắt, cảnh sắc trước mắt biến đổi, một mảng hoang vu, khói đen âm u, mơ hồ bóng người lay động chấp chờn . Trước mặt một chiếc cầu đá bạch sắc, bên cạnh dựng thẳng đứng một tấm bia đá thật to, trên ghi: “Nại Hà Kiều” ba chữ. Vô số bóng người bước đi trên cầu, vẻ mặt mờ mịt ngây dại .

Tim ta run lên 3,3 giây, sau đó nhìn về phía Lưu Hương: “Nại Hà Kiều?” Hấn gật đầu: “Lối đi giữa nhân giới và minh giới chính là Nại Hà Kiều”. Ta oa lên một tiếng nhảy bật lên: “A ——, thật tốt quá, thật tốt quá, ta lớn như vậy vẫn chưa thấy qua Minh giới trông như thế nào! Lưu Hương người thật tốt quá, thật tốt quá...” Lưu Hương mỉm cười, nói tiếng đi thôi.

Dọc đường đi bóng người mặc bộ đồ sai dịch đi hướng về phía chúng ta, không, chuẩn xác mà nói thì là hướng về phía Lưu Hương hạ thấp người hành lễ. Ta đi theo phía sau hấn, hấn đi đặc biệt nhanh, ta gần như là chạy theo. Không cần thận, phịch một tiếng, đá lặn một cái thùng, nước màu xanh bên trong chảy ra lênh láng đầy đất. Bên cạnh một lão bà bà, trên đầu trùm cái khăn trắng, mặc một cái áo vải bố màu xanh, vẻ mặt buồn bực nhìn qua, lập tức gương mặt tái xanh, chĩa vào mũi ta lớn tiếng mắng chửi: “Người đi đứng không có mắt à ! !”

Ta bắt đầu dĩ thử dài: “Đại thẩm, coi như là ta sai, bà cũng cần hung dữ như thế sao! Thùng canh đậu xanh này bao nhiêu tiền, ta bồi thường cho bà là được rồi. Mặt khác, phụ nữ có tuổi rồi mà nổi nóng như thế sẽ dễ tạo thành bệnh huyết áp cao, khí huyết không thông, vừa ảnh hưởng khí chất cùng hình tượng, lại hư hao sức khỏe của bà. Ách, đúng rồi, gần đây có một loại thuốc uống gọi là Tĩnh Tâm Khẩu Phục đối với phụ nữ thời mãn kinh hiệu quả đặc biệt tốt, khiến nghị bà dùng thử xem. Nói đi cũng phải nói lại, thái độ phục vụ của bà thật là không thích hợp nha, nếu như là ở MacDonald, phỏng chừng đã sớm bị đuổi ra khỏi cửa rồi. Bà phải biết là làm tốt khâu phục vụ mới là nghiệp buôn bán nha, là cần phải có tính nhẫn nại cực độ cùng tâm lý khoan dung...” Chính lúc lưu loát nói xong, phát hiện vị đại thẩm nọ gương mặt càng lúc càng trắng, mặt bà vốn đã trắng giờ lại càng thêm trắng như muối ăn. Bà run rẩy nắm cánh tay ta, miệng mấp máy hết nửa ngày: “Phong Phi Phi?”. Ta đại kinh hãi: “Oa, đại thẩm bà nhận ra ta? Phi Phi ta đã nổi danh như thế sao?”

“Mẹ kiếp, trừ người ra, con mẹ nó còn ai vào đây có thể giống Đường Tăng như thế a ! !”. Ta càng thêm kinh hãi: “Oa, Đại Thẩm té ra cũng thích Đại Thoại Tây Du hả ! ! bà thích nhất nhân vật nào hả? Chuyện này không phải là thật chứ? Bây giờ còn có thể tìm được Chí Tôn Bảo sao...” Phía sau một bàn tay túm lấy cổ áo, ta gần như là bị kéo đi. Đại thẩm đằng trước rầm một tiếng, ngã xuống mặt đất. Lưu Hương làm như không thấy, vẫn kéo ta đi như bay.

Ta liều mạng giẫy khỏi hấn: “Làm gì, làm gì ? Thấy người khác mắng ta cũng không biết hỗ trợ, người có phải là đàn ông hay không a? Đừng tưởng rằng người có một chút điểm tư sắc thì có thể kéo kéo giật giật nha, coi chừng ta nóng giận đánh chết tiểu tử nhà ngươi ! !”. Một thanh âm lại vang lên: “Phi Phi, nghìn năm không gặp, đạo đức của người vẫn như vậy a!”. Ta quay đầu lại nhìn, tức giận lập tức tiêu mất phân nửa, ai da, soái ca nha ! ! “Bạch Vô Thường Yên Thi, Hắc Vô Thường Linh Lạc, đầu trâu Tham Thiên, mặt ngựa Liêu Trần”. Khi Lưu Hương nói những lời này không hề dừng lại, không chấp nhận cùng hấn, ta lập tức đi tới trước mặt Bạch Vô Thường quan sát từ trên xuống dưới. Bạch Vô Thường hoảng sợ hai tay che ngực: “Phong Phi Phi tiểu thư, ngài có thể không dùng loại ánh mắt háo sắc này nhìn ta?”

“Yên tâm, tiên lực của nàng chưa có khôi phục”. Thanh âm Lưu Hương mang chút trêu tức. Bốn tên phía trước lập tức về mặt cười dâm tà: “Hắc hắc, như vậy a...” Ta một bước lui nhanh về phía sau, len lén liếc nhìn Lưu Hương, mặt hấn không cảm xúc, liền tìm chỗ bên cạnh ngồi xuống, ý bảo ta cái gì đều không nhìn thấy. Ta run run khúm núm: “Các người... Muốn làm gì?”. Bốn con quỷ cười đến toàn thân run rẩy: “khà khà... làm việc mà bình thường mà người vẫn làm với bọn ta...”

Thời điểm nguy kịch, ta ngẩn trở tám cánh tay lợn đang hướng tới chỗ ta “Khoan! Ta có chuyện muốn nói ! !”. Bốn người cùng cười nhạt: “Còn di ngôn gì ? !” “ Bán đứng một tin tức nhỏ cho các người, chuộc tội”. Tám con mắt, tám đạo tinh quang: “Tin tức gì?”. Ta đảo đảo con ngươi: “Tuyệt đối chấn động, nói xong liền xóa bỏ nha?”. Trên bốn khuôn mặt hiện ra vẻ tò mò mãnh liệt, cuối cùng cắn răng một cái: “Nói”. Ta đắc ý tìm một chỗ ngồi xuống cách xa Lưu Hương năm thước.

“Biết ta vì sao bị giáng xuống trần gian không?” Liêu Trần khinh miệt cười một tiếng: “Bắt Lưu Hương tiếp rượu”. Ta bí hiểm: “Mịa nó, cấp trên đối với ta thế nào?”. Mấy cái đầu liếc nhìn lẫn nhau “Vô cùng sủng ái”. Ta vỗ bàn “Như vậy các người nghĩ mấy người đó sẽ vì chuyện nhỏ đó giáng ta xuống trần thế sao?”. Bốn con quỷ nhìn nhau, ta càng thêm đắc ý, mấy người đầu về mặt hưng phấn “Đó là vì sao?”. Ta liếc mắt ngó qua Lưu Hương, thấy hấn không phản ứng, vì vậy nói: “Các người biết thanh lâu ở nhân giới, lúc tiếp rượu thông thường là làm cái gì không?”

Bốn cái miệng há ra, đủ to để có thể so với miệng ly trà, mấy ngón tay run run chĩa vào mũi ta: “A —— người, người, người, người sẽ không làm mấy việc đó với Lưu Hương của nhà chúng ta đấy chứ? ! !” . Ta liếc liếc Lưu Hương, hắn vẫn như cũ không phản ứng, chỉ là sắc mặt tái xanh. Hừ, đúng là trẻ nhỏ dễ dụ . Ta tiếp tục nói bậy “Cũng muốn thế, nhưng mà lên không nổi”. Chung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều quỷ ảnh, vô số cái đầu hướng phía ta liều mạng chen chúc rồi lại chen chúc, Lưu Hương mặt đen như đáy nồi. Ta thở dài một hơi, đi tới bên người Lưu Hương, tiếc nuôi mà vỗ vỗ vai hắn: “Đừng nhụt chí, người vẫn còn rất trẻ, có bệnh thì chữa trị sớm một chút...”

Lưu Hương giống như bị chó cắn, vừa thẹn vừa giận nhảy bật lên, một tay nhanh chóng bịt miệng ta, trong điện, chúng quỷ càng huyên náo! “Người... Người... Người...” Lưu Hương trên mặt nổi đầy gân xanh, đầu ngón tay run rẩy chỉ vào mặt ta . Ta lo lắng đến xuất huyết não. Không biết khiến cho Minh Bộ tức chết có bị coi là phạm pháp không? .

Sau đó lại nghĩ sẽ không như vậy đi, chỉ là đùa một chút thôi mà. Hắn đột nhiên nắm tay ta, kéo ra bên ngoài. Ta hoảng loạn níu kéo Linh Lạc : “Người, người làm gì? Chẳng lẽ muốn giết người diệt khẩu à?”. Lưu Hương nghiêm mặt thật đáng sợ: “Hiện tại ta đem nàng về Hồng Hoang cốc, xem Vũ Dương có thể đánh chết nàng hay không! !” Trời ạ! Ta lật tức ngã sòng xoài trên mặt đất, nước mắt chảy ròng ròng, làm bộ dạng như thể đã tỉnh ngộ: “Lưu Hương đại ca anh tuấn, Lưu Hương đại nhân, ta sai rồi... Ta không dám nữa, van cầu huynh cho ta ở lại, hu hu...” . Hắn không nói lời nào, vẫn là dùng sức kéo ta ra bên ngoài, ngay cả Linh Lạc đều bị kéo đi. Ta quýnh lên, ôm chặt lấy chân hắn: “Không muốn... ta không muốn đi về, hắn sẽ giết ta ... Ô ô ..”

Đại điện đột nhiên yên tĩnh, ta ngẩng đầu nhìn chung quanh, ánh mắt của đám quỷ đều dừng lại trên tay ta. ta hạ mắt xuống, trời ạ, ta dĩ nhiên toàn bộ người dính chặt trên đùi hắn, hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa..... Vị trí của bàn tay, hình như, hơi cao thì phải?. Ta chậm chậm dời tay khỏi vị trí đó, trời ạ, trời ạ.....

Hai tay ôm đầu, không dám nhìn ai, chậm rãi mà nằm trên sàn nhà lạnh lẽo của đại điện, tại sao trên mặt đất lại không có một cái lỗ nào nha.....

8. Chương 9: Ta Muốn Viết Một Bức Huyết Thư

Ra khỏi Hoa Thần điện, về mặt Lưu Hương băng lạnh: “Toàn bộ thiên đình, cũng chỉ có nàng dám đối với hắn như vậy. Kỳ thực nếu như không phải hắn bao che nàng, với cái loại đức hạnh này của nàng, căn bản không có khả năng ở tiên giới hồ đồ đến tận bây giờ...” . Ta đáp lại: “Hừ.”

Đi qua cung điện rộng lớn, trên ghi Lưu Hoa trì. Ta giật nhẹ tay áo Lưu Hương: “Đây là nơi nào?” Hắn tức giận: “Nàng không biết tự mình đi vào mà xem , sớm muộn gì cũng có một ngày nàng bị tính tò mò hại chết!” . Ta phi thân bay lên, xem thì xem, có gì đặc biệt hơn người. Phía sau, Lưu Hương kinh hô, ta vờ nghe không nghe thấy.

Nhưng mà, ngay khi chạm đất, ta lập tức hối hận, thật ra... Ta thực sự cần phải nghe lời... Giữa hồ, lão Kim giáp thần tướng mang theo con hắc cẩu đi tản bộ mà lúc trước gặp, về mặt sợ hãi: “Phong phi phi, người, người...” Ta kinh ngạc một lúc lâu, hắn... không phải là nên nói là bất lịch sự chứ?

Ta hai tay ôm ngực, sửa sang bộ dáng nhàn hạ bước đi khoan thai, đem hắn từ đầu đến chân, ặc, đương nhiên giới hạn là những bộ phận lộ ra khỏi mặt nước, hung hăng khinh bỉ một phen. Tóm lại bất luận là phong tình hay màu da so với Vũ Dương đều thô ráp hơn, đường nét cũng không đủ nhu hòa, biểu cảm không đủ mịn hoặc, tuy là tương đối cường tráng, thế nhưng hoàn toàn không có cái loại khí chất tuyệt đại tao nhã. Ta quay 180 vòng quanh hồ nước, làm sao cũng không nghĩ ra được. Tại sao giữa người với người lại có khác biệt lớn như vậy? .

Cuối cùng một giọng nói vang lên; “Phong Phi Phi tiểu thư, nếu như ngài xem đủ rồi, đánh giá đủ rồi, có thể mời lánh đi một chút được không, để cho đại nhân Nhị Lang Thần đáng thương thay y phục? Đương

nhiên nếu như ngài muốn hấn ta, ta tin tưởng đại nhân cũng sẽ không từ chối...” . Ta quay đầu, thấy một ông lão, râu mép hoa râm so với phát trần còn trắng hơn .

Trong hồ, Nhị Lang Thần kinh sợ nói: “Thái Bạch tinh quân, còn dài dòng cái gì nữa, mau đuổi nàng ra ngoài trước đi !” . Lúc này đến phiên Thái Bạch tinh quân về mặt nghiêng ngẫm mà quay vòng quanh ta 180 vòng, khiến ta lần đầu tiên biết được thể nào là huyền ảnh thần công.

“Người... Lê Hoa tiên tử? Không, người so với nàng thì thấp một chút...” Ta thu hồi tươi cười, mặt không cảm xúc. “ Làn da của nàng đẹp hơn người...” Trên mặt ta xuất hiện một vạch đen... .

“Hơn nữa vóc người của nàng cũng thon thả hơn người...” Ta dùng ánh mắt lẳng trì nhìn lão... . “A, đúng rồi, nàng cũng sẽ không làm loại chuyện không có giáo dưỡng này...” .

Ta tiến lên phía trước, lão nhân tóc bạc loáng cái không thấy đâu. Ta biết ta đuổi không kịp, thế nhưng nguyên nhân thật sự khiến ta không đuổi theo chính là vì đuổi theo cũng đánh không lại... . Ta quay đầu, tiếp tục lẳng trì Nhị Lang Thần trong hồ, hấn hai tay ôm ngực, từng bước lui về phía sau: “Người, người muốn làm gì?”

Ta vẫn là khuôn mặt không cảm xúc, xoay người ôm lấy quần áo trên tháp, sau đó đi ra ngoài, nhìn thị nữ ngoài cửa: “Nhị Lang Thần đại nhân mời chúng tiên ở Lưu Hoa trì ở ngoài chờ một chút, lát sau sẽ có tuyệt thế kinh hỉ.” Hai người thị nữ nghi hoặc nhìn xuống dục bào trong tay ta, khom người đi. Vì vậy một ngày nào đó, đông đảo đại tiên tại Lưu Hoa trì chờ đợi hơn hai canh giờ, Nhị Lang Thần đại nhân khoác màn che mỏng màu hồng phấn khoan thai đi ra. Chúng tiên đều che miệng, hấn một tay kéo Lưu Hương: “Ta van người cho ta mượn ít máu.”

Lưu Hương không hiểu: “Đây là...” Nhị Lang Thần nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta muốn viết một bức huyết thư: Thái Bạch tinh quân hại ta! ! !”.

9. Chương 10: Đào Hoa Tiên Tử

Lưu Hương ném ta vào Bách Hoa cung, Thanh âm lạnh lùng của Nguyên Quân truyền đến: “Bách Hoa tiên tử không tuân thủ quy củ, đồi phong bại tục, bôi nhọ đồng nghiệp, hành xử không biết kiềm chế . . . Quên đi, nói tóm lại chính là tội lỗi chồng chất . Phạt cấm túc tại Bách Hoa cung một tháng, nàng cứ chờ đi sẽ có người đến trông coi nàng . Nếu mà dám phản kháng, xử lý ngay tại chỗ!” . Ta nghiêng người ngồi trên sàn gỗ, dùng ánh mắt đặc biệt thuần khiết đặc biệt vô tội nhìn Lưu Hương: “Lẽ nào ta làm sai rồi sao? Ta thật sự sai rồi sao?” Lưu Hương cũng cực kỳ phối hợp vỗ nhẹ của đầu ta “Dù sao thì từ trước tới nay người cũng chưa làm việc gì đúng cả.” “. . .” .

Vào lúc hoàng hôn, Quan Thế m sẽ làm theo lời của Nguyên Quân, mỗi ngày đều đến giảng kinh giải Phật làm hại lỗi tai của ta, còn đặt cho nó một cái tên mỹ miều gọi là ‘Làm sạch tâm hồn ta’. Ta ngồi ở trên đệm, thảnh thơi nhìn nàng lôi ra một tờ giấy, bắt đầu niệm: ” Cử cái hai đồng một cân, cái trắng ba đồng một cân, đưa chuột. . .” . “Ế?” Ta ngẩng đầu, Quan Thế m đang ngồi ngay ngắn mặt cũng đỏ lên: “A, thật ngại quá, đọc nhầm rồi. . . Đây là đơn nhập hàng của căng-tin ở Tây Phương Cực Lạc , để báo cáo thu chi cho Như Lai. . .” .

“ · # · ! % # · · · · ” . Nàng tiếp tục tìm kiếm vật áo trong ngực, ta đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lưu Hương, hấn nhướng mày, ra hiệu: Ngoại trừ Nguyên Quân, ai cũng không cứu được người!

Trời ạ, a, cứu mạng a. . . . “Nguyên Quân đến rồi.” Lưu Hương còn chưa dứt lời, trên mặt ta lập tức liền nở một nụ cười xán lạn, sau đó quay về phía gương xem thử, tự thấy đã đủ mị hoặc mê người (Nhất Độ Quân Hoa: lạ người, người thì có cái gì mà mê người, đơn giản chỉ là chân chó có được hay không? Phong Phi Phi mặt mày hung tợn “Cho người nể thử một gậy của lão Phong ta đây!” Trên không trung hét thảm thiết “A —————” Thần Kinh cùng Lưu Hương đứng đối diện, đều tán thưởng: Thật không hổ danh là lão điên . . .).(trong tiếng trung lão phong và lão điên có cùng cách phát âm)

Ta cung kính mà quỳ gối trước cửa, thiếu chút nữa là hôn chân của Nguyên Quân. “Nguyên Quân đại nhân, ngài đã tới rồi? Một Ngày không gặp tựa như Ba Năm, Phi Phi nhớ ngài, nhớ đến mức trà không muốn uống, cơm cũng chẳng muốn ăn, đêm không ngủ được. . .” . Lời còn chưa nói xong, Nguyên Quân ngạc nhiên nói: “Ồ? Có chuyện như vậy?” Ta gật đầu như đã tới, Nguyên Quân bộ mặt lạnh lùng: “Lưu Hương, đã như vậy, người phân phó, từ nay trở đi Bách Hoa cung cho dù là nước trà hay thức ăn đều miễn hết. Cho dù mang tới thì Bách Hoa tiên tử cũng vì thương nhớ bản quân, mà ăn không vô, không nên lãng phí. À, đúng rồi, buổi tối nàng không thể ngủ, vậy thì > mỗi đêm chép hai bản!” .

Ta cứng đờ, má ửng đỏ, đối phó Vũ Dương thì chiêu nào cũng hiệu nghiệm, đối phó Nguyên Quân ngay cả một điểm nhỏ cũng không có thấy tác dụng! Ta bật dậy: “Nguyên Quân, Sao của không trực tiếp tới bệ cỏ của ta luôn đi! !” Nguyên Quân hừ lạnh một tiếng: “Quan Thế m phụ trách kiểm tra, nàng chép thiếu một chữ sẽ phạt cấm túc nàng một ngày!” Nói xong liền xoay người muốn đi, ta đang muốn đuổi theo, chân không cẩn thận mắc vào vạt áo của hắn, thế là ‘phịch’ một tiếng, nhào về phía trước. Ta nhắm mắt hét to một tiếng, mở mắt ra, đã thấy mình kẻ sát ở trong lòng ngực của hắn, hai người nhìn nhau.

Khoảng ba giây đồng hồ, Nguyên Quân cực kỳ trấn định đẩy ra ta, cực kỳ trấn định xoay người rồi đi, sau đó cực kỳ trấn định đánh một quyền lên mặt trên của cánh cửa, thịch một tiếng, so với lúc vừa rồi ta ngã thì còn vang to hơn. . . Bóng người của hắn biến mất ở ngoài cửa cung, ta ho khan hai tiếng: “Lưu Hương, cái kia < kim=”” cương=”” kinh=””>>. . .” “Chúc mừng, Nguyên Quân chắc chắn sẽ không nhớ tới cái này đâu. . .” .

Sau đó ngày thứ hai, Nguyên Quân như thường lệ tới đây. Xem xét một vòng, khẽ gật đầu: “Ngày hôm nay biểu hiện không tệ, hiếm thấy một ngày mà nàng không gây rắc rối.” Ta quay đầu nhìn Lưu Hương, vẻ mặt tán thưởng, ai ya, hắn thật sự không nhớ rõ rồi. . . Buổi tối, lúc Quan Thế m vẫn còn đang lải nhải. Lưu Hương đi vào: “Phong Phi Phi, điện Nguyên Quân cho gọi người đến hoa thần điện.” .

Ta nghi hoặc nhìn Lưu Hương: “Lẽ nào chuyện ngày hôm qua ta dán con ruồi trên lưng Quan Âm đã bị phát hiện rồi à ?” Lưu Hương trừng mắt nhìn ta: “Đừng nói nhảm!” Hoa Thần điện, .

Nguyên Quân quay lưng về phía ta, đứng chấp tay, nhìn vào khối thủy tinh đối diện bên mặt tường, Vũ Dương vẫn mặc bộ y phục đỏ rực như cũ, hắn cao quý đứng ở trên tường thành, vẫn thanh cao thoát tục như vậy, vẫn khuyên thiên khuyên địa như vậy. Nhưng mà toàn thân hắn tỏa ra một loại tà mị yêu dã đến tận xương. Ta lùi về sau một bước, có chút ngơ ngác, nói đúng hơn là tại thời điểm này ta cuối cùng đã rõ tại sao hắn được gọi là Truy Lạc Ma . Đây, hoàn toàn chính là loại máu lạnh tà ác.

Người dân ở Biên Thành Thần, thế nhưng lại tự giết lẫn nhau. Người chém ta một đao, ta trả người một đao, người này ngã xuống, người khác lại lên, lại thêm một người nữa ngã xuống, cắn xé lẫn nhau. . . Ta từng bước một lùi tới bên người Lưu Hương: “Đây là. . . Làm cái gì vậy?” Nguyên Quân thanh âm cực kỳ lạnh lùng: “Đây là biên thành giao giữa ma giới và tiên giới, hắn đang giết hại người dân trong thành.” Ta chỉ cảm thấy toàn thân hóa đá, không thể hô hấp: “Tại sao?” .

Nguyên Quân rút cuộc xoay người lại, hắn nhìn ta chăm chú, từng chữ từng chữ: “Hắn, đang, tìm, nàng.” Ta sửng sốt, tự lẩm bẩm: “Ta ở trong lòng hắn, không có quan trọng đến mức như thế này chứ. . .” . Nguyên Quân cũng không để ý đến ta, chỉ lẳng lặng mà nói: “Người nhất định phải trở lại bên cạnh hắn , ta sẽ để Lưu Hương bảo vệ ngươi.” Lưu Hương bước lên, tay ta nắm lấy góc áo của Nguyên Quân : “Tại sao?” .

Nguyên Quân không hề trả lời, Lưu Hương cầm lấy tay của ta: “Bởi vì hiện tại chỉ có ngươi, mới có thể ngăn cản hắn giết người!” Hô hấp của ta nghẹn lại, mãi cho đến thời điểm mà khi Lưu Hương mang ta tới biên thành, ta mới cảm thấy sợ hãi, trời ạ, ta lại tự chạy về rồi!

Lúc chúng ta đến cửa thành, ta tóm chặt lấy cánh tay của Lưu Hương, ta không phải là chưa từng thấy máu tanh, thế nhưng chưa từng thấy nhiều như vậy. . . Ta tận cổ hết sức kìm nén, cuối cùng vẫn nằm sấp trên người Lưu Hương , nôn đến choáng váng. Thi thể nát vụn , nội tạng màu sắc rực rỡ, máu tươi tràn khắp nơi , không khí sặc mùi tanh tưởi , đây không phải biên thành nữa rồi, đây là một cái địa ngục.

Mà người tạo ra cái địa ngục này..... Lưu Hương cũng nhìn những vụn thi thể này, thanh âm lạnh băng: “Hiện tại ngươi chắc là đã không còn hận Nguyên Quân nữa rồi. Thần Ma hai giới thực lực ngang nhau, nếu

chỉ vì Vũ Dương mà phát động chiến tranh giữa hai giới, thì hậu quả khó mà lường trước được. Vì vậy, hấn cũng là bất đắc dĩ. . .”

10. Chương 11: Địa Ngục Giữa Trần Gian

Ta đi trên đoạt đường đầy máu thì nhìn thấy Vũ Dương, hấn cao ngạo đứng ở trên tường thành, gió làm tung bay y phục màu đỏ diễm lệ của hấn, hư vô mờ ảo như vậy, phong hoa tuyết đại như vậy. Ta chậm chạp gần như là bò qua đây, đôi mắt khát máu của hấn lại lộ ra ánh sáng mừng rỡ, hấn đứng trong gió đưa tay về phía ta, dường như có chút không tinh tường: “Phi Phi, người trở về rồi sao?” .

Ta từ trong một vùng xác chết thành núi, máu chảy thành sông đi tới, ta không thừa nhận mình là người của Thần giới, thế nhưng nhiều người chết như vậy, lại bởi vì ta, bởi vì ta nhất thời tùy hứng. . . Ta đặt hai tay lên, nhẹ nhàng nói: “Đúng, ta đã trở về.” Nội tâm, từ từ đông lại thành băng, đôi tay trong sạch thuần khiết này, đã nhiễm bao nhiêu máu tanh.

Đó là lần đầu tiên, ta cảm thấy bản thân gần cái chết đến như vậy, cách chính tà thiện ác gần như vậy, Vũ Dương. . . Thân thể mảnh khảnh nhẹ nhàng ôm ta vào trong lòng, hấn đang run rẩy, mà ta, vào lúc này đây, khi nhìn xuống khắp thành đầy máu tanh, lại có thể nảy sinh lòng yêu thương.

“Phi Phi, nàng trở về là tốt rồi, không được tiếp tục chạy lung tung, nàng có biết hay không nàng dọa chết ta rồi. . .” Mới vừa rồi còn là Truy Lạc Ma điên cuồng tàn sát, lúc này lại ở bên tai ta lẩm bẩm như vậy. Lưu Hương ở dưới thành lặng lẽ mà nhìn ta, thời khắc này, ta không có nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm của hấn. . . Ta ngoan ngoãn trở lại Hồng Hoang cốc, trước đó ta cũng không có tư tưởng chính nghĩa hay là tâm địa thiện lương gì cả. Ta là một người cực kỳ ngu muội, Những kinh Phật mà Quan Thế m giảng giải cho ta đều bị ta đốt cho Hao Thiên Khuyến hết rồi. Nhưng mà ta rất quý trọng sinh mệnh, ta không thể chịu đựng được cảnh tượng một sinh mệnh vô tội nào đó tiêu vong, càng không thể chịu đựng được lí do đó lại là vì ta.

Vũ Dương ôm ta vào trong ngực, sau đó tựa ở trên giường nhỏ, ở khoảng cách gần như thế này ta mới phát hiện hấn tiêu tụy, thậm chí màu sắc như ngọc lưu trong đôi mắt phượng của hấn đều mất đi thần thái, đôi môi trơn bóng cũng nứt nẻ. Cung Hỉ Phát Tài mang theo hầu gái vội vã đi đến đây, các loại trái cây món ngon xếp đầy một bàn. Vũ Dương liên tục gấp các món ăn vào trong bát của ta, thế nhưng ta ngay cả một cái đều không đụng đũa. . .

Đến tối, ta nói một mình, một mình trở về phòng, thế nhưng trong lòng ngổn ngang hỗn loạn. Ta lặng lẽ rời khỏi phòng lặng lẽ một mình ngồi trên cây đào, không biết là nên cười to ba tiếng, hay là khóc lớn một hồi.

“Lưu Hương, Nguyên Quân lại đang có âm mưu gì?” Hỉ nhi ? . “Không có âm mưu gì, bạo ngược hắc ám, chính là bản tính của chủ nhân nhà ngươi!” .

“Người nói vậy! Nếu như không phải Nguyên Quân thả ra lời đồn đem Phong Phi Phi đi xử tử, chủ nhân như thế nào sẽ điên cuồng như vậy! ! Hấn chính là cố ý muốn chủ nhân giết người!” Trong lòng ta ghen lại, thế giới này, bị làm sao vậy. “Mặc kệ nguyên nhân gì, người giết người thì không có quyền biện hộ đúng sai!” .

“Hừ, các người đúng là bon nguy quân tử, lần này dẫn nàng trở về, không phải chỉ là để ngăn cản chủ nhân giết người đấy chứ? Lưu Hương, cho dù là chuyện gì Dương Phong cũng sẽ không để cho các người thực hiện được, chỉ cần nữ nhân này gây một chút bất lợi cho chủ nhân, ta ngay lập tức sẽ giết nàng, cho dù bị chủ nhân giết cũng không quan trọng!” “Hừ, nếu như điều ấy xảy ra, cũng không tới phiên người làm.” .

Sau đó hai người, tan rã trong không vui, ta ở trên cây, một mặt mờ mịt. Có thể ta không nên cuốn vào trong đó, ai thèm quan tâm bọn họ đi tìm chết! Nhưng là, nhưng là bắt đầu từ thời khắc lần đầu tiên ta nhìn thấy Vũ Dương, liền nhất định phải cùng hấn dây dưa. Ta không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, sáng hôm sau ta từ trên cây lăn xuống đến. Còn chưa có bò lên, liền nhìn thấy Liễu Diệp vội vã đi tới: “Chủ nhân muốn gặp người.” .

Trong tay áo một châm ngọc lưu ly vô lực thả xuống, cho dù hấn vạn ác không tha, cho dù hấn giết người như ngóe, nhưng là vào thời khắc này, hấn như vậy thâm tình, như vậy bất lực, như vậy khuynh thiên khuynh địa. “Phi Phi, ta biết khả năng đây là một sai lầm, một cái sai lầm trí mạng, thế nhưng ta không chế không được chính ta. . . Đừng phản bội ta Phi Phi, ta không muốn thương tổn nàng, ta chỉ muốn sung nàng. . .” Hấn ở ta bên tai tự lẩm bẩm, ta nhìn thấy bàn tay hấn trơn bóng như ngọc, một vết máu chói mắt.

Ta là một người ngu muội, ta không nhận rõ thiện ác, ta ích kỷ nghĩ, nếu như hấn không giết người nữa , nếu như vậy, cũng không nhất định phải giết hấn nữa chứ? . Sau đó rất lâu, vào thời điểm khi ta hồi tưởng lại đoạn chuyện cũ này, ta mới phát hiện ra ý nghĩ của chính mình, ấu trĩ và buồn cười biết bao nhiêu.

Ta cực kỳ ôn nhu đưa hắn tới cửa, cực kỳ hiền thực giúp hắn sửa lại y phục, hắn thở dài: “Chuyện gì, nói đi.” Ta trừng mắt: “Phong Phi Phi chính là người hiền thực như thế sao?” . Nhìn thẳng ánh mắt của hắn, một lát sau, ta rớt cuộc mềm nhẹ xuống: “Ta nghĩ đi đến hiệp hội Săn Ma, đã lâu chưa thấy Việt Ngân Châu nha.”

“Để Cung Hỉ Phát Tài bọn họ đi cùng nàng. Không có chuyện gì thì cách Lưu Hương xa một chút, Minh Bộ cấp cao trong toàn bộ Minh giới cũng không tới 300 người, có thể đạt đến cấp độ này, đều không phải kẻ tầm thường!” . Ta cười khanh khách: “Lẽ nào có thể so với Trụy Lạc Ma, chẳng lẽ lại là cây đèn cạn dầu sao?” Vũ Dương dáng vẻ bất đắc dĩ vỗ về mái tóc dài của ta: “Phi Phi, nếu như nàng yêu thích Minh Bộ, ta bắt cho nàng 18 người buộc thành một bó đều không là vấn đề, thế nhưng. . .” .

Đi qua nghĩa trang, oán khi ngập trời. Lưu Hương rùng mình, phi thân mà đi. Ta một thân một mình đứng ở giữa những ngôi mộ, ạch, tuy rằng ta cực kỳ không tình nguyện thừa nhận chính mình sợ quỷ, thế nhưng CMNN, chỗ này đúng là âm u khủng bố.

(Nhất Độ Quân Hoa: Mịa nó, Thần Kinh, lão tử đây cũng không phải là phim kinh dị, quái vật này từ đâu tới? Thần Kinh ấp úng nói: “Lão đại, đây là kiểm chút tiền phí lên sân khấu mà thôi. . .” Nhất Độ Quân Hoa: Nha ha ha. . . Kỳ thực hình tượng này cũng là dã man kinh điển, cứ ở chỗ này mà đứng, tuyệt đối

doạ khóc trẻ em từ 8 tuổi trở xuống, dọa chạy thanh niên độ tuổi 28, hù chết người già 68 tuổi trở lên. . .). Thời điểm bàn tay khô héo của quái vật chuẩn bị chạm vào ta, ta hơi rụt người lại, hoàn toàn không nghĩ tới cái gì khác, chỉ cảm thấy làm bẩn quần áo là không tốt. Tiêu hồn kiếm của lưu hương mang theo hàn quang lạnh giá. Đâm thẳng vào cơ thể của con quái vật kia, quái vật kia ngã trên mặt đất như một cái túi vỡ, một đoàn mây mù chậm rãi bay lên.

Một người hầu trẻ tuổi, mang theo tiểu thư xinh đẹp như hoa bở trốn, trên vách núi cheo leo, đối mặt với người đang quần áo tân lang, tiểu thư nắm chặt tay người hầu, nụ cười quyết tuyệt mà mạnh mẽ: “Nếu còn sống, chúng ta tiếp tục ở bên nhau.”. Người hầu kia đan mười ngón tay của hai người vào nhau, khuôn mặt anh tuấn kiên định: “Sinh tử không tách rời.”.

Đôi tình nhân ôm nhau nhảy xuống, máu, vương trên đóa hoa Đỗ Quyên đang nở rộ. Hôm đưa tang tiểu thư, đoàn đưa tang thật dài. Một người già tóc bạc trắng ôm lấy quan mà khóc, nghẹn ngào nói không lên lời.

Trong nháy mắt, hoa nở hoa tàn, trải qua trăm năm. Thân thể mục rữa, dung nhan đã không còn nhận rõ. Năm tháng thay đổi, nhưng người vẫn thế, nàng đang vẫn đang chờ, đang chờ một người đến trước mặt nàng: thực hiện lời hứa kiếp trước. Ta nhìn người nam nhân đang run lấy bấy kia, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy bi thương. Ta kéo nhẹ ống tay áo của Lưu Hương “Lưu Hương, thả nàng đi.”

Lưu Hương sắc mặt lãnh khốc tuyệt quyết trước nay chưa từng thấy: “Nàng phạm vào minh luật, người quỷ không được đến gần nhau!” Ta trầm thấp thở dài “Nhưng mà Lưu Hương, nếu như sau khi ta chết bị xóa bỏ tiên tịch, cũng như nàng là Cô Hồn Dã Quỷ, khi đó nếu như gặp một người chịu cứu vớt ta, mà không phải một đao chém chết ta, chính là biết bao may mắn. . .”.

Ngoài dự đoán Lưu Hương lại đột nhiên xoay người ôm lấy ta, trong mắt của hắn xuất hiện luồng cuống mà ta chưa bao giờ thấy: “Phi Phi, sẽ không, người sẽ không chết, sẽ không. . .” Ta ngẩn ra, sau đó vỗ vai hắn hổng nói: “Yên tâm, Phong Phi Phi phúc lớn mạng lớn, ta chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi. Người tốt xấu gì cũng là Minh Bộ cấp cao, chắc cũng không đến nỗi còn muốn vung xuống vài giọt anh hùng lệ đấy chứ?”. Lưu Hương sưng sốt trong chốc lát, sau đó xoay người lại, tiêu hồn kiếm ánh bạc tăng vọt, cô gái kia thét lên một tiếng thảm thiết, sau đó liền biến mất ở dưới kiếm. Thanh niên nam tử năm ấy liên tiếp dập đầu: “Cảm ơn ân nhân, cảm tạ ân nhân. . .”.

Trên đất một mảnh tro tàn, một vị Minh Bộ cấp cao mặt lạnh vô tình, một nam nhân đang khấu tạ ân nhân cứu mạng, và một cô gái cuồng dại chờ đợi cả trăm năm. Lời hứa kiếp trước, là ai nói sẽ ở kiếp này gặp mặt: thực hiện? Ta từ trên mặt thu lại tro bụi, đem chôn xuống đất.

“Lưu Hương, Minh luật đối với người mà nói quan trọng như vậy sao?” . “Đúng thế.”.

“So với thiện ác đúng sai còn quan trọng hơn sao?” . “Đúng thế.”

11. Chương 12: Truy Lạc Ma Cầu Hôn

Trên suốt đường đi, ta đều trầm mặc, Lưu Hương ôm tiêu hồn kiếm vào trong ngực, lần đầu tiên ta cảm thấy ánh bạc của thanh kiếm này, rét lạnh vô tình như vậy. Nhân giới, trên đường cái giữa dòng người đông đúc, nhân lúc Lưu Hương không chú ý tới, ta liền chạy trốn. Ta đang tức giận, cực kỳ tức giận. Ta cảm thấy bất kỳ người si tình nào, cũng không nên gánh lấy kết cục như vậy.

Ở trên đường cái lang thang hai mươi bốn tiếng, ta phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm túc, ách, ta hình như không có mang theo tiền. . . Ta lén lút chuẩn vào hiệp hội Săn Ma, Việt Ngân Châu ở trong phòng làm việc nâng cằm ngưng mắt, nhìn cây phong ngoài cửa đến xuất thần. Ta như một tên trộm chân không tiếng động mà bay vào, nàng giật nảy cả mình, ta che miệng nàng: “Trước hết nghe ta nói, ta hiện tại là trước có cường địch, phía sau có truy binh, cho ta mượn ngàn vạn chạy trốn trước đi. . .”.

Chốc lát, ánh mắt của nàng thẳng tắp nhìn chằm chằm phía sau ta, trong không khí có sát khí tràn ngập. Ta ngẩn ra, lập tức một mặt thâm tình tiếp tục nói xuống: “Ta xem như là đã hoàn toàn nhìn ra, Nguyên Quân bọn họ vẫn luôn nghĩ làm sao để lợi dụng ta, chỉ có Vũ Dương là thật tâm đối đãi ta, toàn tâm toàn ý yêu ta. Thế nhưng. . . Thế nhưng ta không muốn liên lụy hắn. . .” . Việt Ngân Châu ánh mắt nhìn ta

từ kinh ngạc biến thành bội phục, cuối cùng thành phục sát đất, trong không khí sát khí bức người chậm rãi thu lại. Ta buông tay khỏi miệng nàng, Mịa nó , đoán đúng rồi.

Quay đầu lại, liền đối mặt với Vũ Dương, y phục màu đỏ lay động, phong nhã đẹp dễ, vẻ mặt tức giận đã được thu lại, nhưng lại hiện lên vẻ uy nghiêm đáng sợ . Ta giương lên một nụ cười xán lạn, cố gắng tỏ ra kinh ngạc mừng rỡ nhào tới, kêu một tiếng Vũ Dương. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy ta: “Phong Phi Phi, không cần phải khiêu chiến với tính nhẫn nại của ta.” Ta cười càng thêm xán lạn (Nhất Độ Quân Hoa: Bằng lương tâm mà nói, đây quả thật là càng thêm chân chó. . .), đầu chà xát trên vạt áo trước ngực hắn : “Ta làm sao dám!” .

Hắn ngay ở trước mặt hơn phân nửa người của hiệp hội Săn Ma, xách ta như xách một con chó con ôm ta trở về, mịa nó, sau này làm sao còn có thể vác mặt đến đây a. . . Hồng Hoang cốc.

Ta sắp điên rồi, nếu như nhà người nuôi một con Kim Mao, sau đó người nó nhốt vào trong hòm nửa tháng, liền có thể dựa vào nét mặt của nó mà nhìn ra tâm tình của ta. Tại sao không tỏ thái độ? Bởi vì ta còn chưa có quen, bên cạnh ta còn có một cái Bạo Quân. Hắn mỗi ngày luôn có ba canh giờ tiếp ta, a không, là dần vặt ta. Sau đó liền không thấy bóng dáng đâu cả.

Cung Hỉ Phát Tài bốn người này mỗi ngày đều leo đèo đi theo sau ta. Ta nghĩ nếu như ta là một con Kim Mao, không chừng đã từ Hồng Hoang cốc đào một cái động đến tầng thứ 9 của địa ngục. Thế nhưng thật đáng tiếc ta không phải, vì lẽ đó cái kế hoạch này thực thi sau hai ngày, liền bị mắc cạn rồi. Ta mỗi ngày mang theo bốn người từ Hồng Hoang cốc đầu này, đi đến Hồng Hoang cốc đầu kia, Cung Hỉ Phát Tài không nói lời nào, thế nhưng sắc mặt như từ trong ngôi mộ cổ ngàn năm bị đào móc ván quan tài ra, muốn bao nhiêu khó ngủ có bấy nhiêu khó ngủ.

. Những ngày này, ta đều đứng ngậy ra trước cây hoa đào , hai tay tạo thành chữ thập, cực kỳ cực kỳ thành khẩn cầu khẩn: “Thần a, cứu cứu ta với. . .” .

“Muốn rời khỏi ta đến như vậy sao?” Vũ Dương âm thanh vẫn trong suốt như trước , nhưng lộ ra một tia yếu đuối khiến người thương tiếc. Ta xoay người thật tâm vượt lên đôi lông mày đang nhăn lại của hắn: “Không phải thế, chỉ là nếu tiếp tục như vậy, Hồng Hoang cốc này sớm muộn cũng sẽ khiến ta buồn chết . Đến lúc đó Phi Phi chỉ yêu cầu vũ Dương đại nhân, tuyệt đối đừng com mẹ nó chôn ta tại chỗ này, ta cảm thấy nơi này, chính là âm hồn không tan.” . Hắn buông xuống mi mắt, chấp tay không nói. Gió lay động mái tóc đen và y phục màu đỏ của hắn, cánh hoa rơi đầy trời, tựa như một giấc mộng.

Một lúc lâu sau, hắn lùi về sau một bước, sau đó hạ gối nửa quỳ ở trước mặt ta, giống như quyết tâm: “Phi Phi, gả cho ta!” Ta giật nảy cả mình: “Ta. . . Ta. . . Ta rằng còn chưa đánh đâu!” . Hắn vẻ mặt trịnh trọng, trong lời nói có uy nghiêm không cho chống cự : “Gả cho ta!” .

Ta lùi về sau một bước: “Cho ta chút thời gian cân nhắc trước đã?” Hắn giơ tay nắm chặt tay của ta, đôi tay tuyệt đẹp, trong sáng như ngọc, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy, trong đôi mắt ánh sáng như châu ngọc nhợt nhạt biến ảo, như một cái ma chú, khiến người ta đồng ý vĩnh viễn trầm luân trong đó, mãi say không tỉnh. Ta nuốt nước miếng, hung hăng nhắc nhở chính mình, Phong Phi Phi, thận trọng, thận trọng. Thế nhưng lời vẫn chưa nói xong, liền nghe thấy một thanh âm như chạt đinh chém sắt nói: “Được.” .

Ngay sau đó ta hận không thể tự cắn đi đầu lưỡi của chính mình, tại sao luôn vì sắc mà bị mê hoặc. . . “Nhưng mà chàng cứ như vậy cầu hôn, không phải là có chút quá đáng đấy chứ?” .

Vũ Dương xúc động đưa tay lại đây, ta cắn răng dựa vào hắn, nghĩ thầm bán đều đồng ý bán, thế nào cũng phải đem giá tiền thương lượng lại một chút . . . “Nhẫn thì lúc sau ta sẽ đưa cho nàng.” .

“Chỉ nhẫn thôi không đủ.” . “Vậy còn muốn cái gì?” .

“Hiệp ước tam điều: Một, sau khi chàng thì chàng không được hạn chế tự do của ta” . “Có thể, nhưng ra ngoài nhất định phải được ta đồng ý.” .

. . . Cái này mà không phải là hạn chế sao? . “Thứ hai, không cho lại dùng roi mây hoặc là bất luận đồ vật gì đánh ta, kiên quyết chống bạo lực gia đình!” .

“Chỉ cần nàng không chọc ta tức giận.” Nói cũng như không, người đúng là tính khí lão gia mà. . . .

“thứ ba, không được hạn chế ta kết bạn, đặc biệt là bạn nam giới!” . “Hỉ nhi, cầm roi mây đến!” .

“A —————” . Những ngày kế tiếp rất bận. Ta chỉ vào bộ váy cưới màu vàng thêu mẫu đơn, cực kỳ giận dữ: “Phía trên này tại sao là Mẫu Đơn? !”

Vũ Dương: “Bởi vì Mẫu Đơn là loài hoa tượng trưng cho phú quý, tập tục của Ma giới là như vậy.” . Ta càng thêm tức giận: “Váy chàng đi mà cưới Mẫu Đơn được rồi, cưới ta làm gì?” .

Sau đó Vũ Dương ném đồng quần áo rườm rà này đi: “Hỉ nhi, phân phó, đổi toàn bộ hoa văn của trang sức cùng váy cưới thành hoa đào.” Hỉ nhi khom người nói: “vâng thưa chủ nhân.” .

“Danh sách Khách mời tại sao ta không có ai mà ta quen biết? !” . “Đến thời điểm đó ta sẽ giới thiệu cho nàng biết!” .

“Không được, người của hiệp hội Săn Ma cũng phải mời đến” . “Được.” Vũ Dương đáp ứng thẳng thắn dứt khoát, ta ngược lại nghi hoặc: “Thật sự?” .

“Thật sự. Hôn lễ của chúng ta tổ chức ở Ma Thần điện , đến lúc đó người của hội Săn Ma đến đây đứng, ta sẽ để Cung Hỉ Phát Tài mang ra một cái bát lớn, lăn qua chút dầu, chúng ta ngay cả món ăn cũng không cần bị , trực tiếp cầm đĩa ăn” . “Mịa nó! Đây. . . chính là không muốn mời .” .

Một lát sau, “Vũ Dương.” “Hỉ nhi, roi mây! Chuyện gì?” “A, không có gì. Vũ Dương đại nhân cực khổ rồi, tiểu nhân giúp ngài đầm ấm vai. . .” . Ta ngồi ở gười cây hoa đào, nâng cằm ngưng mắt. Ta, ta. . . Thật sự phải lập gia đình sao? Đột nhiên có điểm sợ sệt, ta thừa nhận ta yêu thích Vũ Dương, nhưng là ta không biết vì sao. Cũng không biết phần yêu thích này bên trong, có bao nhiêu phần là tình yêu.

12. Chương 13: Ăn Của Ta Phun Ra Cho Ta

Cho dù ta mọi cách đỡ trò ngang ngược, ngày kết hôn cuối cùng vẫn đến . Trên đầu ta che lụa mỏng màu đỏ tím, toàn bộ thế giới đều đã biến thành một mảnh màu hồng tím mơ ảo, lớp ngăn ngoài tấm lụa mỏng được chế tác thành những bông hoa đào thủy tinh, một viên một viên trong suốt như nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống.

Quần dài màu đỏ rườm rà, ống tay và làn váy đều thêu hoa đào tinh xảo, người ở trong đó, như chìm trong biển hoa . Ta lần đầu tiên đi vào Ma giới Thần điện. Quan thần của Ma tộc ở bên trong Thanh Đồng Đình to lớn tiến hành lễ bái kỳ kỳ quái quái, Ma Thần uy phong ngồi trên bên, đứng ở hai bên điện, là quan chức to to nhỏ nhỏ của Ma tộc . Ta thầm nghĩ nếu như thân phận của ta bây giờ là cái người của hội Săn Ma, vậy thì kiếm bội rồi, nơi này tùy tiện một cái, bắt được đem đến hiệp hội Săn Ma cũng có thể bán được thật nhiều tiền.

Ta từng cái từng cái đánh giá, sau đó ở trong lòng nhanh chóng tính toán, trong đầu vùn vụt bay qua từng cơn mưa tiền. Một lúc lâu sau, mới phát hiện mình đã bị Vũ Dương kéo đi tới trước mặt quan thần Ma giáo.

Ta có chút khấn trương, hơi run, không thể trách ta, đây là lần đầu kết hôn nha , xung quanh lại là một đám cách tám đời cũng không có quen biết. Những ngón tay thon dài tuyệt đẹp của Vũ Dương nhẹ nhàng đưa lại đây , đem tay của ta nắm vào bên trong. Ta thở dài, lúc trước bản thân chính là bị cái tay này mê hoặc. Áo nào phát hiện bản thân, tại sao lại khấn trương như vậy , sợ cái gì, có chuyện gì xảy ra hẳn sẽ che trở ta, đúng không? .

Thần Quan Ma giới Thần sắc Trang Nghiêm: “Phong Phi Phi tiểu thư, người có đồng ý gả cho vũ Dương đại nhân làm vợ, từ nay về sau cho dù là giàu có hay nghèo khổ, bệnh tật hay sống chết, đều một đời toàn tâm toàn ý, một lòng không thay đổi đều bảo vệ đối phương hay không?” . Ta nhìn lên dưới Vũ Dương: “Híc, Vũ Dương, người sẽ không để ta sống trong nghèo khổ đúng không?” .

Vũ Dương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim: “Ừm.” . “Người cũng sẽ không mắc bệnh hay là chết già chứ?” .

“Sẽ không.” . “Như vậy ta đồng ý.” .

Thần quan ho khan không ngừng: “Khụ khụ, Vũ Dương đại nhân, ngài có đồng ý cưới Phong Phi Phi tiểu thư làm vợ, từ nay về sau cho dù là giàu có hay nghèo khổ, bệnh tật hay sống chết, đều một đời toàn tâm toàn ý, một lòng không thay đổi bảo vệ đối phương hay không?” . “Ta, nguyện, ý.” .

“Xin mời cô dâu, chú rể trao đổi nhẫn cưới.” . “Híc, Vũ Dương, tại sao nhẫn của ta so với của người lại nhỏ hơn?” .

“To thì sẽ xấu.” . “Tại sao lại là màu hồng nhạt ?” .

“Ánh sắc của kim cương.” . “Không phải là giả chứ?” .

“ . . .” . Lúc ta đang đưa chiếc nhẫn trong suốt về phía ngón áp út của Vũ Dương, đột nhiên bên ngoài náo động, có người xông vào. Vũ Dương ngăn ra, nhanh chóng nắm tay của ta, đeo nhẫn kim cương vào ngón tay.

“Được rồi thần quan, vậy là xong rồi. Hỉ nhi, đưa phu nhân trở về phòng.” . Hỉ nhi đưa ta đi ra ngoài, ta nhìn lại, người xông vào, không ngờ lại là Lưu Hương.

Vũ Dương trên người lại tràn ra loại khí tức tà mị đến tận xương, không khí bên trong thần điện tựa hồ đều bị rút đi. “Nếu như người tới tham gia hôn lễ, thì đã chậm một bước. Nếu như là đến ngăn cản, e sợ lại sớm hơn mười vạn 80 ngàn năm rồi” . Ta đầy mặt nghi hoặc: “Tại sao lại là sớm hơn mười vạn 80 ngàn năm?” Hỉ nhi trừng mắt: “ Thân thủ của Lưu Hương, nếu muốn cùng chủ nhân phân cao thấp, ít nhất cũng phải tu thêm mười vạn 80 ngàn năm.” Ta không nói gì.

Tình huống như thế, ta càng không thể rời đi . Lưu Hương vẻ mặt lạnh nhạt giống như trước: “Nếu như nàng thật tâm đồng ý gả cho người, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Thế nhưng nếu như nàng có nửa điểm không tình nguyện, ta nhất định phải dẫn nàng rời đi!” .

Vũ Dương cười lạnh: “Nàng có yêu ta hay không, chẳng lẽ người lại biết ?” . Trong không khí tỏa ra nồng nặc mùi thuốc súng, ta lúng túng.

“Nếu như người chắc chắn là nàng yêu người, tại sao không dám tiến hành huyết thệ? !” . “Đây là chuyện của người sao? !” Về mặt của Vũ Dương , giống như về mặt ngày đó ta nhìn thấy trên tường thành. Ta lao tới, che trước người Lưu Hương: “Vũ Dương, hắn đang nói nhảm, người không cần để ý đến hắn.” .

Ta chuyển mắt nhìn Lưu Hương, hắn như trước một thân y phục màu đen, thân hình kiên cường lạnh nhạt, ta đẩy hắn: “Lưu Hương, ta đồng ý, 300% đồng ý, người đi đi.” . Lưu Hương nhìn ta, ánh mắt phi thường thâm thúy: “Ánh mắt của người đã bán đứng người, người chính là không thật sự muốn gả cho hắn!”

Ta ngơ ngác đứng chỗ, Vũ Dương đột nhiên nắm lấy ta, nhanh chân đi ra ngoài, thần quan hai bên đường nơm nớp lo sợ . Đó là một cái tế đàn, nền đá màu trắng, tỏa ra ánh sáng lạnh giá. Ta nghi hoặc nhìn Vũ Dương, hắn lại nhìn về phía giữa đài, ở đây có một bức tượng hình con rồng đang bay lên trời. Chậm rãi tiến lại gần, nhìn thấy trong miệng rồng thể nhưng lại chảy một dòng suối. Nước suối như ngọc Lưu Ly, giống màu mắt của Vũ Dương.

Thần quan nhìn lên nhìn Vũ Dương một cái, ta thật nghi ngờ bản thân nhìn nhầm , một khắc đó, trong mắt Vũ Dương hiện ra một tia không chắc chắn, chứa một chút do dự! . Hắn khẽ gật đầu, thần quan nâng lên tay của ta, ta kinh ngạc: “Làm cái gì vậy?”.

Một thanh Long Ngân đao xẹt qua ngón trỏ của ta, ta oa oa kêu loạn, thần quan đưa hai tay nhẹ nhàng nặn ra, một giọt máu, nhỏ vào bên trong dòng suối. Ngón tay tuyệt đẹp của Vũ Dương nhẹ đặt ngang trên hồ , ta đột nhiên hiểu ra , huyết thệ. Hai người cùng lúc nhỏ một giọt máu vào miệng của tượng rồng, nếu như hai người đồng tâm, thì lại hai giọt máu sẽ ôm nhau chìm xuống. .

Trong lúc đó ta cũng có chút hiếu kỳ, bên trong nước suối, hai giọt máu từ từ tách ra, như cánh hoa trôi giạt, tự đi theo hướng của bản thân. Cuối cùng vĩnh viễn chìm chìm ở sâu trong làn nước lạnh buốt. Ta đứng tại chỗ, trong lòng ngán ngấm, thì ra, nói đến cùng tình cảm vẫn còn hời hợt. . .

. Vũ Dương đứng trước làn gió, mái tóc dài màu tím bay trong gió đã che giấu biểu cảm của hắn, vẫn là y phục màu đỏ diêm lệ như cũ, vẫn uyển chuyển mềm mại như cũ.

Ta cảm thấy rất kỳ quái, không phải là ta rất háo sắc sao? Tại sao. . . “Người đi đi.” Vũ Dương phát tay, chậm rãi đi xuống tế đàn, trong thanh âm, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Ta tự do , cuối cùng tự do không phải sao? . Nhưng là trong lòng như có thứ gì đó bị ràng buộc, nặng trĩu đến mức khiến người ta ngột thở.

Lưu Hương mang ta về Tiên giới, dọc theo đường đi lại không nói gì. .

Ta đứng ngoài cửa Nam Thiên môn, sau khi Hao Thiên Khuyển đi quanh ta đầy đủ 27 vòng, Lưu Hương rốt cục lên tiếng: “Ta đi nói với Nguyên Quân đến đón ngươi về!” Ta tức giận bất bình trừng mắt nhìn hắn: “Người đây là có ý gì? Cô nãi nãi thật vất vả mới có một cơ hội để gặp cho người khác, người con mẹ nó liền đến phá đám? !” . Lưu Hương bất đắc dĩ: “đây là ý của Nguyên Quân.” .

Ta hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng nảy sinh ra ý nghĩ kỳ quái, chẳng lẽ. . . Hắn không nỡ để ta lập gia đình? . Thanh âm của Nguyên Quân truyền đến: “Lưu Hương, người đã chết, nên mang hồn về đây hả ?” .

Ta quay đầu, liền nhìn thấy Nguyên Quân, lượn lờ trong mây mù, vạt áo tung bay trong gió, thanh nhã thoát tục, nở nụ cười khuyh thiên. “Được rồi Phi Phi, mọi chuyện đều đã kết thúc , lại trở về làm Bách Hoa tiên tử đi.” .

Ta ngờ vực: “Cái gì gọi là mọi chuyện đều đã kết thúc rồi hả ?” . Nguyên Quân chỉ là nhìn đám mây trắng dưới dưới phàm thế, trầm tư không nói.

. Tiệc mừng vạn thọ của Thần Đế. Trong lăng tiêu Bảo Điện ánh sáng của châu ngọc làm lóa cả mắt người , âm thanh huyền ảo, sầm uất như trong mơ.

Ta cúi thấp đầu, cẩn thận từng li từng tí đi phía trước chúng hoa , oanh oanh yến yến nơm nớp lo sợ đi theo sát ta. Lưu Hương nhẹ nhàng như nắng ấm: “Sợ giẫm phải mình a?” . Ta lờn hắn một cái, sau đó tiếp tục nhìn đường, Mịa nó, bộ quần áo này thật là rườm rà vấy dài kéo lê trên đất, trong lòng thầm mắng, sớm muộn cũng có một ngày bị nó hại chết.

Nói chưa xong, phía sau có người phát điên hô to: “Phong Phi Phi!” m thanh rất to, sát khí nặng, tựa hồ không giết ta thì không đủ để giải tỏa cảm tức. Ta kinh sợ quay đầu lại, một cước giẫm phải làn váy, sau đó trượt xuống! Phía sau chúng hoa gào thét. . Trong lúc từ trên bậc thang cao vút của lăng tiêu Bảo Điện lăn xuống, trong lòng ta chỉ có hai chữ: “Thật đúng là như thế!” .

Một đường lộn vòng, phịch một tiếng dừng lại bên chân của ai đó. Đầu óc choáng váng , Nhị Lang thần nhảy một cái rất cao, nhanh chóng trốn bên phải người Nguyên Quân: “Nguyên Quân đại nhân, chuyện này. . . Đây không phải do ta làm!” . Ta xoa xoa đầu, liền nhìn thấy trước mặt, chúng tiên kinh ngạc, sau đó điên cuồng che miệng. Nguyên Quân chấp tay đứng phía trước ta, nhìn ta từ trên xuống dưới, tỉ mỉ mạnh mẽ nhìn một lần.

Ta nghĩ nếu như ánh mắt cũng có thể nói chuyện, như vậy hắn hẳn là đang nói: “Người tự làm tự chịu thôi” . Ta chậm rì rì bò lên, mặt mũi ngược lại đều mất hết , có gì thú vị chứ. Dưới trần gian có câu nói, gọi là từ chỗ ngã mà đứng lên, chính là như thế này đi? .

Nguyên Quân cuối cùng nhanh chân rời đi, giữa không trung vút lại một câu: “Người tự làm tự chịu coi như xong đi.” . Mặt ta tối sầm, đúng như ta đoán . . .

Vỗ bụi trên người, trong lúc chạy theo đột nhiên nghĩ đến, nếu như người trước mặt là Vũ Dương. . . . Lắc đầu, Phong Phi Phi, Vũ Dương đã là chuyện của quá khứ , người không thể cái gì cũng muốn! .

Tiếp tục hướng phía trước đi tới, oan ức nhìn Lưu Hương, Lưu Hương nghiêm mặt: “Người là ai vậy, chúng ta quen biết sao?” Sau đó hướng về phía trước nhanh chân đi mất. Mịa nó! .

Ta ngồi ở bên người Nguyên Quân , khẽ nhắm nháp rượu thần tiên hương vị mát lạnh, Nguyên Quân có lúc làm như lơ đãng liếc ta một chút, ta chột dạ né đi ánh mắt. Trong cơn mộng lung có các tiên nữ trở tài, cầm sắt hợp âm, xa hoa mê đắm.

“Nguyên Quân đại nhân, chúng hoa đều đã hiến nghệ, Bách Hoa tiên tử ở dưới trần giới đã lâu, chắc là đối với nhạc hiện đại cũng có hiểu biết, nếu không ngại thì hãy vì Thần Đế mà hiến một khúc nhạc đi?” Quan Thế m cũng không phải là đang tính toán nợ lần lúc trước, vẻ mặt hòa nhã. Nguyên Quân nhấp nhấp hết

ly rượu, cười nhẹ một tiếng: “Chuyện này có khó khăn gì!” Sau đó dùng âm lượng thấp đến mức chỉ có ta nghe thấy nói: “Dám to gan từ chối, cầm tùc một trăm ngày!” .

Ta cúi đầu cười nói: “Đại nhân yêu cầu, tiểu nhân nào dám từ chối ” . Đứng lên, phi thân một cái bay đến giữa hồ. Từ trong tay của một tiên nữ cầm lấy cây đàn guitar, tay gảy đàn, tiếng nhạc vang lên.

Người xin của ta cái gì trả lại cho ta. Ăn của ta phun ra cho ta.

. . . . Thiếu nợ ta cho ta bù đắp lại.

Trộm ta giao ra đây cho ta.

Trên cung điện, chỉ nghe ‘phụt’ một tiếng, đột nhiên yên tĩnh. . Nguyên Quân bay đến, một cái bịt miệng ta, kéo về chỗ ngồi, Thần Đế gượng cười nói: “quả là hiện đại. . .”

Chúng tiên cúi đầu uống rượu, hai vai điên cuồng run rẩy, Nguyên Quân lấy đàn trên tay tiên nữ bên trong điện, nhẹ nhàng đàn hát: ” Kiếp trước ngươi là một cánh hoa đào

Phủ kín hồn ta một trời thương nhớ Giữa hồng trần ta nhìn sao thấu

Ánh mắt ngươi đã từng nhớ đến ta kiếp sau ta là một cánh hoa đào

Đã từng tàn úa dưới ngón tay ngươi Giữa hồng trần nghe tiếng ngươi thở dài

Hoa rơi tan tác nhớ dung nhan người Kiếp trước ngươi là một cánh hoa đào

Giữa hồng trần tịch mịch khai hoa Ta nhớ người nơi bụi hoa xưa lưu luyến

Nhìn hoài niệm tàn phai dưới trăng mờ kiếp sau ta là một cánh hoa đào

Trên mặt cánh khoa khắc nhân duyên đôi ta Người yêu hoa không hiểu nỗi lòng hoa

Nên mảnh tình này vẫn hoài gian nan Ta dùng ba kiếp tình đổi lấy ngươi một đời duyên phận

Chỉ vì kiếp này có thể một lần gặp mặt Ta dùng ba kiếp tình đổi lấy ngươi một đời duyên phận

Chỉ vì không muốn lại hẹn nhau kiếp sau tương kiến

Ta im lặng ngồi ở đó, trong lòng, có một nơi, sâu sắc xúc động. . . . Chúng tiên nhìn ta với ánh mắt cực kỳ ám muội, ta ngồi thẳng tắp ,cố gắng đưa ra một cái ánh mắt cực kỳ hồn nhiên tỏ ý: “Ta rất thuần khiết nha” Sau đó phản ứng của bọn học đều giống nhau. . . có quỷ mới tin người! .

Nguyên Quân hơi rũ mi mắt xuống, nhưng lại có một giọt lệ lướt qua vạt áo màu trắng, rơi ở trên bàn tay đang đánh đàn ấy. . Ta đưa ánh mắt nhìn về phía Lưu Hương, hần chỉ nhìn rượu trong chén,y phục màu đen, dáng người kiên cường lại mang theo chút dịu hui cô quạnh.

Tiếng ca du dương của Nguyên Quân vang lên bên tai , từng chữ từng chữ thâm nhập vào trong lòng ta. Một khúc kết thúc, chúng tiên như mê như say. Nguyên Quân bỏ đàn lại, phong thái nhẹ nhàng bay tới ngồi trở lại bên cạnh ta, bốn mắt nhìn nhau, Nguyên Quân làm như không có chuyện gì xảy ra, ta lại chột dạ dời đi ánh mắt, trong không khí, thật sự có chút mùi vị ám muội . . .

Ta cảm thấy không yên lòng, từ thời khắc đó mọi chuyện bắt đầu.

13. Chương 14: Tiên Tử Tọa Niệm

Ta ở trong Bách Hoa cung, không có gặp được Lưu Hương, Nguyên Quân hình như rất bận, Lê Hoa , Anh Hoa các nàng thỉnh thoảng sẽ tới nhìn ta một chút , nhưng ừ a ừ ở không chịu nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra. Mấy ngày nay không có bước ra khỏi cửa cung một bước, cũng không phải bởi vì ta chịu ngoan ngoãn nghe lời, mà là bởi vì ta không biết ngoại trừ nơi này ra, ta còn có chỗ nào có thể đi. Ta, có phải là bắt đầu già rồi không ? Hay là Nguyên Quân cuối cùng cũng đã thành công tiêu diệt tính tình lỗ mãng không biết kiềm chế của ta, ta phát hiện thật ra khi ta ở bên cạnh hắn, sẽ thật biết điều, là vô quyết dày có móng tay nhọn sao? .

Cũng có thể là, do ta nhìn không thấu, hấn không giống Vũ Dương, Vũ Dương chẳng qua cũng chỉ là một đứa bé, chỉ cần làm cho hấn vui vẻ , thì cho dù là chuyện lớn trên trời dưới đất gì cũng không đáng nói. Mà Nguyên Quân, có lẽ là che giấu quá sâu. Ta vỗ về ngón tay, ta đã quên trả lại nhẫn cho Vũ Dương , thì thoáng lại nghĩ đến bóng dáng đỏ tươi của hấn, thật không thể tin được, ta thế nhưng không có yêu hấn.

Nguyên Quân đến đây lúc đêm tối , ta ngơ ngác mà ngồi ở khuôn viên nhỏ trong Bách Hoa cung, thế nhưng lại không có phát hiện ra trời đã tối. Tiếng nói của hấn vẫn như cũ câu chữ như châu ngọc, trong suốt như băng ngọc: “Phi Phi.” Ta quay đầu, ánh mắt của hấn thâm thúy không thấy đáy. Hấn tao nhã đi tới, áo dài màu bạc như ẩn như hiện trong bóng tối. Bàn tay mát lạnh, che ở mu bàn tay của ta, sau đó cầm thật chặt, ta không thấy rõ ánh mắt của hấn, nhưng lại cảm nhận được ưu thương của hấn.

Trong lòng có chút đau xót, hấn cho tới nay đều cao cao tại thượng, khiến ta quên mất hấn cũng sẽ có cảm xúc bình thường như vậy. Ta nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy ?” . Tay của hấn bỗng chốc xiết chặt , nhưng không nói lời nào, chậm rãi buông tay ta ra.

“Đi cùng ta một đoạn đường thôi.” Tiếng nói của hấn lại khôi phục trầm tĩnh, ta đi theo sau hấn, từ từ theo hấn hướng ra ngoài Bách Hoa cung. Đêm rất yên tĩnh, lượn lờ giống như những đám mây cũng đang ngủ. Trên thế giới tựa hồ chỉ còn ta và hấn, một trước một sau, đi ở bên trong một vùng phồn hoa hoang vắng. Hấn không tiếng động mà bước ra cửa lớn của Bách Hoa cung , nhưng không xoay người lại, cánh cửa kia ở giữa chúng ta chậm rãi đóng, mơ hồ ngăn cách chúng ta, nhìn bóng người thanh nhã thoát tục của hấn, ta đột nhiên có một loại cảm giác rất kỳ quái, thời khắc này, có thứ gì đó đã không tiếng động mà rời đi sao?

Lưu Hương tiến vào ta liền vỗ tới, cho hấn một cái ôm mãnh liệt. Lần này, hấn không có tránh. Bất thành linh ta cứ như vậy nhào vào trong lồng ngực của hấn. Ta lấy làm kinh hãi, hồng rồi, vụ làm ăn này thiệt thòi rồi. Tay của hấn vỗ về mái tóc dài của ta, khuôn mặt luôn luôn lạnh lẽo cứng rắn, lại hiện ra vẻ thất vọng nhẹ nhẹ. Ta đột nhiên rất sợ hãi, này một người hai người, đều làm sao vậy ? .

Hấn kéo ta đi ra ngoài, đứng giữa Hoa Thần điện, ta nghi hoặc nhìn bốn phía: “Nguyên Quân lại không ở đây, đến nơi này làm cái gì?” Hấn quay lưng lại với ta, nhìn hồi ức thủy tinh trên tường, hấn lạnh lùng ôm tiêu hồn kiếm vào trong ngực, hấn khẽ cúi đầu, cầm như dao gọt tựa vào chuôi kiếm màu đen, tạo hình lãnh khốc tàn bạo .

Trên cung điện có chút trống trải, âm thanh và con người hấn đều lạnh như nhau: “Nàng có biết tại sao nàng không thể nhớ lại những chuyện trước kia hay không ?” Ta ngây ngốc lắc đầu, hấn không có xoay người lại, nhưng thật giống như hiểu rõ ta nhất cử nhất động: “Bởi vì , Phong Phi Phi có ba hồn bảy phách thì trên người nàng chỉ chứa một hồn một phách.” .

Ta ngơ ngác đứng ở đó, hấn lại tựa hồ như lăm lăm lần lần: “Năm đó Bách Hoa tiên tử quả thực không chỉ bởi vì đùa giỡn Minh Bộ mà bị đẩy xuống trần gian, mà là bởi vì nàng yêu Nguyên Quân, thật ra cũng không có gì đáng trách, Nguyên Quân. . . Đúng là khiến người ta rất khó chống cự, nhưng mà đối với Thần giới lý do để cho nàng tồn tại là để đối phó với ác ma. Thần Đế tức giận, mới lấy lý do nàng có hành vi phóng túng mà biếm nàng xuống hạ giới, vì ngăn cách nàng và Nguyên Quân, trở trêu là ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết.” . Lưu Hương quay đầu lại hơi nhìn ta một chút: “Nàng ngây ngốc ở lại Hồng Hoang cốc bốn trăm năm, cuối cùng giống như chỉ thị của thần linh, nàng gặp Vũ Dương. Đó là kiếp số của Vũ Dương, hấn ở Hồng Hoang cốc cùng với nàng 600 năm, Thần Đế cảm thấy cơ hội đã đến , dẫn động Thiên Lô, mà mục tiêu là tiêu diệt hoa đào Bách Hoa tiên tử. Vũ Dương trong lúc Thiên Lô kéo tới , đã sử dụng hết thấy pháp lực ở trên người nàng, bảo vệ cho hồn phách của nàng hoàn chỉnh, mà chính mình lại bị Thiên Lô đánh tan.” .

Ta nhìn hồi ức thủy tinh, cảnh tượng đó, thật sự thê lương mà lại tuyệt đẹp . “Thời điểm mà hồn phách của Bách Hoa tiên tử bị mang về Thiên giới , linh hồn của nàng đã không còn thánh khiết, tình yêu đơn thuần đối với Nguyên Quân đã biến thành tạp niệm. Thần Đế vì ý nghĩ riêng mà dấn cho nàng danh nghĩa tà ma mà đem nàng đi xử tử ở chằm yêu đài, Nguyên Quân chỉ cùng Thần Đế nói một câu, Thần Đế liền từ bỏ .”

Ta nhìn về phía Lưu Hương, hấn mặt không hề cảm xúc: “Hấn nói, nàng sống ta sống, nàng chết ta chết. . .” . “Thần Đế đương nhiên không thể xử tử Nguyên Quân, vì lẽ đó hấn rút ra tạp niệm bên trong hồn phách của Bách Hoa Tiên Tử , đưa vào bào thai của người dưới trần thế. Bách Hoa tiên tử bị mất đi một hồn phách thì giống như mong muốn của hấn chỉ còn biết đến luật lệ của thiên đình và trở nên mặt lạnh

vô tình chỉ biết chấp hành luật lệ, cái nha đầu ngây thơ hay cười khắp nơi gây rối, ở trên người nàng ấy đã không còn thấy bóng dáng đâu cả.” .

“Nguyên Quân. . . Không có bảo vệ nàng sao?” . “Nguyên Quân là Thần Thủ Hộ của Tiên giới, trách nhiệm của hắn, là bảo đảm an bình của toàn bộ Tiên giới. Vốn là mọi chuyện cứ như vậy trôi qua , nhưng mà nhiều năm sau đó, chúng ta phát hiện thân thể Vũ Dương có thể tự phục sinh , thân thể lớn lên, nhưng linh hồn lại không biết ở nơi nào. Thần giới bí mật theo dõi hắn, không nghĩ tới hắn tuy không có linh hồn nhưng lại có thể khống chế người chết, mà tìm được nàng.” .

Ta không có lời nào để nói, Lưu Hương nhìn ta, tiếp tục nói: “Ta nhận được mệnh lệnh Minh vương , là ở thời điểm mà Vũ Dương tìm đến nàng. Thực hiện kế hoạch mê hoặc nàng để giết Vũ Dương, nhưng là sau đó, Nguyên Quân cũng phát hiện ra nàng. Hắn vẫn rất nuông chiều nàng, lý do lớn nhất có thể là do hắn cảm thấy mắc nợ Bách Hoa tiên tử. Mà Đào Hoa Tiên Tử thành thực kiên định mặt lạnh như tiền kia, hắn không có cách nào bù đắp.” . “Người cuối cùng không có giết chết Vũ Dương, đối với nàng, Nguyên Quân so với ai khác cũng đều hiểu rõ hơn. Vì lẽ đó cũng không có nghĩ để cho nàng đi giết hắn, nhiệm vụ của nàng, chỉ là gọi lên tình yêu say đắm của hắn, để hắn không đề phòng. Vốn là tất cả những thứ này đều rất thuận lợi, hơn nữa còn là cực kỳ thuận lợi. Nhưng là cuối cùng, vào thời điểm mà Đào Hoa Tiên Tử thay nàng tiến hành nhiệm vụ, lại thất bại. Vũ Dương dưới cơn nóng giận suýt chút nữa đánh tan hồn phách của nàng ấy.”

Ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong bóng tối bóng hoa mơ hồ, như Nguyên Quân đang càng ngày càng đi xa Bách Hoa cung. . “Tại sao nói cho ta những thứ này?” .

“Ma giới điên cuồng công kích Tiên giới, Thần Thủ Hộ so với Thần Tàn Phá thì pháp lực thấp hơn nhiều, cho dù Vũ Dương đang mang thương tích, Nguyên Quân cũng là không ngăn cản được hắn.” “Phi Phi. . .” Lưu Hương âm thanh do dự, ta ngăn ra, thân kiếm màu bạc của tiêu hồn kiếm đâm vào trong ngực ta, đau đớn tận xương, trong chớp mắt bao trùm lấy ta. Thanh âm ta run rẩy kêu một tiếng: “Lưu Hương. . .” .

Không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nhớ tới trước đây ta đã từng hỏi hắn: “Lưu Hương, đại minh lệ luật đối với người mà nói quan trọng như vậy sao?” “Đúng thế.” “So với thiện ác đúng sai quan trọng hơn sao?” “. . . Đúng thế.” . Tiếng nói của hắn xa xôi truyền đến, câu chữ gian nan: “Hắn Tùy Hành Thi của người, chỉ cần giết người, hắn sẽ chết. Ta thật sự không muốn như vậy. . . Cho dù trong trí nhớ của người vĩnh viễn sẽ không có Minh Bộ mà người đã từng đùa giỡn, thế nhưng. . . Ta thật sự không muốn. . .”

14. Chương 15: Người Chẳng Lẽ Không Đáng Chết Sao

Hắn nhanh chân chạy ra ngoài, cũng là cái vẻ lạnh lùng vô tình như khi giết ma nữ si tình lúc trước, mà tiêu hồn kiếm ở trong cơ thể ta, lại quên rút ra. Không hiểu vì sao cảm giác đau lòng tràn ra, cũng không phải do vết thương. Nguyên Quân, đây là sự lựa chọn của người sao? .

Ta đứng yên thật lâu, mở mắt ra, ngạc nhiên phát hiện mình còn chưa chết. Nhìn mũi kiếm trên ngực tỏa ra một đạo ánh sáng trắng như tuyết, chà chà. Một luồng ấm áp từ đầu ngón tay tràn ra đến đáy lòng, ta cúi đầu, liền nhìn thấy ánh sáng hồng của chiếc nhẫn, đây, là nhân cưỡi của ta với Vũ Dương. Tay của ta đưa về sau lưng, hơi dùng sức rút ra thanh kiếm kia, có rất ít máu trào ra, một lúc đã khô cạn đọng lại. Ta chậm rãi đi ra ngoài, nhớ tới rất nhiều chuyện.

Thì ra ta, chẳng qua chỉ là một cái tạp niệm của tiên tử. .

Dọc theo con đường nhỏ của Bách Hoa Cung, ta chậm rãi đi ra ngoài, Hoa Lan và Thu Cúc đang xì xào bàn tán: “Thị nữ kia của Vũ Dương cũng thực sự là trung tâm đây. Bị giam giữ ở Băng Ngục nhiều ngày như vậy , còn quật cường. . .” . Ta sửng sốt, đúng rồi, cái người mà ngày đó đờ đờ sát khí gọi ta, là Dương Phong hay là Liễu Diệp đây? .

Cầm tiêu hồn kiếm, đi tới Băng Ngục. Tiểu tiên canh ngục dùng tay đỡ lấy, khách khí nhưng kiên quyết nói: “Xin lỗi tiên tử, hoa thần có lệnh, bất luận người nào cũng không được đi vào quan sát.” . Ta lạnh lùng thốt: “Ta cũng không cho sao?” .

Tiểu Tiên ngăn ra, lại nhanh chóng một lần nữa thì lễ: “Tiểu Tiên bái kiến Đào Hoa Tiên Tử.” . Ta không nhìn hần, tiếp tục đi vào trong, hần vốn muốn ngăn cản, nhưng sau đó lại đứng ở tại chỗ, không biết làm sao. Xuyên qua con đường tia sáng lơ lửng, Băng Ngục liền hiện ngay trước mắt. .

Ta ở trong băng lao bên trong rất mau tìm thấy nàng, là Liễu Diệp. Bị đóng băng thành hình trụ ở bên trong, chỉ chừa một cái đầu ra bên ngoài. Nhìn thấy ta, nàng chính là muốn nhìn đến rách cả mí mắt: “Phong Phi Phi, ngươi còn có mặt mũi tới gặp ta! !” . Ta lạnh lùng cười, điệu cười này có chút khác lạ đi, nàng liền không có nói tiếp .

Ta đưa tay đặt trên băng , từ từ mở ra băng lao: “Ngươi, là đến giết ta sao?” . Tháo bỏ ràng buộc, nàng tính giả trò, thù hận thật sâu nói: “Ngươi chẳng lẽ không đáng chết sao?” .

Ta nhẹ nhàng cười cười, xoay người nói, đi theo ta đi. Lạnh lùng mang theo nàng đi ra ngoài, gần như tất cả mọi người đều nhìn thấy , thế nhưng không ai dám hỏi. Xem ra uy vọng của Đào Hoa Tiên Tử , ở thần giới thật không thể coi thường.

Nam Thiên môn, nàng chỉnh lại vạt áo cùng tóc dài, nhìn ta nói: “Ngươi đây là có ý gì?” Ta chậm rãi đi về phía biển mây phía xa, khẽ nói: “Xin chuyển lời đến Vũ Dương, ta chỉ là một phạm nhân, không muốn quan tâm tới chuyện của Thần giới và Ma giới, sau này, xin đừng quấy rầy ta nữa.” Sau khi nói xong ta không có chờ nàng trả lời, chậm rãi quay trở lại nhân giới đi. Thời điểm biển mây bên cạnh ta chậm rãi nhạt đi, ta nghĩ, tất cả cứ như thế bỏ qua đi. Coi như ta không có yêu, coi như ta chưa hề nghĩ tới, coi như Đào Hoa Tiên Tử xưa nay chưa từng xuất hiện. . .

Ta chỉ là Cô Hồn Dã Quỷ, thoát ra khỏi tam giới, không liên quan đến Ngũ Hành, có thân thể không rõ ràng. Thần Ma hai giới chiến tranh, cuối cùng đánh đến, dồn dập có yêu ma đến Nhân giới tị nạn, ha ha, có lúc chúng nó cũng rất đáng thương.

Ta ở thành phố S tìm công việc, từ từ yên ổn, cố gắng trở lại làm một phạm nhân. Đêm đó tăng ca đến 12 giờ, đột nhiên cảm nhận được yêu khí.

Cuộc gặp gỡ đầy vui mừng tại Cao ốc tầng hai mươi tám- tầng cao nhất, ta đứng trước làn gió, hai con hồ yêu đang ép một cô gái nhảy lầu tự sát, ta vốn là không muốn quản những chuyện này, thế nhưng. . . Thế nhưng ta chậm rãi phát hiện, có lúc chính mình ngay cả người thường cũng đều không phải rồi. Thời điểm ta cầm tiêu hồn kiếm, một bóng dáng màu đen cũng ngay tại lúc đấy tiến đến, ta đình chỉ hành động, nhìn thấy Lưu Hương, mặt lạnh vô tình, tóc dài tung bay, vẫn y phục màu đen như trước khiến đáng người bên trong càng thêm kiên cường thon dài.

Bốn mắt nhìn nhau, ta nắm chặt kiếm trong tay, lần trước là ta không đề phòng, lần này không thể dễ dàng bị hần ám toán như vậy .Con mắt màu đen của hần đánh giá ta, sau đó quay người lại, lần vào đêm đen. Ta nhìn con hồ yêu kia, âm thầm trào phúng, nó mặc dù là yêu, chỉ ít còn có thể tìm ra lai lịch tổ tông , mà ta. . .

Con hồ yêu kia quật cường đứng tại chỗ, nắm trong tay một thanh kiếm đỏ như lửa. Ta nắm kiếm đi tới, tinh tế đánh giá một chốc, ai ya. . . Thăng nhĩ này lớn lên bộ dáng đúng là. . .

(Nhất Độ Quân Hoa lau lau mồ hôi lạnh trên trán mồ : “Ta nói Phi Phi, ngươi hần là trước tiên phải phiên muộn mấy ngày. . .” Phong Phi Phi: “Lão đại, ngươi đây liền không hiểu rồi? Giết yêu thì đầu tiên phải thấy rõ mặt của hần, mới quyết định là nên một đao bổ xuống hay là nên kéo ra ngoài XXOO. . .” Nhất Độ Quân Hoa: “. . .”). “Ngươi tên là gì?” Ta một tay nâng cầm hần lên lộ ra độ cong duyên dáng, cố gắng đem âm thanh nói đến nhu hòa. Hần kiệt ngạo nói: “Nghệ không bằng người, muốn đánh muốn giết gì tùy ngươi” .

Đầu ngón tay của ta lướt qua mặt hần, nhìn hần hơi cau mày co rụt người lại , càng thêm khiến người ta hận không thể cười to ba tiếng sau đó kéo ra ngoài đùa giỡn một trăm lần: “Muốn chém muốn giết? Ta làm sao nữ. . .” . Hần nhìn ta một chút, cuối cùng vẫn là không nhịn được nói: “Trên người ngươi lộ ra tiên khí, ta cho rằng. . .” .

Ta cười khẩy dùng mu bàn tay lướt qua mặt của hần, xúc cảm như bạch ngọc hoàn mỹ trắng mịn lưu ở trong tay: “Thần Tiên cũng háo sắc a.” “Có hai phương án cho ngươi lựa chọn, một là ta một đao giết

người, để ta nói cho rõ trước, đây là tiêu hồn kiếm, một nhát chém xuống, linh hồn hay thể xác đều bị diệt.” Hần nhìn kiếm trong tay của ta một chút, rốt cục không nhịn được hỏi: “Phương án thứ hai là?” .

Ta đắc ý nói: “Làm sủng vật của ta, đánh không đánh trả, mắng không cãi lại, bảo người đi về hướng đông không cho phép đi hướng tây, bảo người đánh chó không cho phép đánh gà, ách, nói chung là nhất định phải nghe lời, trăm nghe trăm thuận .” . Tiêu hồn kiếm ở trước mắt hần quơ quơ, hần nhìn một lát, trước sau không nói lời nào. Ta không thể làm gì khác hơn là tiếp tục khuyên răn: “Nghĩ cho kỹ , người còn trẻ, tiền đồ tốt đẹp còn ở trước mặt, trong lịch sử loài người có một người gọi là Hàn Tín, biết không? người ta còn chịu được nhục, cuối cùng làm thành nghiệp lớn đấy. Huống hồ người là một con hồ ly, tại sao lại nhiều ngạo khí như vậy.” .

Thần sắc kiêu ngạo của hần có hơi buông lỏng, ta vừa đấm vừa xoa: “Nghĩ kỹ vào, người chết ách, hồ ly chết cũng không thể sống lại! Huống chi, người nhìn Phong Phi Phi ta đi, mặc dù là có điểm háo sắc, thể nhưng lớn lên bộ dáng cũng coi như là cái chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn đi. . .” (mọi người che miệng, cuối cùng cũng không nhịn được, ọe một tiếng bắt đầu nôn.). “Được rồi.” Người đang suy tư ấy cuối cùng nhịn không được, nặng nề quát một tiếng, sau đó đứng lên , một bộ xả thân vì chính nghĩa nói: “Ta lựa chọn phương án thứ hai.” Ta nhìn vẻ mặt của hần một chút, chỉ kém không đọc lên mấy câu thơ như kiểu gió Tiêu Tiêu hê, Dịch Thủy Hàn (bài thơ mà Kinh Kha đọc khi chuẩn bị ám sát Tần Thủy Hoàng biết trước mình đi chuyến này sẽ lãnh ít dữ nhiều), không khỏi trong lòng mắng to, theo lão tử liền khó như thế sao? .

Mang cái mỹ nam về nhà mặc dù rất là có phong cách, thể nhưng ta vẫn để cho hần biến trở lại thành hồ ly, chuyện này. . . Tốt nhất không thể khiến người ta lầm tưởng rằng ta là hoa có chủ ! . Buổi tối, hần đeo tạp dề ở trong nhà bếp bận rộn, bữa tối được làm xong, ta thẳng thắn khen bản thân thật tinh tường, Hồ tộc đúng là hiền lành nhất, khanh khách.

Ăn cơm xong, mở hòm thư ra, tên của Việt Ngân Châu liền nhảy ra. Ta nhẹ nhàng mở ra, cái con nhãi không bao giờ đoan trang đứng đắn lúc này lại phi thường nghiêm túc: “Phong Phi Phi, ta biết người có nhìn thấy tin nhắn của ta. Người biết hiện tại đang tình trạng gì sao? Con mẹ nó lại trốn đi ẩn cư! ! Nếu người con mẹ nó còn có một chút lương tri, liền mau mau cút trở về cho ta!” . Ta đóng hòm thư lại, cúi đầu mắng, cắn ba cắn đi, liền coi như các người đều con mẹ nó cắn chết , chả mắc mớ gì đến ta. Sau đó ngẩng đầu lên, mặt liền chạm phải da lông mềm mại, cái móng vuốt của hồ ly khoát lên trên vai của ta, hai con mắt màu đen thâm sâu nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính của ta.

Ta một tay đẩy nó ra, nói: “Đi đi đi, đừng cản trở đại nhân làm việc.” Hần trừng ta một cái, sau đó xoay người nằm nhoài trên ghế salông, dùng móng vuốt gầy hộp điều khiển ti vi. Ta ngẩng đầu lên, quay đầu lại nói: “Ai! Người thể nhưng là sủng vật của ta , sau này ta liền gọi người là Khả Khả đi.”

Trên ghế salông móng vuốt hồ ly đặt trên hộp điều khiển ti vi, quay đầu nhìn về phía ta, bên trong con người đen kịt, lại lộ ra. . . Bi thương? Là bi thương. Ta giả vờ như không thấy, nhưng trong lòng thầm nghĩ: Gọi Khả Khả, như thế oan ức người sao? . Đêm đó, ta ngủ rất say. Trong mộng quang cảnh xung quanh mơ hồ đều bị phá hủy, truy sát sao? Một đám người cầm đuốc đuổi theo, một cánh tay lôi kéo ta liều mạng mà chạy, sau đó bỗng nhiên đẩy ta một cái, nói: “Chạy mau, nếu không thì. . .” .

Thanh âm kia chôn vùi ở trong tiếng người huyền ảo , ta trì dềnh dằng nghĩ, nếu không thì sẽ thế nào đây? Bốn phía dần dần mờ ảo, ta dùng hết tất cả khả năng, cũng không thấy rõ gương mặt đó. Sau khi tỉnh lại trời còn chưa sáng, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được nữa. Đến gian phòng Piano trước mặt, chậm rãi tiến đến , nhẹ nhàng đàn bài tam sinh tam thế.

Kiếp trước người là một cánh hoa đào , . Che khuất ta một mảnh trời thương nhớ, .

Trong hồng trần ta nhìn không thấu, . Là người đã từng chiếm lấy ánh mắt của ta. . . .

Thời điểm ta đàn được một nửa , tiếng hít thở nhẹ nhàng ngoài cửa đã làm ta hoảng sợ, ta nhẹ nhàng vừa hát, vừa chậm rãi đi tới, kéo cửa ra, liền thấy một con hồ ly tựa ở cạnh cửa, trông mắt đen nhánh, rõ ràng như ngăn cách một tầng nước mắt. . Ta cúi người ôm nó lên, khoảnh khắc đó ta đã quên nó là một nam nhân. Đặt nó ở trên đùi, đứa nhóc kiêu ngạo này lại phi thường yên tĩnh, ta tiếp tục đàn, nhẹ nhàng hỏi: “Người cũng yêu thích bài hát này sao?” .

Nó nhào đầu nằm trên móng vuốt, không chịu liếc mắt về phía ta lấy một cái . Ta nhìn thẳng nhãi này về mặt không chịu lên tiếng, dùng sức tóm chặt lỗ tai của nó nói: “Người ngược lại cũng phải đáp lại ta một câu chứ! ! !” . Con mắt trong suốt của hân cuối cùng nhìn nhìn ta một chút, sau đó quay đầu đi, ngủ. Ta vỗ về lỗ tai dài nhỏ của hân, ai ya, còn rất tàn ác nha.

Sáng sớm ngủ dậy, cầm lấy chút đồ liền chạy tới công ty, mới nhớ tới đã quên chăm sóc con kia hồ yêu , mỉa nó, có thể lúc ta đi sẽ bị nhân sĩ làm thịt. Gấp rút gọi điện về nhà, muốn dặn nó đừng có chạy lung tung, điện thoại không có trả lời, không ai tiếp. Ngày hôm nay, bị đồng văn kiện lộn xộn khiến cho đầu óc choáng váng, thật vất vả về nhà, tiểu hồ ly kia lại không biết chạy đi đâu rồi.

Mở máy vi tính ra nghe ca, đến nửa ngày, nó mới từ bên ngoài chạy về đến, ta nhìn nó đáng vẻ uể oải. . . Mỉa nó, ta lại từ trên người một con hồ ly nhìn ra uể oải! ! . “Lại đây, để gia xoa bóp vai cho.” Ta hướng về phía nó ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó giống như ta đoán nó không thêm nhìn.

Nó biến trở về thành một mỹ nam tử, trực tiếp ngã vào trên ghế salông, vóc người thon dài này. . . Ta đúng là rất muốn khống chế chính mình, nhưng là vẫn là không nhịn được chân chó chạy tới, đánh giá từ trên xuống dưới 20 giây, duỗi ra móng vuốt, ạch, là tay ngọc, lấy lòng giúp nó xoa bóp vai, xoa bóp cánh tay, sau đó xoa bóp eo, sau đó đang chuẩn bị giúp nó xoa bóp chân thì bị nó đập tay vỗ xuống.

Không cam lòng cứ như vậy liền thất bại, ta lại lấy tay thả trên vai hân, từ từ bóp, mắt phượng hẹp dài của nó khép hờ, hô hấp nhẹ nhàng, ta nhìn đường nét nhu hòa hoàn mỹ này , cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là thêm nhỏ dài ba thước. Tròng mắt màu vàng óng như động sâu không thấy đáy , lưu động khiến người ta trầm luân trong ánh sáng đó, hân nhàn nhạt mở miệng: “Đang suy nghĩ cái gì?” Ta cực kỳ tự nhiên đáp: “Nhớ người a.” Hân tiếp tục nhắm mắt lại, không mang theo cảm tình nói: “Nhớ ta thì không sao cả, nhưng đừng nên nhỏ nước miếng trên người ta có được không?” .

“... . .” . Ta cũng không phủ nhận ta có một tấm da mặt dày, nhưng là vào những lúc như thế này, chính là cho dù trên mặt ta có thêm một cái trống để che, ta cũng không tiện ở lại. Dùng ống tay áo của nó lau miệng, liền xoay người lên lầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, sau đó nghiêm mặt nói: “Ai, người ban ngày đừng chạy loạn khắp nơi a, bị người của hội Săn Ma giết cũng đừng nói chủ nhân của người vô năng a.” .

Nó lại biến thành một con hồ ly, nhưng vẫn như cũ lẳng lặng mà nằm trên ghế sa lông, không nói một lời..

15. Chương 16: Ai Siêu Độ Ai Giữ Kín

Đêm đó, bất thành linh mưa to kéo đến, Khả Khả lại không thấy đâu. Ta nhìn sấm đèn chớp giạt, cuối cùng không nhịn được đi ra ngoài tìm nó. Theo ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, dọc theo con đường phẳng phất mùi hương của nó mà đi đến. Nhưng mà mưa rơi như trút, cuối cùng một chút mùi hương còn sót lại cũng bị tán đi rồi. Xung quanh ta là một mảnh tối om, mỉa nó, đây là chỗ nào vậy? .

Chớp giạt điên cuồng cắt ngang bầu trời, đó là báo hiệu Dị Giới xảy ra biến đổi chấn động to lớn. Ta ở trong bóng tối tìm tòi, trong rừng cây cối um tùm, một thiếu niên lôi kéo một cô gái chạy tới, người phía sau cầm đuốc đuổi theo , tiếng người huyền ảo. Thiếu niên kia dùng sức đẩy nữ tử về phía trước, quát lên: “Đi mau! Nếu không thì. . .” Hân còn chưa nói hết câu, đã xoay người lại ngăn trở đám người đang kéo tới. Cô gái kia lao đảo một lúc, liều mạng mà chạy về phía trước .

Ta đi tới, muốn nhìn rõ mặt của thiếu niên kia, nhưng là càng đến gần, cảnh tượng càng mờ nhạt, cuối cùng rừng cây che kín đám người đang tranh chấp bên trong, thời điểm mà ta đi tới trước mắt, đã biến mất không còn tăm hơi. Ta tiếp tục hướng về sâu trong bóng tối mà đi, trước mắt chậm rãi xuất hiện ánh sáng, một mảnh hoa thơm chim hót bên trong, nam tử y phục màu bạc ở giữa rừng hoa rơi đánh đàn , cô gái áo hồng ở trong biển hoa hát hay múa đẹp, này tiếng ca du du dương dương lan tỏa khắp vùng trời đầy hoa, người như “Trích Tiên”.

s:// .youtube.com/watch?v=zU6fK8s6gQI Không có nước không có lửa không có khói lửa quốc gia.

Giáp sắt lạnh lẽo đen tuyền, váy áo màu đỏ. Ai cầu khẩn ai niệm chú ai kéo lên ống tay.

Thanh Minh kiếm hướng về trái bị thương hướng về phải. Ai giương cung ai dương tay múa ai mở ra quyển sách.

Diệt Thần viết hướng về trước năm tháng về phía sau. Ai chờ ai đợi mười ngàn năm chỉ là chờ được lỗi lầm của một người .

Ai đối với người nào ngóng nhìn một giây đồng hồ liền lưu lại truyền thuyết. Chàng chờ nàng chờ mười ngàn năm chỉ chờ được cô quạnh.

Nàng đối với chàng ngóng nhìn một giây đồng hồ xoay người đi mang theo truyền thuyết. Một người gào khóc thu hút một vạn người gào thét.

Vạn ngàn áo giáp khó địch nổi ba tác ngón tay mềm. Một người cau mày trêu đến một vạn người run rẩy.

3000 cương vực không bằng một khúc xuân thủy lưu. Ai quy tiên ai đoạn trần ai lưu lại người rơm.

Ai siêu độ ai bao bọc ai thấp sáng đèn Minh Đăng. Đá Huyền Vũ màu đen trời cao đỏ chói.

Lần này, ta không có liều lĩnh tới gần, nam tử kia, ta không cần nhìn đã biết là Nguyên Quân, mà người còn lại, là Phong Phi Phi. Thời điểm mà Cảnh tượng chậm rãi biến mất , ta rút cuộc suy nghĩ một chút, ta đang ở nơi nào a? Con người đều là sinh vật có lòng hiếu kỳ , cho dù ta biết khả năng ta gặp phải phiền toái rất lớn , thế nhưng vẫn là không nhịn được đi về phía trước, ta rất muốn biết, đến cùng còn có bao nhiêu chuyện cũ mà ta không biết.

Đi về phía trước, đều là một ít cảnh mà hai người ở chung , ta nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ này, thầm than trong lòng, Phong Phi Phi một khối tình si, người mù cũng nhìn ra được đây. Nguyên Quân. . . Hẳn là cũng động tâm chứ? . Thế nhưng chốc lát sau lại bị cái ý nghĩ buồn cười này chọc cười rồi. Hẳn phái nàng đi giết Vũ Dương, biết rõ sẽ thất bại, vẫn phái nàng đi . Mà sau khi thất bại, liền để Lưu Hương giết ta. Kế hoạch này cỡ nào chu toàn nha. E rằng lúc trước Vũ Dương tìm tới ta, cũng là do hấn xếp đặt đi?

Càng chạy, thời kỳ càng có vẻ xa xưa , những ngọn núi sừng sững, đã hiện ra dáng vẻ của thời đại hồng hoang , trên một ngọn núi, một rừng cây, ta chậm rãi tới gần, đột nhiên một cái tay kéo ta, sau đó trầm giọng quát : “Người ở đây làm cái gì?” . Ta ngẩng đầu liền nhìn thấy con hồ ly này, tức giận nói: “Còn có thể làm cái gì? Tìm người a! !”

Nó kéo ta, bảy bước thành tám bước đi ra ngoài, ta không có xem đường, vẻ mặt của nó lạnh lẽo cứng rắn, tay thon dài mà ấm áp, giờ khắc này đang nắm tay ta thật chặt , cả người cũng theo đó mà ấm áp lên. Đi ra khỏi khu rừng tối đến mức năm ngón tay cũng nhìn không thấy, mới phát hiện bên ngoài trời mưa rất lớn. Sau đó ta cả người liền giống như là ngâm ở trong mưa, toàn thân ướt đẫm. Hấn kéo ta đi rất nhanh, thế nhưng ta cuối cùng phát hiện ra chỗ nào không đúng .

Nước từ trên người hấn chảy xuống, vậy mà là màu đỏ. Lòng mày nhạt như mưa bụi của hấn khê nhú, khóe miệng quật cường mím môi chặt chẽ, nhưng khó giấu được sắc mặt trắng xám. Một cái tay kéo ta, một cái tay khác đặt tại lồng ngực của mình. Ta tay chân luống cuống, bị ai đánh thành bộ dáng này? .

Ngay sau đó ôm lấy nó, chớp mắt liền trở về, hấn miễn cưỡng chống cự một lúc, cuối cùng ngừng lại. . Ướt dầm dề ở trên ghế salông, ta một bên cõ y phục của hấn một bên nói: “Đây không phải là Phong Phi Phi ta ăn đậu hũ của người , chỉ là đến xem người bị thương ở chỗ nào.” .

Tay ta cởi quần áo của hấn càng ngày càng chậm, mịa nó, lau lau khóe miệng, độ cong hoàn mỹ xương quai xanh, da thịt trắng loáng như băng điêu ngọc trác, ta gần như là không nhìn được mong muốn chạm vào làn da ấy rồi. Trên người xác định là không có vết thương, ách, rút cục ngừng tay, nói: “Hay là, người cứ biến trở về hình dáng hồ ly đi?”

Hấn mở tròn mắt màu vàng óng nhìn ta, sau đó khê lắc đầu một cái , tỏ ý, không có chuyện gì. Ta dùng tay ở trên trán của hấn ấn ấn, thầm nói: “Bị thương ở nơi nào vậy?” Bị người Săn Ma đả thương hấn là vết thương rất rõ ràng mới đúng.

Này một đêm chăm sóc ở bên cạnh hấn, sau nửa đêm hấn nóng sốt, ta dùng Trị Liệu Thuật, tuy rằng không có tác dụng gì, thế nhưng nhiệt độ của người nó cuối cùng chậm rãi hạ thấp đi. Ta canh giữ ở bên người

nó, nhìn người đang trong giấc ngủ mê, cũng không biết tại sao người này có thể khiến ta lo lắng như vậy. Ngày thứ hai lúc nó tỉnh lại, trời đã tối, trông mắt màu vàng óng nhìn về phía ta, hần khẽ nói: “Đi ngủ đi.” Ta nghi ngờ nói: “Thật không sao rồi?” .

Lần này trong mắt của nó có nhàn nhạt ám áp: “Ừm.” . Ta trở về phòng thu thập đồ đạc, ra ngoài.

Có người theo dõi ta ta vô cùn, g hưng phần đi về phía trước, Nha Nha nhiều năm như vậy, rốt cục có người chịu theo dõi ta rồi ! ! ! Chưa kịp hả hê xong, một cái Huyết Dao sáng bóng đã kề trước cái cổ tinh tế của ta, Kim Long trước mặt vẻ mặt lãnh khốc. “Ta thật sự rất muốn giết người, Phong Phi Phi.” Giọng nói của hần lạnh như đao, rồi lại chậm rãi thu rồi đao: “Nhưng là giết người, hần thật sự sẽ sụp đổ.” .

Ta cảm giác mình rất vô tội. Mưa ở Hồng Hoang cốc, nhỏ như tơ đột nhiên trút xuống, mông vùng hoa đào mông lung nở rộ, mang theo chút hàn ý. Thân thể nhỏ yếu của hần cứ như vậy ngơ ngác đứng ở trong mưa, tóc dài đen tuyền bị nước mưa thấm ướt, không có lay động.

Y phục màu đỏ dính sát trên người, nước mưa từ trên trút xuống giống như đều biến thành màu đỏ. Mà hần cũng không hề để ý, ánh mắt trống rỗng nhìn rừng hoa đào trước mắt. Ly chén rải rác, Ngân Mị tay ôm bả vai, nửa người đều bị máu nhuộm, Liễu Diệp cầm ô giấy dầu màu đỏ, nhưng do dự không dám tới gần.

Nếu như nói ngày xưa Vũ Dương ma mị lôi kéo người ta sa đoạ, vậy thì giờ khắc này Vũ Dương, liền để cho người thương tiếc đến tận tâm can. Cứ như vậy nhiều năm sau, cảnh tượng bóng hình gầy yếu của hần đứng trong mưa cứ xâu sắc khắc và trong đầu ta, trời cao đất xa, mưa to biển hoa, bóng người gầy yếu, hồng trang ướt đầm, mỗi khi nhớ tới, tâm lại đau.

Ta chậm rãi đi lên trước, hần đột nhiên quay đầu lại, con mắt màu tím như ngọc Lưu Ly, tỏa ra ánh sáng, sát khí từ trong thân thể gầy yếu bộc phát ra, thấm đến tận xương. Ta dường như không tự chủ được lùi về sau, hào quang màu tím đã từ từ thu lại, ánh mắt của hần mê ly, một lát sau nhẹ nhàng gọi: “Phi Phi?”

Nước mắt của ta liền rơi xuống. Tay của hần đưa về phía ta, đầu ngón tay vẫn như ngọc như cũ, nhưng mà không còn hồng hào như xưa, nhả là trắng như ngọc. Ta ngửi thấy mùi rượu nồng đậm, cho dù là dưới trận mưa to.

Tay của hần cũng lạnh lẽo như ngọc, chậm rãi ôm eo của ta, đôi môi lạnh lẽo đưa đến, rượu lẫn vào trên người mùi hoa như có như không, ta hơi run lên một cái, hần chỉ là tùy ý vung tay lên, liền có kết giới vô hình tách mưa to đầy trời ra. Hần rất ôn nhu hôn môi ta, con mắt tỏa ra nhàn nhạt ánh sáng như ngọc lưu ly mang theo men say, sau đó ôm ta trực tiếp tiến vào cung điện.

Dương Phong và Liễu Diệp vội vàng chạy vào, thu dọn tẩm cung cho hần. Dương Phong ra hiệu ta cởi quần áo của hần, hần rất thuận theo mặc ta kéo đai lưng, vẫn là da thịt trơn bóng như bạch ngọc như cũ, mang đến xúc cảm như tơ lụa. Nhưng là trên da thịt như ngọc này, vết thương do chủy hủ tạo ra dữ tợn như quái thú, vô tình phá hoại vẻ đẹp của nó.

Tiếp nhận thuốc mà Dương Phong đưa đến, nhẹ nhàng bôi lên trên miệng vết thương. Hần nhìn ta, cười đến yên tĩnh mà đẹp đẽ. Sau đó biết được Ngân Mị chính là và thời điểm giúp hần bôi thuốc đã bị hần đá thương, ta mới biết ta đã từng làm một cái chuyện nguy hiểm như vậy.

Một đêm đều bị hần nửa ôm người vào trong ngực, trên người hần mùi hương thoang thoảng thâm nhập vào mũi, ta rốt cục cảm nhận được hai chữ ‘mất hồn’. “Người còn dám trở về?” Một cái tay bóp ở trên cổ ta, chậm rãi thắt chặt, âm thanh của Vũ Dương trong suốt như Lưu Ly, nhưng chất chứa quyết tuyệt khiến người ta không thể phản kháng, một khắc đó hần không phải là Vũ Dương mà ta biết, y phục màu đỏ sọc xé, lộ ra da thịt Như Ngọc, tóc đen như tơ, từ bên hông mà rũ xuống, mắt phượng hẹp dài con mắt lưu ly bên trong nhưng mang theo lãnh khốc sát ý, khóe miệng khẽ mỉm cười, tà ác nhưng cao quý tuyệt trần. Tuyệt sắc ướt át như thế, giống như yêu đã Ma Mị, đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Trước đây ta chỉ biết là tay của hần nhỏ dài Như Ngọc, đầu ngón tay phần nộn hồng nhuận, độ dài móng tay vừa đủ trơn bóng đến gần như trong suốt. Đây là lần đầu tiên ta nếm qua mùi vị tử vong mà đôi tay này mang đến. Ta không mở miệng được, trong lòng bị phần như bong bóng sắp vỡ tung, người nói ta chạy về đến đây để làm cái gì a a a ! ! !

Thời điểm mà ta nghĩ bản thân cứ như vậy mà vinh quang hi sinh, hấn lại thả tay ra: “Làm sao có khả năng để người chết dễ dàng như vậy.” Hấn cười gằn, mắt phượng nheo lại, tựa hồ đang nghĩ cách làm sao để trừng trị ta. Lợi dụng trong giây lát này, đầu óc của ta xoay chuyển mấy vòng, nếu như lúc này nói cho hấn biết người giết hấn không phải là ta, như vậy hấn sẽ biết có một Phong Phi Phi khác đang tồn tại, còn ta chỉ là một cái tạp niệm, với cái tính khí này của hấn, ta rất khó sống sót mà đi ra ngoài.

Nhưng là nếu như không nói, không biết hấn sẽ đối xử với ta như thế nào. . . . “Trước tiên nhốt lại.” Hấn nhả lại cặp lông mày như mưa bụi, buồn bực phát tay. Kim Long xuất quỷ nhập thần liền đột nhiên nhảy ra, kéo ta đi ra ngoài.

Ta hoàn toàn nổi giận, thẳng nhai lại nhìn ta suýt chút nữa bị Vũ Dương bóp chết cũng không lên tiếng! ! ! . Hấn một đường kéo ta vào một gian nhà đá nhỏ, sau đó dùng dây xích xoạt xoạt mà nhốt ta lại.

“Ồ. . . Kim Long người cái người không có lương tâm, nhìn ta suýt chút nữa bị hấn giết chết cũng không lên tiếng, ô. . .” Ta vừa gào khan vừa lấy tay dụi mắt: “Ta bận bịu một buổi tối, lo lắng đến một đêm không ngủ. . . Ô. . . Đau lòng muốn chết. . . Ô, người còn nhốt ta lại. . . Ô. . .” Hấn đen mặt đứng trước mặt ta, ta gào to thêm chút, hấn cuối cùng cúi người tháo xích trên chân ta, ta gà cẳng lớn tiếng hơn nữa, hấn lại cúi người tháo bỏ xích trên tay ta .

“Đừng khóc nữa.” . “Ta sẽ khóc, một đám quái vật máu lạnh, thấy chết mà không cứu! ! ! Gọi các người là Cung - Hỉ - Phát - Tài thực sự là các người được hời rồi, gọi là Chá - Bút - Tiểu - Tân (Cậu - Bé - Bút - Chì) cũng đều làm ô nhục Shin! ! !” .

“Nhưng là người cũng chưa chết.” Sắc mặt của hấn trở nên nghiêm túc: “Người nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của hấn ư?” Ta ngửa đầu nhìn hấn, hấn quay đầu nhìn về hướng đối diện của phòng giam : “Vũ Dương, không giận thì thôi, giận dữ thì ngay cả ông trời cũng phải sợ.”

Ta nhìn hấn không nói lời nào, hấn lại nói: ” Người có từ nơi này đi ra ngoài chứ?” . Ta nhìn ổ khoá bằng đá đá, nhìn có vẻ rất dễ mở, vì thế liền gật đầu. Hấn yên lòng rời đi.

Chờ nghỉ ngơi đủ rồi, bò lên bắt đầu cạy khóa cửa, vất vả nửa ngày nó mới mở ra , ngồi chồm hổm trên mặt đất thổ hồng hồng, đột nhiên phát hiện tại sao trời bên ngoài lại tối như thế? . Sau đó liền nhìn thấy góc áo đỏ đến mức chói mắt, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy mắt phượng của Vũ Dương đang híp lại thành một đường thẳng. Cung Hỉ Phát Tài phía sau hấn dùng ánh mắt thương xót mà nhìn ta.

“Oa. . .” Lão tử lần này đúng là bị dọa khóc: “Kim Long người hại ta, là người bảo để ta đi ra mà. . . Oa oa oa oa. . .” Kim Long đầu gối nhìn ta một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ý của ta là muốn người khiến chủ nhân hài lòng, để hấn thả người ra ngoài! ! !”

“. . .” Ta ngẩng đầu nhìn Vũ Dương: “y. . . Cái kia. . . Ta hiểu nhầm rồi, lần này không tính, làm lại một lần nữa có được hay không?”.

16. Chương 17: Thay Nàng Giữ Lại

Ngoan ngoãn theo sát hấn tiến vào khêu phòng, hấn ngồi ở bên bàn, ta bộ dáng phục tùng đứng cạnh cửa , hấn không thể biến ra cái đuôi hướng về phía hấn vậy vậy. “Phong Phi Phi, ” hấn chống chiếc cằm tinh xảo lên khuỷu tay, nắm ngón tay ở bàn tay khác cong cong ở trên bàn gỗ nhẹ, tóc dài đen như mực nhẹ nhàng buông xuống che kín dung mạo, hào hoa phong nhã.

Ta vội vội vã vã gật đầu: “Tiểu nhân.... đây.... đây ạ.” . “Nếu còn dám chạy trốn, ta sẽ cho người chặt đi tứ chi của nàng ” hấn mỉm cười thưởng thức bình hoa trên bàn: “Sau đó thả vào trong cái bình này rồi bọc lại, khiến nàng biến thành một con lật đật, để xem nàng còn chạy loạn kiểu gì.”

Rét lạnh từ ta lòng bàn chân bay truyền đến, ta nỗ lực nặn ra một cái tươi cười, gật đầu như gà mổ thóc , cực kỳ thành khẩn nói: “Vũ Dương đối với ta tốt như vậy, ta làm sao sẽ rời khỏi Vũ Dương.” . “Nàng biết là tốt rồi.” Hấn ưu nhã đứng lên, phong tư lay động, bước đi ưu mỹ tiến ra ngoài .

Ta gục xuống bàn nghĩ ngờ nghiên cứu cái bình hoa kia, nó nhỏ như thế, cho dù có cắt đi tứ chi của ta thì cũng không thể chứa nổi chứ? Kim Long đóng cửa phòng, ta nghe thấy một trận tiếng cười giống như đã

phải nhìn rất lâu, từng tiếng từng tiếng, trong suốt như băng ngọc . Ta ở bên trong phòng ngáy giấc một quãng thời gian rất dài, Vũ Dương mỗi ngày đều sẽ đi vào quan sát, Dương Phong mỗi ngày đi theo ta, Kim Long không ngừng chuyển một số quyển sách có tên là Ma giới lễ nghi . Chết thành hai cái giá sách co rút.

Ta đứng ở phía dưới ngược nhìn lên, cảm thấy hai cái giá sách này cho dù là cái nào đổ xuống, đều tuyệt đối có thể gây thành “Bách Hoa tiên tử bị sách đè chết” thảm kịch nhân gian , ách, phải nói là ” thảm kịch Ma giới” . Sau này ta thường ở bên trong phòng quyền luyện đồng sách đầy không rời, (quyển luyện đồng sách đầy không rời, xin được giải thích là: ở dưới giá sách đi tới đi lui, cảm tạ), thế nhưng có trời mới biết nếu như ta là một con người có lỗ nực, thì không đến nỗi hồ đồ ở hiệp hội Săn Ma.

Chạng vạng, Vũ Dương ngồi ở trước cửa sổ, ta lấy lòng giúp hắn xoa vai. Hắn khẽ cong khóe môi, cười đến yêu dãi tà mị: “Những ngày qua học được những gì?” . “Ách. . .” Ta hoảng loạn đề vai hắn: “Vũ Dương, chàng xem ánh mặt trời này thật đẹp.” .

“Ừm.” Hắn nhàn nhàn nhìn hoa đào mênh mông ngoài cửa sổ. “Đáng tiếc, ” ta tận lực không cho hắn chú ý đến chồng sách ấy: “Gần xế chiều rồi.” .

” Mùi mực.” . “Hả?” .

Hắn cười âm thầm dưới ánh tà dương, tay thon dài dè ở mặt bàn, nói ra lời lẽ đảo ngược trời đất : “Thay nàng giữ nó lại.” Một tờ giấy rất bình thường, đặt ở trên bàn. Hắn nhắc bút chấm mực, từ từ phác thảo. Hình dáng của Hồng Hoang cốc chậm rãi hiện ra, ta yên tĩnh mài mực, ánh mặt trời vàng chói ở trước cửa sổ chiếu vào, tầng tầng lớp lớp chiếu lên mái tóc đen và y phục màu đỏ của hắn, gió mang theo cánh hoa đào hồng nhạt cánh bay vào , rơi vào chân tóc, trên vai của hắn. Trên người hắn mùi hương thoang thoảng lan ra theo gió, sợi tóc uốn chuyển tung bay .

Gió lặng người đẹp như tranh vẽ, gió nổi khiến người ao ước . Trên giấy hoa đào hiện ra trước mắt, hắn chăm chú phác hoạ cảnh đẹp trước mặt, da thịt được ánh mặt trời chiếu vào càng thêm trơn bóng, trong suốt giống như ngọc, cây bút ngọc nhỏ dài ở trên tay hắn thỉnh thoảng vẽ hoặc tô, uốn chuyển linh hoạt.

“Vũ Dương, chàng thật là giỏi nha.” Ta chân chó ôm lấy hông của hắn, hắn cười nhẹ một tiếng, vẽ ra một đám cánh hoa bung nở, cực phẩm tuyệt đẹp. Núi lớn nguy nga, vây quanh một đảo hoa đào, trắng, hồng nhạt, đỏ sẫm, từng chút từng chút, tầng tầng lớp lớp. Hăng hái mạnh mẽ, cuồng nhiệt đam mê .

Nếu như nói, đám cánh hoa kia là cực phẩm, đây là bởi vì ta chưa nhìn thấy hắn vẽ ra toàn bộ sơn cốc. Hắn cực kỳ tỉ mỉ, đám hoa bên trong chân thực đến mức cảm tưởng dùng tay cũng có thể hái tới, màu vàng óng tô điểm lên màu sắc của nhị hoa . Sắc trời dần tối, ta thấp đèn, hắn cũng không phát hiện.

Màu vàng khẽ điểm trên bầu trời của trang giấy như lưu lại ánh sáng nhợt nhạt, ánh sáng nhu hòa phản chiếu trên cánh hoa, cảm giác giống như toàn bộ biển hoa đều có sự sống, dưới ánh mặt trời giống như tinh linh nhảy múa. Kích động thật sâu, chân chó như ta cũng không nghĩ ra được lên nói cái gì để hắn. Ta ngơ ngác mà nói: “Vũ Dương, tại sao chàng lúc nào cũng thần kỳ như vậy?” .

Hắn khóe môi mang theo nụ cười như có như không, ôm lấy vai ta, Ngón tay nhỏ bé như ngọc còn mang theo dư hương của hoa đào, nhẹ nhàng đặt ở trên môi của ta, âm thanh trầm thấp vô cùng vô hạn mê hoặc : “Nàng định cảm tạ Vũ Dương thần kỳ như thế nào đây?” . Đại não không có hoạt động, ta nhón chân lên hôn lên môi của hắn, hai tay hắn từ trên vai của ta chậm rãi trượt xuống, ôm lấy eo ta, từ một cái hôn nhẹ biến thành hôn sâu.

Ta cảm thấy ta hạnh phúc đến muốn té xỉu rồi. Hô hấp nhẹ nhàng của hắn chậm rãi nặng nề , trong con người màu tím như ánh sáng thủy tinh đan xen, trầm thấp hỏi: “Ồ đây sao?”

“?” Ta ngoẹo cổ nhìn hắn, sau đó lại gật gù, đứng ở đây đi. Hắn cười yếu ớt ôm ta lên trên giường, một cái tay chống ở bên gối, nhẹ nhàng gặm cắn chóp mũi của ta, một cái tay mở ra vạt áo, ta bất an khẽ nghiêng người, ánh sáng trong mắt hắn hiện lên khiến ta có chút sợ hãi.

“Khụ, chủ nhân.” (Ngân Mị: Lão đại người làm như vậy rất có thể hại ta bị đông đảo khán giả loạn gạch đập chết. . .) Vũ Dương dừng lại động tác, như trước duy trì tư thế nằm ở trên người ta , âm thanh chứa uy hiếp không nhỏ: “Chuyện gì?”

“Tối nay là đại diện cũng tể Ma Thần , Hoàng đế đã phái người đến mời nhiều lần rồi.” . Hắn như đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức đứng dậy, lại nhìn ta một chút, sau đó kéo chăn che lên người ta, vỗ vỗ đầu ta như vỗ đầu con chó nhỏ: “Ngoan, ngủ trước đi.” .

Y phục màu đỏ phấp phới của hắn biến mất ở trong màn đêm, Ngân Mị đứng ở cửa, nhìn bức vẽ trên bàn, đột nhiên nói: “Hắn rất lâu không có nhân hạ thoải mái như vậy rồi.” . “?” Ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đi tới bên giường, sau đó giả mù sa mưa giúp ta kéo kéo chăn đắp kín người, nhếch miệng lên, chậm rì rì nói: “Tuy rằng người là cái người thành sự thì ít bại sự có thừa. . . Thế nhưng có lúc đại đột như vậy cũng có điểm đáng yêu.”

“?” Hắn đi ra ngoài rất lâu rồi, ta mới đứng lên giậm chân. Hắn làm ta tổn thương! Thằng nhãi này lại dám làm ta tổn thương! ! ! ! !

“Vũ Dương, ta thật buồn nha.” vò nát cánh hoa đào, ta dùng ánh mắt như con chó nhỏ nhìn Vũ Dương, xong rồi, càng ngày càng chân chó rồi. “Buổi tối Ma giới có tiệc rượu, ta dẫn nàng đi.” Hắn nhăm nháp rượu trong chén, ấn ta vào trước ngực, tay nhẹ nhàng vuốt ve ta.

Buổi tối Dương Phong Liễu Diệp đem trang phục cho ta, Kim Long liền mang ta đi theo. Trên đường lại gặp gỡ đám người hoàng gia của Ma giáo, gọi hắn đi, hắn khó xử nhìn ta một chút: “Phi Phi, vào bên trong đình kia chờ ta. Ta sẽ đến ngay.” Ta ngoan ngoãn đi đến trong đình, Thủy tinh tám cạnh ở trong màn đêm tỏa ra ánh sáng phép thuật âm áp, phía dưới là một cái bể nước, hoa sen màu xanh ở trong ao nở rộ, có con bướm đêm dừng lại ở trên bông hoa, tiếng ếch kêu cũng rất là Thanh Nhã.

Đột nhiên trong nước có cái gì đó chạy tới, ta tò mò lộ đầu ra nhìn, nhưng gặp phải một luồng sức hút mạnh mẽ, cứ thế thuận theo tự nhiên, nhào oanh một tiếng, rơi vào trong ao. Xung quanh ao có kết giới.

Đây suy nghĩ duy nhất của ta lúc ta ngã xuống. Kết giới rất mạnh, nhất thời cũng không thoát ra được, vừa rồi nhìn thấy cái gì đó chạy tới. Ở trong bể nước nhìn trái phải tìm tòi một trận, oa, nắm lấy một con vịt hoang, một con khác bay đến mổ ta, bị ta một cước đạp bay rồi.

Cứ tưởng thế là hết rồi, mặt trên lại truyền đến tiếng người huyền não: “Gian tể sa lưới ở chỗ nào?” Ta đen mặt lại, cái gì gọi là gian tể!

Mấy người lính bắt ta đi, ta hoàn toàn dở khóc dở cười , các đại ca, các người thật sự chỉ cần dùng một cái phép thuật cấm chế là có thể khống chế ta a. . . Dùng một tấm lưới lớn như thế, thực sự sẽ làm ta hoài nghi trí tuệ của các người a. . . Bọn họ không nghe ta giải thích, trực tiếp quay đầu đem cái lưới đi xuyên qua đường mòn đầy đá vụn, tiến vào một gian đại điện: “Bẩm Văn La đại nhân, tại cạnh hồ bắt được một tên gian tể, xin mời đại nhân thẩm tra.”

Con kia vịt hoang ở bên cạnh ta gây loạn, ta một cái tóm chặt nó: “Cái kia. . . Văn La đại nhân, ta là tới tìm Vũ Dương.” “Lớn mặt! Tục danh của đại nhân có thể cho người gọi thẳng sao!” Người đang thờ ơ ngồi trên gỗ bông quăng võ chén, tức giận quát một tiếng, ta sợ đến co rụt lại. Hắn quan sát ta tỉ mỉ .

Khụ, ta biết ta hiện tại hình tượng của ta chắc chắn rất xấu, không còn cách nào đành để hắn tùy ý đánh giá thì đột nhiên phát hiện nguyên lai Văn La lại là một cô gái. Gấu quần kéo thật dài trên đất, Mỹ Lệ cao ngạo ngồi ở ghế trên, ánh mắt giống như kim châm ở trên người ta đâm loạn. “Tên?” m thanh của nàng quả nhiên cao ngạo giống như ngoại hình của nàng.

“Phong Phi Phi.” Vì để tránh bị dùng hình tra tấn, ta trả lời cực kỳ thành thật. “Ai phái người vào?”

“Là Vũ Dương. . .” “Cái gì? ! !”

“Híc, là lén lút mò vào.” Nàng chùng ra vẻ mặt ‘ta biết ngay mà’, quát hỏi: “Lén xông vào Ma Cung, có ý đồ gì?”

Ta đang muốn nói bừa, Kim Long đã xông tới: “Văn La, nàng là khách quý của đại nhân. Trước tiên thả nàng ra.” không chờ Văn La trả lời, hắn đã ra hiệu binh lính chung quanh cởi lưới ra, một tay xách ta ra. Sau đó vỗ trán một cái, một bộ xong xong vẻ mặt.

Ta ôm con vịt hoang kia, nhìn cả người bị nước làm ướt đầm, góc quần còn dính chút bùn. Ta vui mừng vì bên trong điện này không có gương. “Là người trong lời đồn cùng chung sinh mệnh với Vũ Dương đại nhân

sao?” Nàng thậm chí không có đứng dậy, ánh mắt khinh thường đánh giá ta.

Kim Long giúp ta chỉnh lại tóc, chỉ là gập gù, nàng âm thanh liền truyền tới: “Lại phải bảo vệ một người như thế này ở bên người, vũ Dương đại nhân thật khổ cực.” Ta hắc tuyến, mới vừa muốn mở miệng, một cái âm thanh như châu rơi trên mâm ngọc truyền đến: “Làm sao, ngươi không thích nàng?”

Ta quay đầu liền nhìn thấy Vũ Dương, như trước là tóc đen y phục đỏ, dáng người đẹp hơn cả thần tiên. Hắn mang theo ý cười nhợt nhạt, bàn tay trơn bóng ưu nhã vén lên mái tóc dài của ta, một tay khác bấm quyết, tùy ý vung lên, liền có làn khói mờ ảo tản ra, quần dính nước liền khô, ta vừa chà chà vừa cảm thán, hắn nghiêng dáng người ưu mỹ giúp ta phủi đi bụi bẩn trên quần. Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mở to hai mắt trừng ta.

“Cùng Kim Long đi trước đi.” Hắn vỗ vỗ đầu của ta, sau đó xoay người nhìn Vân La, chậm rãi duỗi ra tay nhỏ dài như ngọc, cười đến yên tĩnh mà đẹp đẽ: “Đến.” Vân La nhìn thấy khi hắn đi vào đã đứng lên, hiện tại giống như bị rút mất hồn phách, si mê đi tới giúp đỡ. Người bên cạnh do dự kêu một tiếng: “Vũ Dương.” Hắn có tai như diếc, ôm lấy nàng rồi đi, ta phần nộ rồi! ! !

Đối với ta liền bối lung tìm vết, muốn chém tứ chi làm thành con lật đật, đối với nàng ta liền cười như Mona Lisa! ! ! ! Trong tay con vịt vừa hai chân loạn đạp, vừa cao giọng kêu loạn. Ta nhìn chung quanh một thoáng: “Kim Long, nơi này quan to lớn nhất chính là ai?”

Kim Long hướng về bên cạnh ra hiệu: “Vị này chính là Cửu Vĩ Ma Hoàng.” Ta lập tức bước thông thả đến, nỗ lực cười thân cận: “Ma Hoàng, con vịt hoang này có thể cho ta chứ?”

“ . . . ” Hắn nhìn chằm chằm con vịt hoang đang không ngừng giãy dụa trong tay ta một lát: “Khụ khụ khụ. . . Một con. . . Vịt hoang không thành vấn đề, nếu như Phi Phi yêu thích, Bản Ma Hoàng phái người cho người mấy đôi nữa cũng không thành vấn đề.” Ta cao hứng nắm miệng vịt hoang: “Không cần không cần, một con là được rồi.”

“Phi Phi, chủ nhân bảo đi Ma Thần điện chờ hắn.” “Hắn là ai a, ” ta nhướn mày, giận không chỗ phát tiết: “Hắn bảo chờ thì ta sẽ chờ hắn sao.”

Vừa nhắc chân đang định đi ra ngoài đây, phát hiện này Cửu Vĩ Ma Hoàng vẻ mặt khó xử mà nhìn ta, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi Kim Long: “Tiệc rượu này là Ma Hoàng tổ chức?” . “Ừm.” Hắn ngoan ngoãn đáp.

“Nếu như. . . ” Ta chăm chú nhìn Ma Hoàng bên kia: “Nếu như ta không tham gia, hắn có thể đem con vịt này mang về hay không?” Kim Long nhìn ta một lát, sau đó cực kỳ nghiêm túc hết sức chăm chú cực kỳ khẳng định nói: “Có khả năng này!”

Ta cúi đầu nhìn con vịt trên tay một chút: “Thôi thôi, đi thôi đi thôi.” Bĩ dục uyên ương

17. Chương 18: Vây Thì, Người Là Chấp Niệm Của Ai

Ta không còn gặp lại Vân La nữa, người của Cửu Vĩ Ma Hoàng cũng không tệ, nói với ta rằng sau này có thể tùy ý ra vào Ma Cung. Vũ Dương thì xấu xa hơn, bảo rằng nhất định phải được hắn cho phép. Ta trở lại Hồng Hoang Cốc, tìm một cái ao nhỏ, gieo hoa sen vào, thả con vịt vào trong, cánh hoa đào bông bênh trên mặt nước, thật là cũng có mấy phần tư vị.

Hai ngày sau, có một con khác bay đến, ta thật hoài nghi rằng, có khi nào đây là con vịt đã mổ ta ở hồ hôm trước không. Tuy nhiên tình cảnh lúc đấy tối lửa tắt đèn ta không tìm ra chứng cứ, cũng coi như xong, nuôi cả hai con vậy. An tĩnh dựa trên vai Vũ Dương, mái tóc đen mượt như tơ của hắn rũ xuống, lành lạnh trơn trơn kẻ sát trên mặt ta. Nhìn hai con vịt một trước một sau trong ao, ta đột nhiên rất tò mò: “Vũ Dương, trước kia ta là người như thế nào?”

“Trước kia?” Vũ Dương dùng tư thế ưu mỹ mà vén tóc trên trán, ý cười nhợt nhạt: “Trước kia không đơn thuần bước bình như bây giờ, thích đọc sách, khi tâm tình tốt sẽ gảy đàn, hát một vài khúc. Khi biến thành cây thích để cho cánh hoa rơi dưới tàng cây. Lúc đó pháp lực đạt trình độ trên trung bình, nàng lại rất có chủ kiến. Nhưng những lúc chọc người khác tức giận, nàng sẽ vô cùng chân chó, thật xấu kia so với hiện tại thật đúng là giống như đúc.” Hắc sủng ái mà vỗ vỗ đầu ta, lại trầm thấp cười. Thanh âm rối loạn, giống châu ngọc rơi xuống từ trên rèm ngọc, ngọc lưu ly rơi xuống biển hoa.

Thích đọc sách? Khi tâm tình tốt sẽ gảy đàn, hát một vài khúc? Pháp lực trình độ trên trung bình? Ta bắt đầu có chút hoang mang, đó là ta sao?

“Vũ Dương.” “Sao?”

“Nếu như... Nếu như ta không phải là Phong Phi Phi kiếp trước, chàng còn thích ta hay không?” “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Ách... Ta đang nói, Phong Phi Phi của kiếp này đang đứng trước mặt chàng, chàng có thích hay không?” Hắc cười dịu dàng như nước, gió thổi bay mái tóc đen, y phục đỏ phát phơ, giữa những cánh hoa rơi đầy trời hắc đứng bên trong xinh đẹp như một đóa sen hồng: “Vũ Dương thích Phong Phi Phi, cho dù là như thế này, cũng thích.”

Trong nháy mắt đó, ta ghét Phong Phi Phi, bởi ta không xác định được người kia có phải là ta hay không.”

“Vũ Dương, cho dù có phát sinh chuyện gì, chàng cũng sẽ mãi mãi yêu ta, như lúc ban đầu sao?” Thì ra đây chính là tình yêu. Tình yêu không phát sinh trong chớp mắt chỉ bởi vì người kia xinh đẹp hay hùng mạnh, nhưng một khi bị nó quán lấy, nó sẽ ở trong lòng mình mà sinh sôi, một đời một kiếp không rời.

“Ta có thể hiểu là ,nàng đang thổ lộ với ta hay không?” Hắc nhẹ nâng đôi môi tuyệt mỹ, cười tà mị yêu dã, khuyên thiên khuyên địa. “Đáng ghét, chàng trả lời ta đi!!!”

“Vậy cũng được.” Đôi mắt phượng hẹp dài của hắc nhìn sang, con mắt tỏa ra ánh sáng như ngọc lưu ly chuyển động, giống như hồ nước mênh mông gợn lên những cơn sóng mùa xuân, khiến người ta cam nguyện chết chìm bên trong. Thanh âm vẫn băng lạnh trong vạt: “Cho dù có phát sinh chuyện gì, Vũ Dương mãi mãi sẽ yêu Phong Phi Phi, như lúc ban đầu, không rời, không bỏ, không oán, không hối.” “Chuyện đó...” Ta nhìn hắc, cẩn thận từng li từng tí mà nói: “Cho dù ta đập nát Tinh cầu ma thuật trong thư phòng của chàng, chàng cũng vẫn vậy chứ?”

“?” ———— Hắc nguy hiểm nheo mắt phượng, bộ mặt hắc tuyến vạn năm. Ta vội vàng lảng sang chuyện khác, chỉ vào hai con vịt trong ao: “Vũ Dương, chàng nói xem, trong bọn chúng, con nào là cái, con nào là đực?”

“Con phía trước là đực, con phía sau là cái.” Vũ Dương rốt cục cũng quay đầu nhìn vịt trong ao, đầu ngón tay mân hồng nhạt lấy cánh hoa trên tóc ta, trầm thấp nói: “Bỉ Dực Uyên Ương là chim của quý tộc Ma Giới, chỉ sinh trưởng ở vùng núi trống vắng, khi ở nơi khác thì rất khó sống sót, nên hầu hết các nơi ở Ma Cung đều bày kết giới, duy trì khí hậu, độ ẩm...” Những lời đằng sau hắc có nói ta cũng nghe không lọt, chỉ nghe được bốn chữ —— Bỉ Dực Uyên Ương, Bỉ Dực Uyên Ương...

18. Chương 19: Chuyện Của Nữ Nhân

Ta không nghĩ dưới bầu trời gió êm sóng lặng, hai giới Thần Ma thế nhưng lại vẫn đang giao chiến. Vũ Dương chạng vạng đều sẽ đứng giờ về Hồng Hoang cốc, vẫn mang phong thái tuyệt đẹp như cũ, khẽ cười, giống như yêu dã ma mỹ, không nhìn ra một tia uể oải hay máu tanh nào. Cho dù sức mạnh thủ hộ của Nguyên Quân có thể khiến thương tích lành lại, nhưng vẫn không chống đỡ được tốc độ chém giết của hắc. Thần quân một đường chạy tán loạn đến La Nguyệt thành.

Ta nghi ngờ nếu như hắc ở chiến trường không gặp Phong Phi Phi chân chính, có khi cho dù toàn bộ Thần giới bị diệt, Cung Hỉ Phát Tài cũng sẽ không phun ra một chữ. Nhưng là. . . Hắc đã gặp rồi.

Cuộc gặp gỡ lúng túng trong cốc, nàng và ta thật sự là giống nhau như đúc, nhưng mà so sánh giữa hàng nhái cùng hàng chính hãng , khí chất của nàng rõ ràng so với ta thì chính thống hơn nhiều. Đó là một loại, kiêu ngạo đến tận xương. Vũ Dương dặn dò Dương Phong, Liễu Diệp mang ta tới Ma Cung Phong Vũ Liễu

Lâm, đó là một cái tấm cung khác của hắc. Thẳng thắn mà nói thì ta thật sự không thích Hồng Hoang cốc, nhưng mà và lúc dời đi trong lòng giống như đánh bể 100 bình giấm chua.

Phong Vũ Liễu Lâm so với Hồng Hoang cốc thì trông coi nghiêm ngặt hơn rất nhiều, nếu như không phải hắc rất nhiều ngày không có đến, ta thậm chí hoài nghi hắc đang phòng tránh việc ta chạy trốn. Dương Phong và Liễu Diệp một tác cũng không rời theo sát ta, không nói tiếng nào, giống như hai cái đầu gối.

Phi tử của Cửu Vĩ Ma Hoàng giống như một cái vườn bách thú miễn phí mỗi ngày thay phiên đến đây quấy rầy ta, còn hai đầu gối lúc nào cũng đứng ở phía sau. Ta bắt đầu nhìn các nàng chơi cờ, thêu, luyện kiếm, tám phết, xin nhờ. . . Nhìn người ta bị đẩy vào lãnh cung, các người để cho để lão tử một chút thời gian buồn bã ủ rũ một thoáng có được hay không. . .

Có mấy ngày Ngân Mị đến đây, từ trong cung mang đến rất nhiều đồ vật cổ quái kỳ lạ, ví dụ như khiêu vũ xà, cầu Thủy Tinh nhiều màu, có người nói ẩn giấu những hình ảnh tiên đoán vân vân. Ta cảm thấy Ngân Mị so với Kim Long thì tốt hơn nhiều, ít nhất những thứ đồ này so với mấy quyển sách về điển tích Ma Gối thì thú vị hơn nhiều. Liên ở trong phòng loay hoay nghiên cứu một chút, một ngày liền cứ như vậy mà trôi qua.

Lúc Vũ Dương thì ta đang nghịch ma kính, hắc không biết đã đứng ở cửa nhìn ta bao lâu. Ta bực mình không thèm nhìn hắc, hắc liền đi đến ghế quý phi bên trong nghiêng người nằm xuống, lấy tay nâng cằm, trong con ngươi xinh đẹp châu quang lưu chuyển, ý cười nhợt nhạt. Tóc đen từng sợi từng sợi buông xuống tấm đệm màu đỏ, càng làm tô thêm da thịt như ngọc, lông mày nhợt nhạt như mưa bụi, lông mi thật dài, môi mỏng màu đỏ, cứ như thế nhướng mày ngằm trêu chọc nhìn ta.

Ta dùng ánh mắt lườm hắc: “Nhìn cái gì vậy, trở về mà nhìn Phong Phi Phi của ngươi đi!” Hắc khẽ cong khóe môi, cười đến càng tươi đẹp, ngón tay như ngọc vân vân sợi tóc màu đen của bản thân, giọng điệu nhàn nhả: “Không vội, đợi lấy về nhà rồi từ từ nhìn.”

Trong lòng ta buồn bã, vẫn là không nhịn được: “Vũ Dương, ngươi thật sự muốn kết hôn cùng nàng sao?” Hắc ưu nhã buông tay, làm một cái tư thế không để ý: “Ta cảm thấy không có gì cả, đều là Phong Phi Phi. Nam nhân ý mà, ai không có Thất Tình Lục Dục, chẳng qua ta cảm thấy nàng so với ngươi thì nữ tính hơn nhiều.”

Ta nhướn mày cảm tức hắc: “Ngươi tại sao biết nàng so với ta thì nữ tính hơn! ! !” Hắc khuynh dáng người ưu mỹ gầy gầy cầu thủy tinh trên bàn, dung nhan ở trong ánh sáng bảy màu đẹp đến hư vô mờ ảo, âm thanh lại nhàn nhả khiến người ta hận đến nghiêng rằng: “Hừm, ta căn bản không nhìn ra ngươi có chút nào nữ tính.”

“ . . .” Ta trước trước sau sau tỉ mỉ suy nghĩ một chút, phát hiện hình như. . . Thật sự rất khó để tìm ra ví dụ cụ thể. . . Ngày đó hắc không có ở lại lâu, lúc đi còn vỗ vỗ đầu của ta, bị ta tức giận đẩy ra .

Buổi chiều Liễu Phi của Cửu Vĩ Ma Hoàng đến đây, ôm theo đàn cổ nói là để ta nghe một chút ca khúc nàng mới sáng tác. Ta buồn buồn mặc nàng đàn gảy tai trâu, a phi phi phi phi, là mặc cho trâu đánh đàn. Thật lâu sau, đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc ban sáng: “Liễu Phi, làm sao mới có thể khiến cho người ta nhìn thấy điểm nữ tính đây?”

Nàng dừng lại, cười đến dịu dàng như nước: “Nữ tính ý mà, là một loại khí chất mềm mại của nữ nhân, chuyên môn dùng để chọc cho nam tử thương yêu.” Nàng nhìn ta hơi cười: “Nghĩ cái gì mà lại hỏi cái này?” Ta một tay vò nát lá sen trên tay: “Phải làm sao mới có được cái khí chất này đây?”

“Cái này a. . .” nàng vung bàn tay mềm mại: “Ngươi đầu tiên phải nói cho ta mục tiêu là ai, ta mới có thể đúng bệnh hốt thuốc.” Ta nhướn mày: “Còn ai khác vào đây nữa?”

Nàng liền cúi đầu nở nụ cười: “Là vũ Dương đại nhân?” Ta cắn môi, coi như là ngầm thừa nhận .

“Vậy ngươi phải nói cho ta biết các người đã phát triển tới trình độ nào rồi hả ?” Nàng đột nhiên tăng cao hứng thú, đến gần ta nói: “Các người. . . Có cái kia hay không? Vũ Dương đại nhân kỹ xảo thế nào?” “Cái nào?” Ta bưng ly trà trên bàn lên mới vừa uống một hớp, đột nhiên hiểu ra ý của nàng, phốc một cái ở giữa nàng mặt. . .

Cửu Vần Ma Hoàng khi đến liền nhìn thấy tình cảnh này: “Hai người nói cái gì đó, vui vẻ như vậy?” Liễu Phi đứng dậy đối với hắn hành lễ, bị hắn kéo đến ôm vào trong ngực, sau đó khẽ nói với hắn cái gì đó, rồi cả hai người nhìn nhau cười.

Ta tức giận đứng dậy đang muốn đi ra ngoài, hắn đột nhiên gọi lại ta, nhin cười nói: “Chuyện như vậy người nên hỏi nam nhân, có muốn Bản Ma Hoàng cho người phương pháp làm là hiệu quả hay không?” Ta nghi ngờ nhìn hắn: “Làm liền hiệu quả?”

Hắn lập tức đầy mặt đau thương cảm giận nói: “Đương nhiên rồi, người thế nhưng lại hoài nghi năng lực của Bản Ma Hoàng! ! !” Ta vừa nghĩ cũng đúng, tốt xấu gì cũng là Ma Hoàng một đời, hậu cung 3000, hắn là rất có kinh nghiệm , liền tới gần nói: “Nói.”

Hắn đằng hoàng trình trọng nói: “Buổi tối trong phòng đèn tắt, chờ hắn đẩy cửa tiến vào liền ôm lấy hông của hắn, sau đó dùng môi chạm và lỗ tai của hắn, nhẹ nhàng đối với hắn nói: ‘Vũ Dương, đêm nay ở lại với ta đi.’ ” Thế là được hả ?” Ta vạn phần hoài nghi.

Hắn khẳng định gật đầu: “Là được , chuyện về sau chính hắn sẽ quyết định.” Ta ở trong phòng đi qua đi lại suy nghĩ, thôi, thôi, coi như là chữa ngựa chết thành ngựa sống đi!!!

Sau mấy đêm diễn cảnh tối lửa tắt đèn, cuối cùng thì đêm nay cũng có người đẩy cửa đi vào, mùi hoa nhàn nhạt thấm ruột thấm gan của hắn. Cảm giác hắn đi tới trước mặt, ta nhẹ nhàng ôm lấy hông của hắn, dùng cự ly gần đến mức chút nữa là cắn vào tai hắn nói: “Vũ Dương, đêm nay ở lại với ta đi?” Cảm giác thân thể trong lồng ngực cứng đờ, ngọn lửa xanh lam bay qua đốt sáng cây nến bạc. Vũ Dương mặt không hề cảm xúc nói: “Có thể a, nhưng mà trước tiên xin người thả Liễu Diệp ra được không?”

Cái kia. . . Ai cho ta mượn cái mặt đi . . .

19. Chương 20: Nhân Quả.

Cảm giác thân thể trong lồng ngực cứng đờ, ngọn lửa màu xanh lam bay qua thấp cây nến bạc lên. Vũ Dương mặt không hề cảm xúc nói: “Có thể a, nhưng mà trước tiên xin người thả Liễu Diệp ra được không?” (kỳ thực Quân Hoa suy nghĩ rất lâu, là để nha đầu này ôm Kim Long, hay là ôm Liễu Diệp đây, nhưng là nghĩ nghĩ nếu như ôm Kim Long phỏng chừng Vũ Dương sẽ bộc phát tức giận , vì lẽ đó vẫn là chọn Liễu Diệp thôi.) Thần giới và Ma giới ký kết hiệp ước hòa bình, thỏa thuận đình chiến. Đào Hoa Tiên Tử này đúng là lợi hại hơn ta rất nhiều, lập tức liền có thể giải quyết sự tình nan giải như vậy.

Thời điểm nàng tìm đến ta, ta thật bất ngờ. Váy dài hồng nhạt, rõ ràng là màu ấm, thế nhưng ở trên người nàng lại hiện ra lạnh lùng cao quý.

Khi đó ta đang ngồi nghỉ mát trên băng ghế , suy nghĩ đến cơm trưa , góc váy nàng quét qua đám cỏ, tóc dài vấn lên, giống như nàng đều cẩn thận tỉ mỉ. Ta thán phục sự khác biệt của hai người, nhìn vào nàng thật giống như đang đứng trước gương xem một “bản thân” khác. Đã từng, chúng ta từng là một người sao?

Nàng cũng đang quan sát ta, trong con mắt mang theo uy nghiêm, khiến ta cảm thấy có chút áp bức. Dương Phong và Liễu Diệp khẽ nghiêng thân, lơ đãng chặn trước mặt ta, ta nghiêng cổ nhìn nàng, ta tin tưởng nàng không có ác ý. Nàng dùng tay đẩy ngã quần cở trên bàn trước mặt ta, đột nhiên nói: “Thật ra ta rất đồ kị với người.”

Ta ngẩng đầu nhìn nàng, nàng lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, giống như cái gì cũng chưa có nói. “Người có Nguyên Quân, ta có Vũ Dương, như vậy là tốt rồi.” Ta nhìn con mắt của nàng, ta hi vọng hai người chúng ta cũng có thể hạnh phúc. Như gió xuân mơn trớn mặt băng, trong mắt của nàng dẫn theo một tia ấm áp, nàng cười nhạt nói: ” Mong là như vậy.”

Vũ Dương mang theo ta, cùng đưa nàng ra khỏi khu vực của Ma giới. Thần giới biên cảnh, Vũ Dương nghiêng người mà đứng, gió vù vù thổi bay vạt áo của hắn, tóc đen như tơ, y phục đỏ Như Mộng, tiếng nói

của hắn, vẫn như cũ từng chữ từng câu trong suốt băng ngọc: “Phong Phi Phi, đây là chuyện cuối cùng Vũ Dương làm cho ngươi.”

Phong Phi Phi cũng nhìn về phía Vũ Dương, trầm thấp nói: “Ta rõ ràng.” Bóng người hồng nhạt của nàng càng đi càng xa, ta bây giờ chỉ biết, ký ức kiếp trước ở Hồng Hoang cốc, thân thể và tập niệm của Phong Phi Phi, Bách Hoa tiên tử và Đào Hoa Tiên Tử, đều đã thành chuyện của quá khứ.

Ta quay đầu nhìn Vũ Dương, hắn cũng nhìn ta, trong ánh mắt giống như ngọc lưu ly lưu động, ở dưới ánh nắng ban trưa giống như tiên tử đi lạc vào nhân gian. Hắn dưới bầu trời đầy nắng đưa tay về phía ta, ngón tay nhỏ bé ở dưới ánh nắng gay gắt giống như ánh ngọc trong suốt, tuyệt mỹ như họa, giọng điệu như đối với con chó nhỏ của chính mình: “Đến đây đi, chúng ta trở lại thôi.”

đi dưới ánh nắng, vài sợi tóc đen tóc đen như tơ được thổi tung, tay áo xiêu vẹo, người tựa như muốn cưỡi gió bay đi. Ta ngoan ngoãn đi tới, hắn hài lòng vuốt cằm cười trên tay ta, ngón tay ngọc mơn trớn gò má của ta, âm thanh trầm thấp tà mị, mang theo vô tận mê hoặc: “Chúng ta kết hôn chứ?”

Ta cố ý bĩu môi nói: “Còn dùng chiếc nhẫn này à?” Hắn liền cười, giải thích: “Đây là Hậu Thổ cho dù là ở dị độ Ma giới cũng chỉ có Hoàng Thiên mới có thể sánh ngang với nó.”

Trở lại Ma Cung, hắn bắt đầu để thần quan một lần nữa chọn lựa hôn kỳ. Buổi tối Vũ Dương ở chòi nghỉ mát dạy ta chơi cờ, Kim Long vội vã chạy tới. Chỉ cúi người trên tai hắn nói ra một câu, Vũ Dương sắc mặt liền trong nháy mắt nghiêm nghị, nhưng vờ vờ chỉ trong nháy mắt, hắn đứng lên, vỗ vỗ đầu của ta, cứng chiều nói: “Tự mình chơi đi.”

Sau đó liền cùng Kim Long vội vã rời đi. Ta rất lo lắng Thần Ma hai giới lại phân tranh, thế nhưng vài ngày sau truyền đến tin tức về hồi nghị giảng hòa của Thần giới cùng Ma giới, ta mới chậm rãi yên lòng. Thời gian Vũ Dương ở lại càng ngày càng ít, nhưng mỗi ngày đều sẽ tới, đến xem ta một chút, lại phong thái chập chờn rời đi. Có lúc ta chọc ghẹo hắn, ôm lấy hông của hắn, hắn thì sẽ yên tĩnh đứng im một lúc, để cho Kim Long mấy lần do do dự dự nhắc nhở thúc giục, mới vội vã ra ngoài.

Sau đó ở chỗ của Dương Phong Liễu Diệp, ta từ từ biết được chân tướng sự tình. Giải thích theo cách phổ thông, chính là thế giới này ngoại trừ Thần giới và Ma giới, còn có một cái dị độ Ma giới tồn tại. Cái dị độ Ma giới này nắm giữ sức mạnh kinh khủng, đủ để thôn tính hai giới Thần Ma. Hai giới vì là muốn tự vệ, đồng thời tế luyện Thần Thủ Hộ và Thần Tàn Phá, cũng lợi dụng lúc bọn họ không còn linh lực mạnh mẽ đem hai cái cổng không gian phong ấn, ngăn cản bọn họ trở lại thế giới đây.

Nhưng là lúc tế luyện có tàn dư linh lực, Thế nhưng giống như lời tiên đoán của thần giới, ngoại trừ Thần Thủ Hộ và Thần Tàn Phá, còn có một cái khác. . . Khụ, tạp vật. Trong lời tiên đoán, cái tạp vật này có thể khống chế, thậm chí phá hủy Thần Thủ Hộ và Thần Tàn Phá. Chuyện này. . . Là thuyết tương sinh tương khắc chăng?

Lúc đó Thần giới không tiết lộ ra, mà đưa nàng bí mật giấu đi. Mà nàng không giống như Thủ Hộ Thần cùng Thần Tàn Phá khiến cả hai giới đều khiếp sợ, mà là rơi xuống đất mọc thành cây đào. Sinh trưởng ở bên Đoạn Kiều, yên lặng mà tiếp tục tu hành.

Sau khi hoàn thành phong ấn, Thần giới bởi vì chú trọng huyết thống, không cùng ngoại tộc kết hôn, nên nhân số ít ỏi, liền lựa chọn Thần Thủ Hộ, mà Ma giới vốn là hiếu chiến, hơn nữa lại thấy sức mạnh khuyển đảo của Thần Tàn Phá, liền lựa chọn Thần Tàn Phá, cũng không có gây ra bất đồng. Không tốt chính là ở chỗ sau đó, Thần tộc nhân số thịnh vượng, thời điểm phát triển trở thành Thần giới, Thần Đế lại cảm thấy Thần Tàn Phá so với Thần Thủ Hộ càng có uy hiếp, liền mưu tính diệt đi Phá Hư Thần.

Liền triệu Đào tinh bị người quên lãng đến, phong làm Đào Hoa Tiên Tử. Theo lời tiên đoán của thần linh, thì một ngàn năm sau Phá Hư Thần sẽ yêu Đào Hoa Tiên Tử, nhưng là không ngờ tới mới hơn 100 năm, Đào Hoa Tiên Tử và Thần Thủ Hộ - Nguyên Quân trong lúc đó, thế nhưng lại nảy sinh tình cảm.

Thần Đế lo lắng cây hoa đào này trước khi tiêu diệt Thần Tàn Phá đã diệt đi Thần Thủ Hộ đi diệt, liền lấy lý do nàng hành vi không biết kiểm soát xuống thế gian. Có thể là cô độc quá lâu, ngàn năm thời gian, cây hoa đào này lại yêu Thần Tàn Phá - Vũ Dương.

Mà ma xui quẻ khiến, người vẫn luôn không gần nữ sắc - Thần Tàn Phá cũng yêu cây hoa đào này . Hết thấy đều như thần linh tiên đoán, chỉ là tính thiếu tình cảm.

Hoa đào Niết Bàn Trọng Sinh, Nguyên Quân không đành lòng, chân thân cùng tạ niệm phân chia. . .

20. Chương 21: Khuyết, Tấu Chương Biểu Tặng Lúc Nửa Đêm. . .

Mà tình huống bây giờ chính là. . . Phong ấn xuất hiện lỗ hổng rất lớn, kết giới phép thuật dần dần biến mất. Lại nói mãi cho đến bây giờ , ta mới phát hiện thì ra bản thân cũng coi như là cũng có chút hữu ích.

Buổi tối Vũ Dương trở về, kêu ta hỗ trợ Thần giới Phong Phi Phi, chính là người đã từng có chung Chân Thân với ta cùng kéo cung Chúc Long , một lần nữa phong ấn cánh cửa truyền tống trên ngọn núi Không Tịch. Ta đương nhiên là gật đầu đáp ứng rồi. Thế nhưng hắn rất không yên lòng, cứ mãi cản dận ta chỉ kéo cung Chúc Long thôi, không được phép tham gia phong ấn, không được đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào khác.

Mãi đến tận khi ta luôn mồm bảo đảm , hắn mới bắt đầu phân tích tình hình hiện tại. Phong ấn ở trên ngọn núi Không Tịch, phân ra ở bốn góc, và ở giữa cung điện của Chúc Long đài.

Vũ Dương, Nguyên Quân, cùng với Nhị Lang Thần, Lưu Hương dẫn người chia nhau ra phong ấn ở các góc, Kim Long, Ngân Mị, Dương Phong, Liễu Diệp dẫn người phong ấn góc cuối cùng , mà cung Chúc Long ở giữa đại điện sẽ do ta và Phong Phi Phi đồng thời kéo, Chúc Long tiến một lần nữa đặt trên tế đàn giữa cung điện. Mỗi một góc đều sẽ có phong ấn linh thạch, pháp sư thì triển phép thuật trên linh thạch , duy trì sức mạnh cho kết giới.

Vũ Dương giảng tới đây dừng một chút, ta chép miệng một cái, nghe có vẻ. . . Rất trọng đại a. Hắn vỗ vỗ đầu của ta: “Chúc Long chỉ cung chỉ có các người hợp lực mới có thể kéo động, Nguyên Quân ở bên kia cách đại điện gần nhất, cũng đơn giản nhất, hắn sẽ mau chóng chạy tới giúp các người.”

Nghe tới đúng là một cái kế hoạch không có sơ hở. Ta dựa vào ngực hắn, nói với hắn biết rồi biết rồi. Hắn liền mỉm cười nhìn ta: “Thần quan đã chọn ngày tốt , chờ sau khi phong ấn xong , chúng ta liền kết hôn.”

Ta ngẩng đầu lên tội nghiệp nhìn hắn: “Như vậy lần này có thể mời người của hiệp hội Săn Ma tới hay không? Ta rất nhớ Việt Ngân Châu, Nam Cung Phi các nàng nha.” Hắn hiếm khi không nổi nóng: “Các nàng là bạn tốt?”

“Không phải a. . .” Ta hai tay đặt trên vai hắn: “nhưng mà mấy cái bà lão ấy đã từng cho ta mượn tiền.” Vũ Dương đang chỉnh lại tóc cho ta ngừng tay một chút, sau đó tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Dù sao cũng đình chiến , mời thì mời đi.”

Ta cao hứng bò lên trên đùi hắn, ở bên môi hắn hôn một cái. Hắn lập tức dè lại hai vai của ta, ôm ta vào trong lòng ngực, sau đó nhanh nhẹn vươn mình mà ấn ta trên giường nhỏ. Sợi tóc của hắn lướt xuống mặt ta, hương thơm nhàn nhạt tràn bóng vòng ở bên người ta, hôn càng ngày càng sâu, triển miên tận xương. Hô hấp chậm rãi nặng nề, hắn kéo dài lưng, lộ ra một đám da thịt như ngọc mê người ở trước ngực.

Hắn cầm tay của ta chậm rãi chạm vào, đầu ngón tay truyền đến một loại xúc cảm bí ẩn lưu luyến. Lần trước Phong Phi Phi để lại vết thương, đã mờ đến mức không nhìn thấy chút dấu vết. Ta gần như thành kính hôn lên xương quai xanh hoàn mỹ của hắn, mắt phượng hẹp dài của hắn khép hờ, trong đôi mắt phẳng phát như ánh sáng thủy tinh, đoạt đi linh hồn của người khác khiến ta hoảng sợ. Ta run rẩy đẩy hắn ra, hắn liền thả ta ra lại một lần nữa nằm ở trên giường nhỏ, nhẹ nhàng thở dài. Như vậy trầm thấp than nhẹ, từng chút từng chút lộ ra khiến người đau lòng , ta hỗn độn vươn mình ôm lấy hông của hắn. Hắn cười vỗ vỗ đầu của ta, hắn nói ” Phi Phi đừng sợ, mắt của ta khi tâm tình rung động lớn sẽ biến thành màu tím, Vũ Dương sẽ không thương tổn nàng, sẽ không”.

Ta có chút áy náy, quyết tâm đẩy lên dùng khí Kinh Kha đâm Tần Thủy Hoàng, hôn lên môi của hấn, hấn liền trầm thấp nở nụ cười, vừa cười vừa chỉnh lại y phục của bản thân, sau đó một lần nữa ôm ta vào trong ngực. “Đừng miễn cưỡng, Phi Phi. Ta sẽ chờ nàng thích ứng.”

21. Chương 22: Người Chính Là Ta

Đội quân tham dự phong ấn của Thần Ma ở dưới chân núi tụ họp. Gió gào thét, tuyết lớn đầy trời. Vũ Dương chấp tay đứng ở dưới chân núi, y phục màu đỏ tung bay, Tuyết rơi trên tóc đen, dung nhan mờ ảo, đẹp hơn cả thần tiên. Ta xoa xoa tay hướng về bên cạnh hấn lại bước tới, hấn như lơ đãng ôm ta ôm vào trong lồng ngực, xung quanh liền có một bức bình phong vô hình tách gió tuyết ra.

Thần giới quân đội cũng lục tục đến đông đủ, ta gặp được Nguyên Quân, Phong Phi Phi, Nhị Lang thần và người toàn thân áo đen, lạnh lùng- Lưu Hương. Buổi tối ở dưới chân núi cắm trại, bọn họ vội vàng kiểm kê nhân số, ta ở bốn phía vòng tới vòng lui hái Tuyết Liên. Cuối cùng bị Kim Long hung ác mang trở về. Vũ Dương nắm chặt tay của ta, lông mày khẽ nhíu: “Lạnh như băng thế này, còn chạy loạn khắp nơi.” Không nhìn về mặt của đám người Nguyên Quân đang ở xung quanh, xách ta như xách một con chó nhỏ ôm vào trong lồng ngực.

Tất cả mọi người trợn mắt nhìn ta, ta rút người lại, cố gắng không cho ai nhìn thấy, trên người hấn, thật sự là cực kỳ ấm áp. Bọn họ tiếp tục thương lượng hành trình của ngày mai, ta chọc ghẹo mà lấy tay luồn vào bên trong vạt áo của hấn, hấn cứng người, tiếp tục phân tích vị trí của từng cái góc ưu thế và nhược điểm của binh sĩ dị độ Ma giới.

Tay của ta còn có chút lạnh, chạm vào da thịt của hấn, đột nhiên nghĩ đến hai chữ —— mất hồn. Hấn vẫn như cũ làm như chưa phát giác, chỉ là tốc độ nói càng lúc càng nhanh, nói xong, lập tức ôm ta ra ngoài, nghiêng ngang rời đi. Trong doanh trường Vũ Dương câu môi cười khẩy, yêu dã tận xương: “Câu dẫn ta?”

Ta ngay tại chỗ hướng về giường bên trong lăn đến, lăn tới góc đường, sau đó thật nhanh chồm chặn đắp kín: “Con mắt nào của chàng nhìn thấy ta quyến rũ chàng rồi?” Hấn cười khẩy đột nhiên nhấn trụ ta, thò tay vào, chạm vào bên hông ta, thời điểm sau khi hôn lên môi ta hấn mới trầm thấp nói: ” Cả hai con mắt.”

Dây dưa một trận, hô hấp của hấn nặng nề vỗ vỗ đầu của ta: “Ngủ đi.” Những mùa đông trước khi ta ngủ một mình, hơn nửa đêm tay chân đều rất lạnh, nhưng là ở trong lồng ngực của hấn, toàn bộ cơ thể ngay cả ở trong mơ đều cực kỳ ấm áp.

Mùi hoa nhàn nhạt quanh quẩn bên người, ta hướng về trước đẩy đẩy, càng tới gần hấn một ít. Hấn liền một tay ôm ta vào, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ý bảo yên lặng. Cứ như vậy đến tận cùng trời đất, thì thật tốt.

Trời đã sáng. Thời điểm mà ta tỉnh lại liền nhìn thấy con mắt tỏa ra ánh sáng màu lưu ly của Vũ Dương, đầu ngón tay nhỏ dài như ngọc của hấn chạm chạm vào mũi của ta, âm thanh như châu ngọc, lời nói lại mang theo vẻ bất đắc dĩ: “Tướng ngủ thật xấu.” Ta tức giận đẩy ra hấn, hấn kéo ta lại rồi ôm lấy ta: “Nhưng mà sau này, Vũ Dương sẽ từ từ sửa lại.”

Ta lẳng lặng để cho hấn ôm, hấn cũng không tiếp tục nói nữa. Khi đó có một tia ánh mặt trời xuyên qua khe màn nghịch ngợm chiếu vào, ngày hôm nay, khí trời thật tốt. Danh sách phân công cứ như vậy hạ xuống, cặp đôi Vũ Dương bị tách ra khiến người người phấn khởi, Vũ Dương coi như không thấy, chỉ cầm tay lạnh lùng đứng trên lớp băng, phong nhã tuyệt đẹp nhưng lại lạnh lùng xa cách.

Hấn ở trước mặt người khác vẫn luôn cao cao tại thượng như vậy, chỉ có lúc giao ta cho Phong Phi Phi đột nhiên từng chữ từng chữ nói: “Phong Phi Phi.” Một thần phần hồng Phong Phi Phi không có chờ hấn nói xong, gật đầu nói: “Ta biết.” Ta đi theo người đã từng có cùng chân thân với ta hướng về núi Không Tịch, ánh mặt trời vàng chiếu lên lớp băng quá mức chói mắt, đột nhiên dừng lại xoay người, Vũ Dương đang đứng lặng bên dưới ngọn núi tay áo phiêu dật, tóc đen như mực, từng tia từng tia quyền luyện ở trong gió tản ra, giống như trước kia đẹp đến như vậy hư vô chập chờn như có như không.

Phong hoa tuyết đại. Có phải những người nghiêm chỉnh đều nói ít hay không? Phong Phi Phi không nói một lời.

Ta đột nhiên nhớ tới điều gì đó liền bước lên hỏi nàng người đã từng phong ấn núi Không Tịch và kéo cung Chúc Long bây giờ đang ở đâu? “Người lập tức có thể nhìn thấy hấn.” Nàng đơn giản đáp lời ta, sau đó lại nói: “Sau khi mũi tên của Chúc Long trở về vị trí cũ, ta sẽ thực thi pháp lực ở trên linh thạch, lúc này ma vật sẽ phát hiện ra, một đám lớn sẽ ở ngoài xuất hiện, vì lẽ đó người lập tức đến trốn ở mặt sau của cung tiền, hiểu chưa?”

Ta gật đầu liên tục, nàng liền nói tiếp: “Nhưng mà không cần sợ, nếu như không nắm chắc hoàn toàn, Vũ Dương làm sao có khả năng để người mạo hiểm cùng chúng ta.” Lúc nàng nói những lời này, trong giọng nói có một tia xúc động mà ta không nắm bắt được. “Phong Phi Phi, người yêu Vũ Dương sao?” Kỳ thực ta luôn muốn hỏi như vậy nàng, hơn 600 năm gần nhau, chống đỡ bước ngoặt sinh tử, một người thanh cao thoát tục như vậy. . .

Lần này nàng trầm mặc rất lâu, sau đó đột nhiên hỏi: “Người yêu hấn sao?” Ta khẳng định gật đầu, ta nói yêu.

Liền nàng liền lạnh nhạt nở nụ cười: “Đừng quên người chính là ta.”

22. Chương 23: Phong Ấn

Nhưng mà chúng ta đều đã quên, nếu như ngay tiên đoán của thần linh đều có thay đổi, như vậy chuyện của thế gian, Sao có thể nói câu chắc chắn đây? Kéo cung Chúc Long, thật ra vô cùng đơn giản, bên trong có một cái Ngũ Tinh trận, có thể nhìn thấy năm góc sáng, ở thời điểm mà bốn cái góc cùng một lúc sáng lên thì kéo căng cung Chúc Long, đem tên bắn vào tế đàn trên pháp đàn.

Dị Giới chấn động, ma vật phát điên. Tay của ta và Phong Phi Phi đang nắm lấy nhau lập tức rời ra, sau nhanh chóng nói một câu: “Lui về phía sau!”

Ta phi thân vội vã lùi về phía sau của cung tiền, một đám lớn ma vật xuất hiện ở bên ngoài. Nếu như lúc trước ta cho rằng Huyết Ma vương lợi hại, như vậy ta chỉ có thể nói, ở trước mặt đám này, chỉ là hàng thứ phẩm. Pháp thuật của ta hoàn toàn không có tác dụng.

Một lượng lớn Chiến sĩ bị tổn hại, Phong Phi Phi đứng trước linh thạch mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Ta lại từ đằng sau pháp sư vòng tới trước mặt nàng, vẻ mặt nàng trắng xám trước nay ta chưa từng thấy: “Chúng đều tính toán sai rồi. Tất cả mọi người cho rằng lúc bắn cung Chúc Long giảm lực đạo xuống, thì sẽ không ảnh hưởng đến linh thạch trong đại điện.”

“Nếu vậy tìm một khối khác đi!” “Thời điểm phong ấn năm đó vốn là thiếu một khối linh thạch.” Phong Phi Phi lẩm bẩm, không biết có phải là đang nói cho ta nghe hay không: “Lời tiên tri của thần quan phụ trách phong ấn đại điện sau khi bắn xong mũi tên Chúc Long, sẽ tự thực hiện pháp chú biến mình thành ngọc, lấy linh lực của bản thân thay thế cho linh thạch.”

Nàng vừa nói chuyện, vừa chậm rãi đến gần khối linh thạch ngũ sắc, nụ cười thâm đạm: “Phi Phi, nhất định phải kiên trì, chờ Nguyên Quân tới.” Bên ngoài tình hình giao chiến khốc liệt, không ngừng có chiến sĩ hi sinh. Ta thở dài một tiếng, cuối cùng đã hiểu ra bản thân nhất định phải cao thượng một lần.

“Ta biến thành linh thạch, người mang theo bọn họ, chờ Nguyên Quân đến.” Ta đứng trước linh thạch thần quan, ngấm lại đứng theo hình dáng tương đối thích hợp khiến vạn dân ngưỡng mộ. “Người nói nhầm cái gì đó, đừng dài dòng.” Phong Phi Phi vẻ mặt nổi giận mà ta chưa từng thấy, nàng dùng sức kéo ta lại. Ta cũng nở nụ cười: “Nhất định phải làm như thế. Thứ nhất, pháp lực của ta căn bản không thể chống đỡ đến lúc Nguyên Quân tới. Thứ hai. . . Sau khi ta phân ra, linh lực hiện tại của người, chưa chắc có thể duy trì việc gánh chịu pháp lực mạnh như vậy.”

“Chẳng lẽ người có thể?” Ta giơ tay lên nhìn nhẵn trên tay, Hậu Thổ, vật dẫn linh lực trong truyền thuyết.

Nàng cắn môi không nói lời nào, bên ngoài máu đã chảy đầy đất, nếu như đại điện phong ấn thất bại, ma vật tuôn ra, Thần Ma hai giới đều sẽ không còn tồn tại nữa. bên nào nặng bên nào nhẹ, kỳ thực trong lòng chúng ta đều hiểu.

Ta bày ra một cái tư thế tự nhận là rất anh tuấn, mỉm cười nói với nàng: “Đến đây đi.” Ngay khi nàng đến gần, ta thấy trong mắt nàng ngưng trọng, một mảnh trong suốt. Ta vẫn đang mỉm cười, không nghĩ tới ta lại không làm gì khác ngoài người, cuối cùng có thể trở thành anh hùng.

Nàng yên lặng mà niệm chú, chân của ta bắt đầu xơ cứng, tuyết đọng bên ngoài ánh lên ánh mặt trời, xán lạn lan ra. Nhưng là chiều không tới địa phương sâu thẳm của cung điện này. Ta bắt đầu mất đi tri giác, nàng niệm phép đã xong xuôi, lại đột nhiên nói: “Phi Phi, thật ra ta thực sự rất hi vọng người có thể thay thế ta, vĩnh viễn hạnh phúc.”

Nước mắt tuôn ra. Ta nghiêng nửa người còn có thể cử động an ủi nàng: “Như vậy người thay thế ta, sống hạnh phúc đi.”

Nói xong, đột nhiên phát hiện một cái sự tình gay go, thân thể cứng đờ, không rút trở lại được rồi. Ta rốt cục tin tưởng, ta là thật sự đã đắc tội với lão đại, cho dù cuối cùng là một anh hùng muốn lưu lại một hình tượng xán lạn, cũng chỉ có thể lưu lại cái hình tượng không đỡ nổi này.

23. Chương 24: Đùng Khóc

Năm góc của ngũ tinh trận chậm rãi tỏa ra ánh sáng, trên người ta ánh sáng bảy màu lan ra bốn phía. Ma vật không ngừng tuôn ra, tuy rằng thương vong nặng nề, nhưng rõ ràng người đến nhiều hơn so với yêu cầu, vì lẽ đó tình huống vẫn chưa phát triển đến mức không thể khống chế. Nguyên Quân đến thật sự rất nhanh, thời điểm nhìn thấy Phong Phi Phi lo lắng trong mắt cũng dần nhạt đi, lại khôi phục làm Hoa Thần lạnh nhạt. Hắn vung tay áo thi triển phép thuật, thương tổn của binh sĩ trong nháy mắt đều khôi phục, nhất thời sĩ khí tăng lên.

Mãi đến tận khi ma vật bị tiêu diệt hơn nửa, hắn rốt cục nhìn xung quanh: “Bách Hoa tiên tử đâu?” . Phong Phi Phi kinh ngạc mà nhìn ta, một lúc lâu, Nguyên Quân cũng nhìn sang. Ở trong đôi mắt hồ hững hồ xa cách của hắn, ta nhìn thấy bi thương xuất hiện trong chớp mắt.

Ta sợ hãi không dám nhìn thẳng hắn, ta nghĩ cái dáng vẻ khom người, hình tượng như com tôm, không thể xác định được hắn có phải là đang tiếc rên sắt không thành thép. Vũ Dương và Lưu Hương đều chạy tới, ta theo thói quen muốn nhào vào ôm ấp của người toàn thân y phục màu đỏ tuyệt sắc ấy, kinh hoàng phát hiện chính mình chỉ có thể đứng tại chỗ, từ nay về sau, vĩnh viễn vĩnh viễn.

“Phi Phi!” Hắn cơ hồ là bước vội đến, ôm Phong Phi Phi vào trong lồng ngực, nhàn nhạt mùi hoa ở trong điện lưu chuyển. Phong Phi Phi mặc hắn ôm vào trong lồng ngực, Vũ Dương gần như cứng chiều xoa tóc của nàng, khó nén đau lòng: “Đừng sợ, xin lỗi, xin lỗi Phi Phi.”

Nguyên Quân tinh mắt, hắn đã biến Phong Phi Phi thành ta. Ta không thể không thừa nhận ngoại trừ khả năng công kích, quả thật không hổ danh là Thần Thủ Hộ. Nhưng trong lúc Vũ Dương và Phong Phi Phi ôm nhau, Nguyên Quân, trong lòng người sẽ có mấy phần khổ sở hay không? Hắn thân thể như ngọc, ở bên cạnh ta ánh mắt mỏng lung như cách một làn khói.

“Phi Phi, đừng khóc có được hay không?” Vũ Dương ôn nhu giúp nàng vén tóc dài, ánh mắt bi thương mà nhìn ta, đột nhiên nắm chặt tay của Phong Phi Phi: “Phi Phi, chúng ta ở đây kết hôn. Thần quan! Thần quan!” Tại sao thời điểm khi ta trở thành một người đứng xem, mới phát hiện thì ra tình yêu của hắn đối với ta, sâu đậm như vậy.

Ma giới thần quan run run rẩy rẩy đi ra: “Vũ Dương đại nhân, không thể a. . .” nói chưa xong, dưới cơn thịnh nộ Vũ Dương tiện tay quăng ngọc chảm trở hình kỳ lân trên pháp đài, đập thẳng và mặt hắn khiến hắn mặt mũi đầy máu. Ta không biết hắn tại sao lại hung bạo như thế, rồi lại ôm Phong Phi Phi, âm thanh mang theo bất an chưa từng có: “Phi Phi, đừng khóc có được hay không. Có biết hay không người như vậy, khiến ta đột nhiên có một loại cảm giác người sẽ rời khỏi ta.”

Phong Phi Phi liền ôm hông của hắn: “n, Vũ Dương, chúng ta kết hôn. . . Chúng ta kết hôn. . .” “Phong Phi Phi tiểu thư, người đồng ý gả cho vũ Dương đại nhân làm vợ, từ nay về sau bất luận phú quý nghèo hèn, bệnh tật sinh tử, đều một đời toàn tâm toàn ý, một lòng không đổi bảo vệ đối phương sao?” Trên pháp đàn thần quan cẩn thận từng li từng tí một.

Ta nghĩ tới cực kỳ lâu trước đây. . . Thần Quan Ma giới Thần sắc Trang Nghiêm: “Phong Phi Phi tiểu thư, người có đồng ý gả cho vũ Dương đại nhân làm vợ, từ nay về sau cho dù là giàu có hay nghèo khổ, bệnh tật hay sống chết, đều một đời toàn tâm toàn ý, một lòng không thay đổi bảo vệ đối phương hay không?” .

Ta nhìn lên dưới Vũ Dương: “Híc, Vũ Dương, người sẽ không để ta sống trong nghèo khổ đúng không?” . Vũ Dương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim: “Ừm.” .

“Người cũng sẽ không mắc bệnh hay là chết già chứ?” . “Sẽ không.” .

“Như vậy ta đồng ý.” . Thần quan ho khan không ngừng: “Khụ khụ, Vũ Dương đại nhân, ngài có đồng ý cưới Phong Phi Phi tiểu thư làm vợ, từ nay về sau cho dù là giàu có hay nghèo khổ, bệnh tật hay sống chết, đều một đời toàn tâm toàn ý, một lòng không thay đổi bảo vệ đối phương hay không?” .

“Ta, nguyện, ý.” . “Xin mời cô dâu, chú rể trao đổi nhẫn cưới.” .

“Híc, Vũ Dương, tại sao nhẫn của ta so với của người lại nhỏ hơn?” . “To thì sẽ xấu.” .

“Tại sao lại là màu hồng nhạt ?” . “Ánh sắc của kim cương.” .

“Không phải là giả chứ?” . “. . .” .

Mà bây giờ, trên cung điện Phong Phi Phi nhìn về phía ta rơi lệ. Bên người Dương Phong nhẹ nhàng nói: “Phi Phi, ngày đại hỉ, nên cười.” Nàng liền cười, cười như ánh mặt trời xán lạn, cười đến trời đất hồi xuân. Nàng cười nói ta đồng ý, ta đồng ý. . . Sau đó nghiêng người, phủ ở trên người ta nước mắt rơi như mưa.

“Vũ Dương đại nhân, ngài đồng ý cưới Phong Phi Phi tiểu thư làm vợ, cũng từ nay về sau cho dù phú quý bần hàn, bệnh tật sinh tử, đều một đời toàn tâm toàn ý, một lòng không đổi bảo vệ đối phương sao?” Bàn tay tuyệt mỹ của Vũ Dương hứng một giọt nước mắt của Phong Phi Phi, trong chớp mắt hóa thành một giọt băng tinh khiết đặt ở trong lòng bàn tay của nàng: “Từ nay về sau, Vũ Dương sẽ không tiếp tục để người phải rơi một giọt nước mắt.”

Nguyên Quân ở bên cạnh đột nhiên ôm lấy thân thể đã hóa ngọc của ta, thanh âm ở bên tai ta, trầm thấp nói: “Đừng khóc.” Ta không muốn khóc, Nguyên Quân người cũng đừng khóc. . .

Bọn họ chậm rãi rời khỏi đại điện, cánh cửa đồng xanh dày nặng chậm rãi khép lại, cuối cùng ngoái đầu nhìn lại, sườn mặt của Nguyên Quân , y phục màu đỏ và mái tóc đen dài tuyệt mỹ của Vũ Dương giống như lần đầu gặp gỡ. Mùi hương quen thuộc thoang thoảng ở đại điện xoắn xuýt không đi, trần trọc triền miên.

Vĩnh viễn khép lại. Tiếng vang nặng nề bên tai, ta nhắm mắt lại, thế giới một mảnh đen tối.

24. Chương 25: Năm Tháng Trong Nháy Mắt Trôi Đi, Nhẹ Hát Tình Ca Tình Tựa Mây Khói Diệt (một)

Núi Không Tịch không khí quang đăng, buổi sáng mặt trời chói chang, từ buổi chiều đến tối gió tuyết ngập trời. Ta ở bên trong thần điện không cảm nhận được nóng lạnh, chỉ là ánh mặt trời không chiếu tới trên người ta, băng tích dày đặc.

Ta cho rằng ta sẽ cứ như vậy cho đến hết đời. Mãi cho đến ngày ấy, ma vật điên cuồng từ bốn phương tám hướng trào ra, ánh sáng của năm góc trong thất tinh trận đột nhiên tắt. Tại sao lại như vậy?

Cửa đồng mở ra, cửa lớn mở thì bóng dáng Vũ Dương tóc đen y phục đỏ chậm rãi xuất hiện ở cửa. Ta trước giờ chưa từng nhìn thấy Vũ Dương như vậy, vẻ mặt của hắn lạnh mà kiêu, con mắt màu tím toát ra thịnh

nộ chưa bao giờ có . Bàn tay nhỏ dài tuyệt mỹ nắm chặt một pháp trượng bằng ngọc trong suốt , viên hồng ngọc to lớn ở trên đỉnh trượng tỏa ra ánh sáng đỏ như máu.

Phía sau ma vật đuổi theo hần, gào thét lao đến, hần đập trên hư không, niệm chú, hỏa diễm mạnh mẽ giống như lưới phép hường về ma vật công kích, kêu rên, máu tanh, tứ chi rơi đầy đất. Trong không khí tràn ngập mùi khét gay mũi. Lo lắng, thay thế mừng rỡ ban đầu.

Cho dù bị một đám công kích, hần vẫn là từ từ tới gần ta, cuối cùng đứng trước mặt ta đầu ngón tay xoa mặt của ta, một chút này , như cách ngàn năm vạn năm. Không nhìn Hàn Băng trên người ta, hần ôm ta thật chặt, âm thanh thuần khiết như băng ngọc: “Ta đến rồi Phi Phi.”

Ta không cảm giác được nhiệt độ trên người hần, hần vung tay, phá hủy cung tên Chúc Long trên pháp đàn. Mặt đất rung chuyển , có tiếng rít như xa mà gần, ta rất muốn đưa tay giúp hần vén lên sợi tóc trên trán, Vũ Dương, người có biết người đang ở đây làm gì hay không. “Tiểu thần nhân gian, đã lâu không thấy .” Đột nhiên trên không trung xuất hiện một đám đen to lớn tụ thành hình người, âm thanh nặng nề như chuông, khua động bên tai. Vũ Dương khẽ nhếch mi, lạnh lùng nói: “Khí Thiên Đế?”

“Người vậy mà lại tự mình phá đi phong ấn ” đế vương của dị độ Ma giới đứng giữa không trung, trong giọng nói lộ ra phong thái cao ngạo nhìn chúng sinh: “Quả nhiên ngay cả trời cao cũng cam chịu bị những thứ yếu kém hủy diệt , cho dù là Thần Tàn Phá, cuối cùng cũng không thoát khỏi những thứ tình cảm nhu nhược này.” ” Chuyện thắng thua, nói bây giờ thì quá sớm.” Vũ Dương nhẹ nhàng buông ta ra, nhẹ nhàng phẩy vạt áo, thân thể cao gầy thể nhưng nhất cử nhất động đều lộ ra ngang ngược bá đạo . Ma vật bắt đầu tụ hợp ở đằng sau Khí Thiên Đế , ngoài điện có người ưu sầu lo lắng gọi một tiếng: “Vũ Dương.” hình như là âm thanh của Nguyên Quân.

Ta bây giờ mới phát hiện, thì ra quân đội của hai giới Thần Ma đều ở đây. Ba quân giao chiến, Nguyên Quân không ngừng sử dụng phép thuật chữa thương, ma pháp hỏa diễm củ Vũ Dương làm quân địch thiệt hại rất nhiều, từng đám từng đám hóa thành tro. Khí Thiên Đế lạnh lùng chấp tay đứng nhìn.

Ta đột nhiên hiểu ra hần là đang chờ pháp lực của Thần Thủ Hộ hao hết. Số lượng của ma vật giảm đi rất nhiều, Khí Thiên Đế mặt mày nghiêm nghị, ta nhìn Vũ Dương ở bên trong biển máu, đột nhiên rất hi vọng đây chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, ta vẫn như cũ đứng ở núi Không Tịch, mà hần có thể cùng với Phong Phi Phi . . . sống một cuộc đời hạnh phúc.

Khí Thiên Đế mặc một thân áo bào đen tiến đến càng ngày càng gần, hần chậm rãi đi vào đại điện, Vũ Dương đang ác chiến ở bên trong cũng gấp gấp đi và, tóc đen và y phục đỏ ở trong gió tung bay. Ánh sáng trong mắt Khí Thiên Đế chợt lóe lên, sau đó đánh giá xung quanh đại điện, cuối cùng dừng mắt ở trên người ta. Khí Thiên Đế dè tay trên vai ta, thấy thể bàn tay đang nắm quyết niệm chú của Vũ Dương chậm rãi buông xuống: “Thả nàng ra!”

“Cũng được, nhưng mà muốn đưa ra yêu cầu với Khí Thiên Đế ta, thì cũng phải tỏ ra bản thân có chút bản lĩnh.” từng câu từng chữ của Khí Thiên Đế , lạnh buốt tiến vào trong lòng ta. “Người nói.”

” Chín tầng địa ngục của Dị độ Ma giới, chắc người đã nghe qua.” Hần tiếp tục nhàn nhã nói: “Bản tọa ở mỗi một tầng đều cử đến một tên thánh Ma Tướng, nếu như người có thể đi qua chín tầng, khối đá này, bản tọa cũng không có hứng thú, người hần là đã hiểu đi.” Dị độ Ma giới tổng cộng chia làm chín tầng, càng về sau pháp lực ở các tầng càng mạnh.

“Đương nhiên người cũng có thể không đáp ứng, điều kiện không công bằng, ai bảo người bây giờ đang muốn càn cạnh ta .” Đầu ngón tay của hần ở ta trên vai ta gõ nhẹ, nhàn hạ thoải mái chơi trò mèo vờn chuột..

25. Chương 26: Năm Tháng Trong Nháy Mắt Trôi Đi, Nhẹ Hát Tình Ca Tình Tựa Mây Khói Diệt (hai)

Trong nháy mắt năm tháng, khinh hát tình ca tình yên diệt (hai) “Ta đồng ý.” Vũ Dương khoanh tay đứng ở cửa đại điện, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, âm thanh trong suốt như băng. Đằng sau hắn là trời xanh mây trắng bất ngát mênh mông, làm nổi bật lên mái tóc đen và y phục đỏ, hoa lệ đến quỷ dị.

Ta không đành lòng nhìn, Vũ Dương gầy yếu, Vũ Dương không gì không làm được, Vũ Dương hào hoa phong nhã tuyệt đẹp. . . Bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng đánh nhau, trên vai là bàn tay định đoạt sinh mạng ta. Ta nghĩ đến những tháng ngày chúng ta ở bên nhau, đây là lần đầu tiên ta cảm hận sự tồn tại của chính mình.

Nếu như thế gian này, không có cái tạp niệm này, Vũ Dương làm sao có thể gặp nhiều phiền phức như vậy. Tranh đấu kịch liệt, Vũ Dương dần dần tiến đến tế đàn, ánh sáng màu tím rực rỡ ở trong đôi mắt hắn , mang theo sát khí mãnh liệt khiến người không dám nhìn thẳng .

Nhưng mà linh lực tiêu hao trong một thời gian dài, khiến hắn giống như một hình cắt tuyệt đẹp. Ta biết ta đang khóc, ngay cả nước mắt đều lạnh lẽo thấu xương.

Bên tai một tiếng vang thật lớn, bóng người màu đỏ lao thẳng tới , Khí Thiên Đế sắc mặt khê biến, trở bàn tay đánh vào trên người ta, ta cho rằng cứ như vậy liền xong, nhưng mà khi ta nhìn kỹ lại ta thấy máu của Vũ Dương ở trên người ta. Hắn nhếch môi, Lãnh Ngạo mà quật cường.

Xoay người lại đi ra khỏi cung điện, hắn đặt ta ở tế thiên đài trên núi Không Tịch, liếc mắt nhìn ta một cái , một cái liếc mắt này, khiến ta ở trong thân thể hóa ngọc, lệ rơi đầy mặt. Hắn bước vào hư không, Y phục đỏ phấp phới sượt qua bàn tay đã hóa ngọc của ta , ở dưới ánh nắng của bầu trời quang đăng phiêu dật , hư ảo như mộng.

Nếu như có một cái biên tập điện ảnh ở đây, có lẽ hắn sẽ không chút do dự mà một đao cắt bỏ một đoạn tâm tình trống rỗng của ta, một đoạn ruột gan đứt từng khúc nhưng trong lòng chỉ có thể bất đắc dĩ đợi chờ này. Từ buổi chiều đến nửa đêm, Vũ Dương của ta, cuối cùng cũng trở về.

Hắn đáp không mà đến, mang theo tươi cười khuynh thiên khuynh địa về phía ta. Thân thể không thể động dậy, nhưng là nội tâm lại nhảy nhót, Vũ Dương người không có chuyện gì, thật tốt. Sau này ta sẽ cực kỳ cố gắng tu hành phép thuật, ta sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh người, ngoan ngoãn nghe lời người, ta sẽ không chọc người tức giận nữa, ta sẽ học làm một thê tử lý tưởng của người. Hắn phất tay khiến Hàn Băng trên người ta tan ra, tay ngọc bầm quết giải trừ thần chú trên người ta . Ta lại chết lặng.

“Xin lỗi, làm nàng sợ Phi Phi.” Không để ý Ngọc Thạch lạnh lẽo, hắn ôm ta vào trong ngực. Tóc đen như tơ mang theo nhàn nhạt mùi hoa kè sát ở trên mặt của ta. Ta cứng đờ nhấc tay lên, vén lên vài sợi tóc, lông mày của hắn vẫn nhợt nhạt như trước, gờm khắc này con mắt màu lưu ly ánh lên bóng nước , cánh môi mỏng mà đỏ, đứng dưới ánh trăng như nước giống như thần tiên. “Vũ Dương chàng hại ta khóc, mau hát một bài tạ tội với ta.” Đã rất lâu không có mở miệng, âm thanh của ta khàn khàn câu chữ chậm chậm.

Hắn ôm ta thật chặt, tinh xảo cầm chổng ở trên tóc của ta, âm thanh lạnh như băng mỏng như tuyết, ở bên tai ta trầm thấp ngâm xướng: “Vàng trắng tuyết, người tình tiều tụy, ta nâng chén, uống cạn gió tuyết. Là ai khơi dậy cuộc sống kiếp trước, khiêu khích bụi trần thị phi. . .” s://.youtube.com/watch?v=4iVteeSu3K4

Khi đó ánh trăng rất sáng, bên dưới tế đàn của núi Không Tịch, bóng dưng lờ mờ vào mười trượng. Phía dưới có rất nhiều người, lít nha lít nhít đứng, thế nhưng không có người nói chuyện. Đêm rất yên tĩnh, tối nay trên núi Không Tịch, tuyết không có rơi.

Tiếng ca của hắn dần dần ngừng lại, ta lấy lại tinh thần nhẹ nhàng đánh lên ngực hắn, cười mắng người tưởng người là Châu Kiệt Luân à! Hắn cũng nở nụ cười, nét mặt tươi cười như hoa, ánh trăng đầy trời cũng trở lên ấm áp. Sau khi cười xong hắn nắm lấy tay của ta, đặt ở trên mặt hắn, xúc cảm trên tay khiến tim ta đập loạn.

Chúng ta đều trầm mặc , lẳng lặng mà nhìn bóng đêm trên núi Không Tịch, mặc cho thời gian trôi qua. Khi ánh trăng dần chìm, xung quanh biến thành một mảnh tối tăm. Tay của hắn đang nắm lấy tay ta đột

nhân xiết chặt, ta ở bên môi hân nhẹ nhàng mỗ một cái, Vũ Dương ta không sợ, thời khắc hắc ám chỉ là khởi đầu của bình minh. Phía đông nổi lên ánh sáng bạc, không trung tỏa sáng.

Ánh mắt trong suốt như nước của hắn lẳng lặng mà nhìn ta. Ký ức như một quyển lịch, từng tờ từng tờ chạy qua.

Ta rút cuộc nhớ lại, 600 năm bên nhau ở Hồng Hoang cốc, lúc hắn mới phục sinh tinh khiết như giọt nước mắt, cười đến yên tĩnh mà đẹp đẽ. Trong bữa tiệc ở hiệp hội Săn ma hắn thâm tình đàn hát. . . Ta kinh hoàng kéo cánh tay đang vỗ về mái tóc ta của hắn, Vũ Dương chàng đang làm cái gì? !

Bóng nước trong ánh mắt của hắn càng nặng, lẩm bẩm: “Xin lỗi Phi Phi, những chuyện mà Vũ Dương đáp ứng nàng, cái gì cũng đều không có làm được.” Hắn đang phong ấn trí nhớ của ta, ta liều mạng giãy dụa, tránh không thoát khỏi cổ tay mềm mại trắng ngần của hắn.

“Phi Phi, nàng trở về là tốt rồi, không được tiếp tục chạy loạn, nàng có biết hay không nàng dọa chết ta rồi. . .” “Gả cho ta!”

“Phong Phi Phi, ” hắn chống chiếc cầm tinh xảo trên khuỷu tay, một tay khác hơi cong năm ngón gõ trên mặt bàn, tóc đen dài như mực mềm mại buông xuống che đầy dung mạo, phong hoa tuyệt đại. Ta vội vội vã vã gật đầu: “Tiểu nhân.....đây.....đây ạ.”

“Còn dám chạy trốn, ta sẽ kêu người chặt đi tứ chi của nàng ” hắn mỉm cười thưởng thức bình hoa trên bàn: “Sau đó bỏ vào trong bình bọc lại, làm thành một con lật đật, để xem nàng chón bằng cách nào.” Đừng sợ Phi Phi, khi tâm tình dao động lớn mất của ta sẽ biến thành màu tím, Vũ Dương sẽ không thương tổn nàng, sẽ không.

“Mùi mực.” “Hả?”

Hắn cười âm trầm dưới ánh tà dương đầy trời, bàn tay thon dài đặt trên mặt bàn, nói ra những lời làm đảo ngược trời đất: “Thay nàng giữ nó lại.” Từng chút từng chút yêu say đắm, là vào lúc nào hội tụ thành biển?

Ta ở trong lòng ngực của hắn giãy dụa, tại sao, tại sao a Vũ Dương. “Nếu như chúng ta nhất định phải tách ra, nàng nhất định phải đi trước, bởi vì người ở lại, đều sẽ cực kỳ cực kỳ cô đơn.” Hắn đưa tay không ngừng chạm vào mặt của ta, ta lôi kéo hắn, có một giọt nước mắt lạnh lẽo, trong suốt rơi ở trên tay ta.

Trong đầu cực kỳ hỗn loạn. Đoạn kết của câu chuyện, nam chính của ta nói nói: “Nếu như chúng ta nhất định phải tách ra, nàng nhất định phải đi trước, bởi vì người ở lại, đều là cực kỳ cực kỳ cô đơn.” Khi đó, mặt trời màu đỏ bước ra khỏi tầng mây, cục tím đầy trời, những ngọn cỏ đọng những giọt sương đêm ở trong tuyết ngoan cường nhô đầu ra. Bóng người của hắn càng ngày càng nhạt, trong cơn mộng lung ta đuổi tay tới. . . Chạm được một mảnh hư vô.

26. Chương 27: Năm Tháng Trong Nháy Mắt Trôi Qua, Nhẹ Hát Tình Ca Tình Diệt Như Khói (ba)

rên thế giới này, chung quy cũng có một số thứ chúng ta không nhìn thấy được nhưng vẫn âm thầm tồn tại. Người săn ma có chức trách chính là tiêu diệt những thứ tà vật không tuân thủ quy tắc.

Thế nhưng người săn ma cũng phải ăn cơm, mà Minh Bộ chân chính lại ít, vì lẽ đó Thần giới liền tạo dựng riêng một tổ chức –Hiệp Hội Săn Ma. Khụ, được rồi, nói theo cách phổ thông, thì chính là thợ săn tiền thưởng.

Ta tên Phong Phi Phi, là một pháp sư. Hiện nay đang làm việc tại Hiệp Hội Săn Ma. Pháp sư khi công kích gần thì một đòn cũng không đỡ nổi, vì lẽ đó ta và toàn bộ các pháp sư đều nuôi một cục cưng chiến sĩ. Bình thường khi mua được một bộ thi thể, thi triển phép thuật, lại dùng máu của chính mình làm đường dẫn để cho nó sinh mệnh. Như vậy cục cưng cùng chủ nhân sẽ cùng chung sinh mệnh, chủ nhân sau khi chết, linh khí biến mất, nó cũng sẽ vong theo. Người trong ngành gọi chúng nó là Tùy Hành Thi .

Ta đi trên phố trong đêm tối, ánh đèn đường mờ nhạt đem bóng ta kéo dài tà tà trên mặt đất, nhìn khuôn mặt đang đại ra cùng với cách cử động cứng nhắc của Tùy Hành Thi ở phía sau, thở dài thật sâu, ở trong lòng ác độc chửi bới Minh Bộ Lưu Hương bảy bảy bốn mươi chín lần. Đột nhiên, trong bầu trời đêm âm thanh tay áo lay động theo chiều gió truyền đến, lão tử kinh hãi đến mức mặt mày biến sắc, vừa muốn xoay người lại, một thanh tiêu hồn kiếm phá không bay đến, Tùy Hành Thi của ta thành hình còn chưa đủ ba ngày cứ như vậy liền tiêu tùng. Lưu Hương thu hồi kiếm, vẻ mặt trêu tức nhìn ta. Ta thu lại móng vuốt, liều mạng nhin xuống mong muốn đi lên cào nát gương mặt xinh đẹp hăng hái của hân.

“Lưu Hương đại nhân, xin hỏi Phong Phi Phi trong lúc vô tình có phải đã quật một tổ nhà người hay không?” “Không nghiêm trọng như vậy. Nhưng mà Phong Phi Phi, nuôi một cái Tùy Hành Thi rất khổ cực đúng không?”

Ta quần cho hân một cái ánh mắt, phí lời! “Vây người xem như vậy có được hay không, người gả cho ta, sau đó liền để ta nuôi. Ăn của ta ở của ta, không muốn làm việc liền không cần làm việc, muốn ngủ tới khi nào liền ngủ tới khi đấy, muốn cái gì ta đều mua cho người, thế nào?”

” Một tháng tiền lương của Minh Bộ các người rất cao sao?” Mỗ nào đó trong lòng nửa tin nửa ngờ. “Nuôi người không thành vấn đề a.”

“Vây ta đồng ý!” Mỗ nào đó trong lòng vô cùng phấn khởi. (này! Quân Hoa liều mạng kéo: Người có cần hay không suy nghĩ thêm một chút?) Sau một thời gian dài ở cùng, mới phát hiện Lưu Hương cái tên này thực sự là rất thiếu tính nhẫn nại, mỗi lần cùng hân đến Địa phủ chơi, người chung quanh đều là một bộ kỳ kỳ quái quái vẻ mặt.

Một ngày trước khi kết hôn, hân mang ta đi ra ngoài mua thật nhiều đồ vật, khuy, được rồi, tuy rằng mọi thứ đều cho hân vác, nhưng cũng không cần thiết đi như vậy nhanh chứ? ? ? ? Hân đi ở phía trước, ta ở phía sau chạy chậm đuổi theo, đột nhiên bị một đứa nhóc đang trượt pa-tanh va phải, thẳng tắp liền ngã vào trong thang máy! ! !

Ta nhắm hai mắt kêu to một tiếng, xong, lần này còn không trực tiếp suýt ra cái cảnh đẹp trăm hoa đua nở? Mở mắt ra phát hiện thâm kịch vẫn chưa phát sinh, ta tiến vào một cái ôm ấp, Lưu Hương cong tay gõ gõ đầu của ta: “Đúng là vụng về.”

Người xung quanh đều nhìn ta, hân còn mắng ta. Ta oa một tiếng khóc lên, thật không ngờ cái người suốt ngày bày ra cái vẻ mặt lãnh khốc lại hoảng hốt tay chân, nhẹ nhàng xoa mặt ta: “Đừng khóc. . . Phi Phi đừng khóc.” “Ồ. . . Người mắng ta. . .”

“Ta sai rồi.” “Ồ ô. . . Ta đáng yêu như thế, người lại còn mắng ta! ! !”

“. . .” “Ồ ô ô oa oa. . . Người tên bại hoại này, sau này ta sẽ không thèm để ý đến người nữa! ! !” Ta vừa lau mắt vừa nhìn lên nhìn hân, thì ra hân sợ nữ nhân khóc.

“Ta nào dám mắng người, ta mắng chính ta đây, suýt chút nữa để cho lão bà đáng yêu của mình ngã sấp xuống. . .” Hân vừa đỡ ta vừa giúp ta lau mặt. Ta phát hiện tất cả mọi người ở lâu một đều nhìn ta. Cửa hàng này. . . Sau này ta cũng không thể tiếp tục tới rồi. . .

Buổi chiều hân mang ta đi đến một nơi rất kỳ quái. Là một ngọn núi, ở dưới ánh mặt trời gay gắt tích tuyết.

Hân ôm ta nhẹ thả người bước lên trên tế thiên đài, ta tò mò ở trên đài vòng tới vòng lui. “Lưu Hương, đây là nơi nào?”

Hân đan ngồi bằng nửa đầu gối trên mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Phi Phi, lại đây thấp nén hương.” Ta giả vờ giả vịt ở trên đất thấp nén hương, hân lại cầm nén hương trầm thấp nói gì đó.

Ta đứng ở trong tế đàn, ánh mặt trời hoàng hôn vẫn như trước xán lạn, tuyết phản chiếu ánh tà dương, ta đột nhiên lại không biết vì sao mà cảm thấy bi thương. Nước mắt, cứ như vậy không biết tại sao lại lăn xuống, một chuỗi một chuỗi làm sao cũng lau không hết.

Lưu Hương ôm lấy ta thật chặt, ở bên tai ta trầm thấp nói: “Phi Phi, không khóc. . . Không khóc. . . Người nhất định phải hạnh phúc.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-hoa-tien-tu-oai-truyen>